

உ
சிவமயம்

T. 2272

சைவ சித்தாந்த சங்கிரகம்

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி
வ. கார்த்திகேய பிள்ளை
இயற்றியது

T. 2272

தெல்லிப்பழை

Dr. மு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் H.M.D., F.M. H.C.
(Astrologer and Palmist)

பொருளுதவி கொண்டு

சே. வே. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை
வெளிப்படுத்தியது

1933

விலை அறு பத்து

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

சுவ சித்தாந்த சங்கிரகம்

12272.

Ac. 12721

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை

உ ள் ளு னை ந

	பக்கம்
பதிப்புரை	v
சிறப்புப்பாயிரம்	vii
சிறப்புரை	ix
கடவுள் வணக்கம்	உ
அவையடக்கம்	௩
பதார்த்த நிச்சயம்	௫
பதி இலக்கணம்	உ௩
ஆன்ம இலக்கணம்	௫௯
மல இலக்கணம்	௭௫
கன்ம இலக்கணம்	அக
மாமாயை இலக்கணம்	அ௫
அசுத்தமாயா இலக்கணம்	அ௯
சிவஞான சாதன இலக்கணம்	க௨௫
முத்தி இலக்கணம்	க௩௭
முடிப்புரை	க௫௭
அரும்பொருளகராதி	க௬க்
சந்தானஞ்சாரியர் முதலியோர் வணக்கம்	க௬௭

உ
சிவமயம்
பதிப்புரை

சைவசித்தாந்த சாத்திர சம்பந்தமாகத் தமிழில் விளங்கும் வசன நூல்கள் சித்தாந்தப் பிரகாசிகை, பதிபசுபாச விளக்கம், சித்தாந்த வசனபூஷணம் முதலியவையாகும். இவை மிகச் சுருங்கியவையும் கட்டளைகளைப் போன்றவையுமாம். சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசம் ஆகிய சாத்திரங்களின் கருத்துகளை விளக்கமாகவும் மிக விரிவின்றியும் எடுத்துரைக்கும் வசன நூல் இல்லாத குறையை நீக்கவந்த இச்சங்கிரகம், முதன்முதல் யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி சதாவதானம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நா. கதிரைவேற் பிள்ளை யவர்களால் 1903-ம் வருடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது, அவர் மாதுலராய் விளங்கி யிருந்த வ. கார்த்திகேய பிள்ளையால் இயற்றப்பட்டது. அக்காலத்துச் சித்தாந்த சிகாமணிகளால் உவந்தேற்கப்பட்ட சிறப்பினை உடையது. இவ்வசன நூலின்கண் ஆங்காங்கே சிவஞானபோத உரைச்சொற்களும் தொடர்களும் வாக்கியங்களும் விரவப் பெற்றிருப்பது, ஆசிரியருக்குள்ள சமய நூற்பயிற்சிக்குப் போதிய சான்றாகும். ஆனால், வசனநடை மாத்திரம், இக்காலத்திற்கு இயைபின்றி, நீண்டு முடியுந் தரத்ததாய் அமைந்துள்ளது.

இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு, ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நா. கதிரைவேற் பிள்ளையவர்கள் இறந்த பின்னர் 1908-ம் வருடத்தில், ஆசிரியராலேயே சிதம்பரத்தில் அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது. அப்பதிப்போ மிகச் சுருங்கியது; முதற் பதிப்பின் அளவில் பாதிக்கொண்ட தென்னலாம். சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பயிலும் மாணவர்களுக்கு ஏற்புடைத்தான வசன நூல் இதைத்தவிர வேறின்மையால், இதனை மீட்டும் அச்சிட்டு நிலைநிற்கச் செய்யவேண்டுமென்பது எனது வேண்டவா. இதை நிறைவேற்றும் வண்ணம் ஒரு சைவ மடாதிபதியையும் வேண்டியதுண்டு. அவர் சாக்குப்போக்குச் சொல்லிக் காலங்கழித்து வருவாராயினர். அதனால் 1927ஆம் டிசம்பர் மீ-ல் யாழ்ப்பாணத்துத் தெல்லிப்பழை டாக்டர் மு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், H. M. D., F. M. H. C. (Astrologer & Palmist) சென்னைக்கு வந்தபோது அவரிடம் இந்

நூலைப்பற்றி விண்ணப்பித்துக்கொள்ள நேரிட்டது. அவர் தாம் உத்தியோகத் தமர்ந்திருக்கும் சிங்கப்பூர்ப்பகுதிக்குத் திரும்பிய பின் அவகாசத்தில் கவனிப்பதாகக் கூறிச் சென்றனர். பிறகு எம்மிருவருக்கும் நண்பரும், அறிவுக் களஞ்சியமாய் விளங்கும் “திராவிடப் பிரகாசிகை” என்னும் அரியதூற் பதிப்பாளரும், மலேய சைவசித்தாந்த சங்கத்தின் காரியதரிசியுமான குவாலாலம்பூர் அ. சீவகுநாத பிள்ளையைக்கொண்டு அவரை ரூபபகப்படுத்தியதில் போதிய செலவை 1929ஆம் டிசம்பர் 19உ எனக்கு முன்பணமாக அனுப்பி யுபகரித்தார்கள். அதுமுதல் இந்நாள்களும் சித்தாந்த போதகாசிரியர்கள் பலரை இதற்கோர் அரும்பதக் குறிப்புரை எழுதித்தரும்படி வேண்டினேன். ஒருவரும் முன்வாராமையால் இன்னும் காலம் நீட்டித்தல் தகுதியின்றென எண்ணி, நூலை முதற் பதிப்பை யொட்டித் தற்காலத்திற்கேற்பக் கடின சந்திரீக்கிப் புதிதாக எழுதுவித்த அரும்பொருளகராதியோடு அச்சிற் பதிப்பிக்கலானேன்.

ஆசிரியர் சரித்திரக் குறிப்பொன்று எழுதி இந்நூற்கு அணிகலனாக அமைக்க வேண்டுமென்பது எனது கருத்து. ஆனால் அவரைப்பற்றி விசாரித்தமட்டில் அதிகமாகப் புலப்படவில்லை. அவர் முதற்பதிப்பின் பதிப்பாசிரியராகிய சதாவதானம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களுக்கு மாதுலர் என்பதும், விநாயக தாசர் என்பதும், வல்லிபுரம் பிள்ளையின் மைந்தர் என்பதும், அவ்வூரிலுள்ள பலருக்குச் சித்தாந்த நூற்போதகாசிரியராயிருந்தனர் என்பதும், மேலைப்புலோலியில் வாழ்ந்தவர் என்பதும், அவ்வூர் வழக்கறிஞர் மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை வேண்டுகோளின் படி இந்நூல் இயற்றினார் என்பதுமே அறியக் கிடக்கின்றன.

இந்நூற்கு அரும்பொருளகராதியும் சிறப்புரையும் எழுதியுதவிய எனது நண்பர் ஸ்ரீமத் - சு. சிவபாதசுந்தரம் பிள்ளையவர்களுக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். இந்நூற் பதிப்பு முட்டின்றி இனிது நிறைவேறச் செய்த சிவபரஞ்சுடரைப் போற்றுகின்றேன்.

திருமயிலை,
ஸ்ரீமுக, வைகாசி)

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்.

நமச்சீவாய வாழ்க!

நாதன்தாள் வாழ்க!!

சிறப்புப்பாயிரம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள்

இயற்றியது

திருவளர் நந்தி செகநன் கணமுறை
உருவளர் நந்திக் குபதே சித்தருள்
பத்து மெட்டுமாப் பகர்புரா ணத்துள்
வைத்துச் சைவ மாபுரா ணத்தின்
ஆயிரத் தெட்டா வறையுந் தலத்தில்
ஏயிரு முப்ப தெட்டு மாதலம்
என்றெடுத் தியம்பு மிவற்றுள் வைத்திங்
கொன்றெனக் கூறு முயரிலங் கையினின்
மன்ற வாணன் மலராடி வழுத்தும்
நன்றறி புலவர் நயனுறக் குழீஇய
யாழ்ப்பா ணத்திற் ருழ்ச்சியில் புலோலிக்
காட்சிப் பதியின் மாட்சியி னுதித்த
கார்த்தி கேயக் கனம்பெறு புலவன்
பார்த்துல சூய்ய யாத்தனா லாகும்
சைவசித் தாந்த சங்கிர கத்தை
உய்வகை சுருதி யொப்பில் சிறப்பாய்
எழுதா வெழுத்தி னியைவித் தென்றும்
வழுவாப் புண்ணிய மதிப்புறு புகழொடும்
பெற்றனன் மற்றவன் பெற்றொன் னுயர்த்தோன்
சிற்றம் பலவன் திருக்கூத் தாடி
கற்றவர் பற்றுங் கழலடைந் துய்யும்
நற்றவ னற்றவர் நலமுறு குழாத்தை
உற்றவ னுரத்தி னுயர்ந்தவ னுழுவலின்
உற்றவர் தரும மோங்கிட வுதவும்

கொடைக்குண மொருவாக் குளிர்மிகு கொண்டல்
 படைப்பவன் றந்தை பயமுறப் பன்னூல்
 படைத்தவை காக்கும் பண்பிற் பெரியோன்
 விடைக்கொடி யவன்மத மிளிர்ந்தரச் செய்வோன்
 பூதி கண்டிகை புனைந்திடு மடியவர்
 வீதியிற் செலினும் விரைந்தெதிர் கொண்டு
 மாண்டகு தனதில் வரவழைத் திட்டுப்
 பூண்டகு பொருள்கள் பொரிக்கறி யன்னம்
 வேண்டிய வீசி விளங்குறு மன்பன்
 பல்காப் பியமுந் தொல்காப் பியமும்
 அல்கா முறையி னரிறபத் தன்பிதா
 வெள்ளி யம்பல வாண வித்துவான்
 தெள்ளிதி னுணர்த்தத் தெளிந்திடு மொள்ளியோன்
 சமய பேதஞ் சற்றுஞ் செய்யா
 தமைவுறு நந்த மரசின ரிடத்துத்
 தரம்பெறு தபலா லீசிற் றனக்குமன்
 னுரம்பெறு முத்தி யோகம்பெற் றுயர்ந்தோன்
 என்செய லுணர்ந்தே யென்செய லென்றே
 தன்செய லாகத் தாங்குறு முரவோன்
 சம்பு லிங்க தயா நிதி
 அம்புவி வாழிய அவனரு ளாலே.

யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலி

ஸ்ரீமத் - சு. சிவபாதசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் B. A.

எழுதிய

சிறப்புரை

இந்நூலாசிரியர் சைவ சித்தாந்தக் கல்வியில் மிக்க ஆர்வ முடையவராய், அக்காலத்திலே வழங்கிய சித்தாந்தநூல்கள் யாவையும் நல்லாசிரியரிடங் கற்றுச் சைவசித்தாந்தத்தைப் போதித்தலையும் பிரசங்கித்தலையும் பொழுது போக்காகக் கொண்டு வந்தமையால் இவர்களுக்கு “சித்தாந்தக் கார்த்திகேய பிள்ளை” என்ற பெயர் வழங்கலாயது. அவர் சைவசித்தாந்த வாய்மைகளைத் தமக்குக் காலத்தாலும் இடத்தாலும் சேய்மைக் கணுள்ளாரும் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையால் அவைகளைத் திரட்டி வகுத்துச் “சைவசித்தாந்த சங்கிரகம்” என்னும் இந்நூலை இனிய வசனநடையில் எழுதி அச்சிடுவித்தனர்.

இந்நூல், திரிபதார்த்த உண்மையை ஓரதிகாரத்திலும், பதி ஆன்மா ஆணவம் கன்மம் மாமாயை அசுத்தமாயை ஆகிய ஆறுபொருள்களின் இலக்கணத்தை ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும், சிவஞான சாதனத்தையும் முத்தியையும் எட்டாம் ஒன்பதாம் அதிகாரங்களிலும் கூறுகின்றது. சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலிய சாத்திரங்களிலிருந்தும், கந்த புராணம் சூதசங்கிதை முதலிய நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

பதியிலக்கணத்திலே நவபேதங்களின் வேற்றுமையும் சத்திகளின் இலக்கணங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. ஆன்ம இலக்கணத்திலே ஆன்மாவைப்பற்றிய பலதிறப்பட்ட கொள்கைகள் காட்டப்பட்டுப் புறமதங் களையப்பட்டு சுவமதம் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. மாயை யிலக்கணத்திலே தத்துவங்களின் தோற்றமும் தன்மையும் பயனும் சொல்லப்படுகின்றன.

அறுவகைப் பெருஞ்களுள் அசுத்தமாயை ஆணவத்தினின்றும் தோன்றியதென்பதும், ஆன்மா தாளுகவே ஆணவமலத்தைப் பற்றியதென்பதும் இந்நூலிற் காட்டப்படுகின்றன.

சைவசித்தாந்த வாய்மைகளை விளக்க எழுந்த இப்புராதன வசனநூற் பிரதிகள் அச்சிலில்லாமையால் இந்நூல் அழிவடையு மென்றஞ்சி இதை அச்சிடுவித்த பெருந்தகையாராகிய ஸ்ரீமத் - சே. வே. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை யவர்களது சித்தாந்த சாத்திர பரிபாலன சிரத்தை சைவர்கள் யாவராலும் பாராட்டப் படத்தக்கது.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசித்தாந்த சங்கிரகம்

கா ப் பு

மெய்கண்டப் பெருந்தகைக்குச் சிவஞான
மவன்றலக்கண் மிளிரத் தேற்றிப்
பொய்கண்ட சமயமெலாம் போயெர்ழியப்
போதமது புரிவித் தாற்போல்
செய்கண்ட பொதும்பர்செறி யடியனேன்
அகத்தலத்துஞ் சிறக்க மேவிக்
கைகண்ட சித்தாந்த முணர்த்தியருள்
மாயாக்கைக் களிற்றை வைப்பாம்.

கடவுள் வணக்கம்

சைவசித்தாந்த பரமஞானசாரியர்

வடதருக்க னெழுந்தருளிக் கடந்தசைவ
சித்தாந்த வண்மை காட்டித்
திடமுறுக்கு பெருந்தலைமைப் பரங்குருவாய்
வேதமதிற் சிறக்கு மொன்றாய்
மடமுருக்கிப் பதிஞானத் துயிர்தனது
திருவடியின் மன்னி வாழத்
தடமுறைகை யுறையவைத்த தக்கிண
மூர்த்திசரண் தலைமேற் கொள்வாம்.

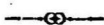
சுப்பிரமணியப் பேருமான்

யாவ னொருவ னென்றேயத்
திலங்கும்புதுச்சந் நிதியுறைவான்
யாவ னொருவன் சிவகுருவின்
இலங்கித் தோன்றுங் குகன்யாவன்
யாவ னொருவன் கலைப்புலவன்
யாவன் சைவ முதலாகுந்
தேவ னவன்தன் பதமலர்க்குச்
சிறியேன் வணக்கஞ் செய்கின்றேன்.

சந்தானசாரியர்

வேத நால்வர் விரித்திடன் மானவே
நாத வாகம நற்பொருள் நால்வராய்
ஓத வந்தரு ஞண்மைகண் டான்முதல்
நீத நால்வர் நிழற்பதஞ் சார்குவாம்.

அவை யடக்கம்

பாவானு முரையானுந் திருவருள்பெற்
றிடும்புலவர் பகர்ந்த வித்தைத்
தேவாதி தேவனுமோர் குறியிற்காட்
டிடுமிதனைச் சிறியேன் கல்லா
ஓவாத போதத்தா லுரைக்கவரல்
என்னென்னே யொன்றோ நாண
ஆவாவோ என்செய்கேன் என் தனக்கே
பெருநகையை யாக்கு மாதோ.

க

ஆயினுமொர் பெருவிருப்பெ னுள்ளகலா
தலைத்தலைத்துப் பிடரி னுட்டப்
பேயனிவன் தெரிந்தவற்றைச் சுருக்கியினே
யவருணரப் பெட்பிற் செய்தேன்
தாயைநேர் புலவரனம் பால்பிரித் துண் டகைமை
யெனத் தகுதி கொண்டு
சேயைநே ரிதைமதித்துத் தேர்வார்சைவ
சித்தாந்தத் தீம்பா லென்றே.

உ

சைவ சித்தாந்த சங்கிரகம்

க. பதார்த்த நிச்சயம்

அநாதிமலமுத்த பரமபதியாகிய சிவபெருமா னாலே அநாதியே அருளிச்செய்யப்பட்ட வேதாகம மென்னும் முதல்தூல்களும், அவற்றின் வழிதூல் சார்பு தூல்களாகிய யாவும் வஸ்துநிச்சயம் பேசுமிடத்து, சிவம், ஆன்மா, மலம் என அநாதி பதார்த்தங்கள் மூன்றுள வெனவும், அவைகளை யுணர்ந்து நிச்சயிக்குந் திறமான அனுமான முதலிய பிரமாணங்களையும், அவைகளுட் சாதன கருத்தனாகிய ஆன்மாவின் சாதன முறைகளையும், அவற்றின் பயனாகிய சிவப்பேற்றையுங் கூறி முடிக்கக் காண்கின்றேம்.

இவைகளுள், சிவம் தன் சார்பினதாகிய ஆன்மாவைத் தனக்கு அடிமையாகவும், அதனறியாமையை உடைமையாகவுங் கொண்டருளும். இவை மூன்றுமே அநாதி நித்திய பதார்த்தங்களாகக் காணப்பட்டன. அந்நிலைப்படியே அம்முப்பொருள்களும் முத்திக்காலத்தும் அழியாது நித்தியமாயிருக்கும். இனி அநாதியென்னும் பதம் நித்தியமேயாக, ஆதியென்னும் பதம்: தோன்றி யழிதலை யுடையதாம். இவ்வாறுகலால் மலம், கன்மம், மாயை யென்னும் மும்மலங்களுடன் அவைகளைக் காரியப்படுத்தும் மாமாயை, திரோதாயி யென்னும் இருமலமுஞ் சேர்ந்த ஐம்மலங்களும் அவைகளைப் பிரேரிக்கும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் மூவகை ஆன்மாக்களுமாகிய இவைகளை யெல்லாஞ் சிவாகம

சித்தாந்த நூல்களில், அநாதி நித்திய வஸ்துக்களெனக் கூறியதாக வுணர்ந்து,

“வல்லி மலகன்ம மன்றுளவாம்”

என்னும் மெய்கண்ட சுருதி (சிவ. போத. ௨-ம் சூத். வெண். ௭) வாக்கையும்,

“ஏகனனேக னிருள்கரும மாயையிரண்
டாகவிவை யாறாதி யில்”

என்னுந் திருவருட்பயன் (செய். ௫௨) வாக்கையுங் கொண்டு சித்தாந்த நூல்களிற் பயிலும், ஏகதேச வுணர்வைக் கொண்ட நம்போவிய சீவர்களிற்சிலர், அநாதி ஆதியாகிய காரண காரியங்களைப் பகுத்துணர்தற்கு ஐயவிபரீத மயக்கங்கள் இருத்தலாற்றெனியாது மயக்கமுறுகின்றனர். அவற்றை யாராய்ந்து சமாதானத் தெளிவடைதல் அவசியமாகும்.

இம்மலங்களுள் ஒன்றாய் முன்வந்த கன்மம் அநாதியே கேவல மூடத்திற் கிடந்த சீவர்கள் தம் முயிர்த் துணையாகிய சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய குற்ற மென்னும் ஓர் சம்பாத்திய முண்மை பற்றி, அம்முறையினால் இக்கன்மம் காரிய மெனப் படும். இதன் காரியமான நல்வினை தீவினை யென்னும் இருவினைகளை நோக்கும்போது அவற்றிற்குக் காரணமாகவும் நிற்கும். அவ்வாறு நிற்பினும் அவ்விருவினைகளும் துலையொத்து மலபரிபாக மடைந்த ஆன்மாக்களிடத்துப் பக்குவமறிந்து உணர்த்தும் ஆசிரியன் எழுந்தருளித் தன்னருள் பதித்து அவற்றின் மூலமலம் முதிர்வித்தற் பொருட்டு எஞ்சிக்கிடந்த கன்மவினைகளையும், அவற்றிற்குத் தாபரமாய் நிற்கும் மாயே.

யத்தையும் தனது கிரியாசத்தியால் நீக்கி, மூலமல சத்தியை ஞானசத்தியால் நீக்கி, வினையின் பிரிவாகிய ஆகாமிய சஞ்சிதங்களை இல்லையா யழித்து, பிராரத்த சேடத்தை அதற்காகக் கொடுத்த உடலினெல்லாவரையும் அனுபவித்துத் தொலைத்துத் தனது திருவடியடைதலாகிய சுகாதீத பரமுத்தியைக் கொடுப்பான். ஆதலால், அவ்விரு வினைகட்குங் காரணமாகிய மூலகன்மமும் அம்முத்திக் காலத்தில் வேரோடில்லையாய் அழிந்துபோயிற் றென்பதே துணிபாகும். ஆகவே, அம் மூலகன்மம் முன்னும் பின்னுமின்றி இடையிலே தேடி இடையிலே யழித்துக் கொண்ட பிரபஞ்ச காரியமென்பதே சற்காரியமாகும். இதற்குப் பிரமாணம்:-

“அடர்மலமே யநாதியுள வவ்வறியாமையதா மதுகன்மம்”

என்பது தத்துவப் பிரகாசம் (செய். ௩௫). ஆணவமலமே ஆன்மாவுக்கு அநாதியேயுள்ள தென்பதில், ஏகாரம் தேற்றமாய் வேறின்மையை யுணர்த்தி நின்றது.

இன்னும் இவ்வான்மாவின் பஞ்சகேவலங் கூறு மிடத்து அநாதி கேவலத்திற் சூக்கும கிருத்தியம் இலதாகவும், சகல கேவலத்திலுளதாகவும் மாதவப் பெருந்தகைச் சிவஞான முனிவரர் விருத்தியிற் கூறுதலால், இன்னகன்மம் உடையவருக்கு இன்ன உடலிற்பேர்க்கு மூட்டுதல் வேண்டுமென்பதை யுணர்தலாகிய சூக்கும கிருத்தியம் கன்ம தேட்ட மில்லாத சீவர்களிடத்து வேண்டாமையால், இக்கன்மம் அநாதி கேவலத்தில் இல்லாததும், உயிரோடு சகச மல்லாததுமாய் அவ் வுயிர் மலசகித மூடத்தின் பின்னர்த் தேடிய அழி பொருளே யாகுமென நிச்சயித்துணரலாம். எல்லா

அ.

சைவசித்தாந்த சங்கிரகம்

அநர்த்தங்கட்கும் மூலமாகிய ஆணவத்தை நீக்கவென
வும், அவ்வாணவத்தால் ஆகாமிய கன்மம் உண்டாமென
வும் கூறிய வாக்குகளாலும், இன்னும்,

“வெறுத்துநெறியறுவகையு மேலோடுகீழடங்க
வெறும் பொயென நினைந்திருக்க”

(சித். சுப. சு-ம் தூத். சேய். சு).

என்பது ஆறத்துவாவுட்பட்ட மூவகைப் பிரபஞ்சங்
களும் பித்திகை வடிவங் காண்பார்க்கு அதன் கண்
மறைந்த சித்திர வடிவம்போல, காரண ரூபத்திற் சிறி
துங் காணப்படாமையால்,

“ஆசைதரு மூலகமெலா மலகைத்தே ராமென் றறிந்தகல”

(ஐடி சேய். க).

எனவுங் கூறிய குறிப்பு வசனங்களாலும், மூல
மலத்தினாலே வினைந்த காரியமே கன்மம் எனப்படும்.
அவ்வாறு தேட்ட காரியமான அன்று முதல் முத்தி
பரியந்தம் சன்னங்கடோறும் புனருற்பத்திக்கு ஏது
வாய்ப் பிரவாக நீரோட்டம்போல இருவினைகட்கும்
காரணமாய் நிறற்றைக் கொண்டு மெய்கண்ட வள்ளலார்

“வல்லி மலகன்ம மன்றுளவாம்”

(சிவ. போத. உ-ம் தூத். வெண். எ).

என மும்மலங்களையும் ஒரு சேரவைத்துக் கூறிய
தென்னையோ வெனில், மாயையினின்றுந் தோற்றிய
முதற் காரியமான கலையினின்றுந் தோன்றிய பிர
கிருதியை, சுத்த அசுத்தப் பிரபஞ்ச காரணமான
பெருமாயை மாயையொடு முதற் காரணத்தின் ஒன்
ருகக் கொண்டது, ஆன்ம வித்தியா சிவதத்துவ
மென மூவகைப் பிரிவு கூறும் அவதரத்தில், மாயை

யின் காரியப் பொருளாயிருப்பினும், சற்காரியம் பிழை படாது அவ்வான்ம தத்துவம் அளவிற்கு முதற் காரணமாகக் கூறியதுபோல, இக்கன்ம மலமும் மல காரியமாயிருப்பினும் அவ்விரு வினைகட்கு மாத்திரங் காரணமாயிருத்தலினால் பிரவாக அநாதி யென்பதே சற்காரியம் உணர்ந்த மெய்கண்டப் பெருமானின் திரு வுள்ளக் கருத்திற் கிடந்த சித்தாந்தமாகும். ஆதலால், கன்மம் அநாதி நித்தியமன் றென்பது திடசிந்தையாற் றெளிந்த நிச்சயமாகும்.

இது நிற்க. மலகன்மங்களோடு விரவிய மாயை யாவது, சிவாகம சித்தாந்தங்கள் மூலமலத்தின் சொரூப தடத்தங்களாகிய ஆவரக அதோ நியாமிகா சத்தி களின் குணலக்கணங்கள் கூறியவுண்மையை நுனித் துப் பார்க்குமிடத்தில், ஆன்மாக்களின் ஞானக்கிரியை களை முழுவதும் இல்லையாக மறைக்கும் சொரூப நிலையி லுள்ள ஆவரக சத்தியை நீக்கித் தடத்த லக்கணத் துக்குரிய அதோ நியாமிகா சத்தியின் காரியத்தால் அம்மறைப்பை ஒதுக்கி ஏகதேச விபரீத வுணர்வைக் கொடுக்கும் சகல நிலைக்குக் காரணமாய்ச் சிவனால் எடுத் துக் கொள்ளப்பட்ட பரிக்கிரக சத்தியே இம்மாயை யாகும்.

இவ்வாறாக, இதனையும்

“ நித்தமா யருவா யேக நிலையதாய் ”

(சித். சுப. ௨-ம் சூத். சேய். ௫௩).

எனவும்,

“ வல்லி மலகன்ம மன்றுளவாம் ”

(சிவ. போத. ௨-ம் சூத். வேண். ௭).

எனவும் ஆசிரியர்கள் கூறினமையால், அநாதி நித்திய

காரணமாமெனக் கொள்ளுவார். ஆனால், நூல்களிற் பொது சிறப்பாகப் பேசப்பட்டிருக்கும் விடயங்களை யுணருஞ் சீவர்களும் பொது சிறப்பென இருவகைக் காட்சியாலுணருவார். அவைகளிற் பொது, நிருவிகற்ப சமட்டியாய் நோக்குமிடத்து அநாதி காரணப் பொரு ளாகத் தோன்றினும், சவிகற்ப வியட்டிச் சிறப்புக் காட்சியாற் பார்க்குமிடத்துக் காரிய அழிபொருளாகவே தோன்றும். அஃதெவ்வாறெனில், இயற்கையிலே வெண்ணிறமுடைய பருத்திப் பஞ்சினின் றுந் திரித்த நூலாலியற்றிய புடைவை, நெய்கிறவன் கையில் வேர் வையோடு சேர்ந்த புழுதியினாலும், பசையிடுதலினாலும், அதனை உடுத்தவரின் வேர்வையோடு சேர்ந்த புழுதி, சாணி முதலியவைகளினாலுமே அழுக்குப் பற்றியதால் அச்செயற்கையால் வந்த அழுக்கை நீக்கித் தன்னியற்கையாகிய வெண்மையைக் கொடுக்க வல்லனாகிய ஓர் ஏகாலியானவன், அவ்வழுக்கைக் கழற்றுங் கருவியான உவர்மண் சாணி யென்னும் அழுக்குப் பொருள்களோடு அப்புடைவையைச் செறியச் சேர்த்து வைத்து அதிற்பற்றிய அழுக்கு முழுவதையுங் கழற்றி, இயற்கையிற் சுத்த வெண்மையதாக்கினற்போல, அநாதியே சீவர்களைப்பற்றிய ஆணவமலத்தை அகற்றவல்ல மல வைத்தியனாகிய சிவன் அந்நோயைத் தீர்த்தற்கு அம்மலதடத்த நிலையின் திரிபாய் வைப்புச் சரக்காக எடுத்துக்கொண்ட இம்மாயையை முதற் காரணமாக வைத்து, அதன் காரியமாகிய தனுகரண புவன போகங்களாய் ஒளடதமான மாயேய மலத்தால் மூல மல வழுக்கைக் கழுவி, அப்பக்குவான்மாக்கட்குச் சனன

மரண ஏதுவான கன்ம சேடமின்மையால் அம்மாயை
மாயேயங்கள் அந்நோய் நீங்கியவழி ஒளட்தமும் உடன்
சமித்தழிதல் போல வேரோடு இல்லையா யழிதலால்,
அவரை அருளவத்தையாகிய சுத்த நிலையில் வைத்துப்
பக்குவமாக்கிச் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வைக்
கொடுப்பன். ஆதலால், இம்மாயையும் கன்மபோக-
ஏதுவாய் இடையிலே சிவனாற் கொடுக்கப்பட்டு, அப்-
போக முடிவின் இடையிலே அழிக்கப்படும் காரியப் பிர-
பஞ்சமேயாகுமென்பது சந்தேக விபரீதமின்றித்
தெளிந்தறியத்தக்க சற்காரிய சித்தாந்தமே யாகும்..
இதற்குப் பிரமாணம் :

“எழுமுடல் கரண மாதி யிவைமல மலம லத்தாற்
கழுவுவ னென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற்
செழுநவ வறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த முக்கை [ன்”
முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமல மொழிப்பன் முன்னோ..
(சீத். சுப. ௨-ம் சூத். செய். ௫௨)..

எனவும்,

“...அநாதி மலங்களிம் மருந்தாற் நீர்த்துப்
பாகதி யதுவுந் தந்து பாதபங் கயமுஞ் சூட்டும்”

(ஐச் செய். ௫௧)..

எனவும்,

“.....எல்லாஞ் சாலவின் றாகு மான்மாச் சிவத்தினைச்
சார்ந்தபோது”

(ஐச் செய். ௫௦)..

எனவுங் கூறியபடி இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்
களும் ஆன்மாச் சிவத்தினைச் சார்தற்கு ஏதுவாகிய
பக்குவகாலஞ் சாலுதற் பொருட்டு இப்பெத்த காலத்
துளவாவன என்பதாம். அத் தனுகரணதிகள் மல-
கன்மங்களாகிய நோய்க்கு மருந்தாக அவனால் அமைக்கப்

பட்டன எனவும், தூலம், மான், மோகினி, விந்து முதலிய இவைகளெல்லாம் பாசத்தை அரிக்கும் அரனுக்குப் பரிக்கிரக விபூதியாதல் கூறப்பட்டதெனவும்,

“தன்னைமல மன்றணைத றுன்”

(சீவ. போத. ச-ம் சூத். வேண். ௫).

என்பது மாயை கன்மங்கள்போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமை கூறுவார் அன்றணைதல் என்றாரெனவும், ஆகந்துக மலங்களின் நீக்குதற்கு சகசமலமென விசேடிக்கப்பட்டது எனவுங் கூறிய ஆசிரிய திருவாக்குப் பிரமாணங்களால் ஆணவமல மொன்றே அநாதி நித்திய வஸ்துவாயும், மாயை கன்மங்கள் இடையிலே பற்றி இடையிலே நீங்குவனவாயும் வேறு பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றார். ஆதலால் சிவன் பஞ்சகிருத்திய ஆரம்ப ஆதிகாலத்திற் பிரபஞ்ச காரணமாய் எடுத்துக்கொண்ட பரிக்கிரக சத்தியாதலில், அக்கிருத்திய விடுதலைப்பட்ட சீவர்களில் இல்லை யாய் அழிபொருளாகு மென்பது திடசித்தமாய்த் தெளிந்து உணரத்தக்க சித்தாந்தமாகும்.

இனி ஒருவாறு ஆசிரியர்,

“நித்தமா யருவா யேக நிலையதாய்”

(சீத். சுப. உ-ம் சூத். சேய். ௫௩).

எனக் கூறினமையால், இம்மாயை தோன்றியழி யுங் காரியப் பொருளாகாதெனச் சந்தேகம் நிகழின், அதனை யுற்றுச் சிந்தித்து நோக்குமிடத்து, மலவைத்திய பஞ்சகிருத்திய உற்பத்தி சங்காரம் எப் போதும் வேண்டப்படுதலினால் நித்தியமென்னும் உபசாரத்தைப் பெற்றதே யாயினும் ஒவ்வோர் ஆன்மாவை

யும் பற்றுதற்கும் விடுதற்கும் முதலையும் முடிவையும் பெற்ற காரிய அழிபொருளேயாய், உற்பத்தி காலத்திற் றேன்றிச் சங்கார காலத்தில் அழிதலால் சொருப நிலைக் காரணப் பொருளாகாது, எவ்வாற்றானும் காரிய அழிபொருளாகவே நிச்சயித்து உணரலாம். இதுவு மன்றி இப்பிரபஞ்ச காரியங்களை ஒவ்வோர் காரியத் துக்கு உவமையாகக் கூறிய இந்திரசாலம், கனவு, பேய்த் தேர் முதலியவைகளில், இந்திரசாலம் முன்னில்லாத ஒன்றை வருவித்தற்கும், கனவு இடையே நிகழ்ந்து மறைந்து போதற்கும், பேய்த்தேர் கடும்பகவில் வெய் யிற் கடுமை பற்றித் தோன்றி, அவ்வெய்யில் மேகபட லத்தால் மறையுண்ண அழிந்து போதற்கு உவமை யாக இம்மையை மலபரிபாகம் வந்த சமயமே அருளா கிய மேகபடலத்தால் அழிந்துபோனதாக உவமித் திருப்பதாலும், இன்னும் விவர்த்த மாயாவாத சமயிகள் கிளிஞ்சிலை வெள்ளியென ஆரோபிக்குமவர் போல இப் பிரபஞ்சத்தை மெய்யெனக் கருதுவாரென்னும் உவமை யாலும், காரியப்பொருளாகிய இப்பிரபஞ்சம் காரண மெய்ப் பொருளாகிய அநாதிப் பொருள்களின் நித்திய காரணத்தின் ஒன்றாகா தென்பது தருக்க நியாய முகத்தா னுணர்ந்து, உமாபதி சிவாசாரியர்

“ ஏக நேக நிருள்கரும மாயை யிரண்டு ”

(திருவநுடீ. சேய். ௫௨).

என்னும் ஆறு பொருள்களும் சிருட்டி யாரம்ப ஆதி காலத்திலேயுள்ளன என்பதை நம்போலிய சீவர்களுக்கு அறிவித்தலே தமதுள்ளக் கருத்தாகக் கூறிய அச்செய் யுளின் பொருளை, சிவன் தன்வாக்கினுற் கூறிய வேத

மொன்றே சித்தாந்த சற்காரியப் பொருளா யிருக்கவும், அவ்வுண்மைப் பொருளை உணர்ந்தெடுக்க அறியாது வேறுவேறு பூருவபக்க சமயங்களாய்ப் பொருள்கொள் ளுதல்போல, இந்த ஆறு பொருளையும் அநாதி நித்திய மாகப் பொருள் கொள்ளுவாராயின், அவ்வாசிரியர் வேறுவேறு தனித்தனி ஆதியெனவும், அநாதியென வுங் கூறிய வசனங்களிற் சமாதானப் பொருள் எடுத்தல் அருமை யாதலால், சிவன் பஞ்சகிருத்திய ஆதியில் எடுத்துக்கொண்ட பரிக்கிரகமான இம்மாயை, இச்சீவர்களின் கன்மானுபவம் முடிந்து பக்குவப்படும் வரையில், எடுக்குஞ் சனனங்கடோறும் நீரோட்டம் போல விடாது தொடர்ந்து தனுசுரண புவன முதற் காரணமாக நிற்கும் உரிமை யொன்றளவில் பிரவாகா நாதியாகுமென உள்ளக்கிடையில் வைத்துக் கூறினா ரெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சற்காரியார்த்த மாகு மென என் சிற்றறிவிற் படுகின்றது. அதனைச் சிவ ஞான வுணர்வுடையோர் சிந்தித் துணருவார். அவரே எனக்கும் உணர்த்துவார்.

இனி, மாமாயையாவது பரமானந்த சொரூப நிலையி னின்ற சிவம் அநாதி ஆன்மாவின் கேவல மூடத்தை நீக்கித் தன்னியற்கை வியாபகத்தோடு தாமாந் தன் மைப் பெருவாழ்வைக் கொடுக்குங் கருணையால் பஞ்ச கிருத்தியத் திருவுளங் கொண்ட அவதரம். தன்னருளின் சூடசத்தியான சிதாகாசப்பிரபஞ்ச மூலதாரக பரிக்கிரக சத்தியைத் தனதருளாற் கற்பித்து, அதன் மூலமாக உருவாதி தொழில்களை இயற்றுவதலால் அவ்வுயிர்களைத் தூய்மைப்படுத்திக் கன்மானுபவ முடிவில் மலசங்கார

மான முத்திக் காலத்திலே பிணமெரிந்து சாம்பரான முடிவிலே அப்பிணஞ் சுடுகோலையும் அதனோடுகூட நீக்கி விடுதல்போல, அம்மல காரிய மாயா பிரேரகமான இம் மாமாயையும் சிவனது தடத்த நிலைக்குரித்தாய், படங் குடி-லானாற் போல விரிந்தொடுங்கும் பெருளாதலால் இதனையும் உற்பத்தி காலத்தில் விரித்துச் சங்கார காலத்து ஒடுக்கி விடுவார். ஆதலால், மாமாயையானது காரண வஸ்துக்கள் மூன்றனுள் ஒன்றாய் சிவத்தின் அபேதமான சிற்சத்தியின் காரியப் பொருளாகக் கொள்வதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி, திரோதாயியாவது அச்சிவபெருமானது திருவருளே. அது தடத்த நிலையிற் பிரிந்த பஞ்ச சத்தியி னொன்றாய், ஆன்மாவின் ஞானக் கிரியைகளை மறைத்த ஆணவத்தை ஒருபுடை யொதுக்கி அறிவு செயல்களை விளக்கிக் கன்மத்தை நுகர்வித்து மலபரிபாகம் பண்ணும் பஞ்ச கிருத்திய சிவசத்தியேயாம். அக்கன்ம போகத்தில் ருசிப்பித்து மலமறைப்போடு தானும் மயக்குதலால் இதுவும் ஓர்மலமாக உபசரித்துப் பேசப்பட்டது. அக்கன்மபோகம் முடிந்து இருவினை யொத்த மலபரிபாக சமயத்தில் தனது மறைப்பை விடுத்து அவ்வப் பொருள்களின் உண்மையை உள்ள படி காட்டும் ஒளியினை யுடைய அருளாகி உணரக் காட்டுதலால் உற்பத்திகாலத்திற் றேன்றிச் சங்காரகாலத் தொடுங்குங் காரியப் பொருளாகக் கொள்வதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி, பஞ்சகிருத்தியமாவது சிவன் தனது சொரூப நிலையினின்று தடத்த நிலையாகிய உருவ நாமங்

கொண்டு செய்யுங் கிருத்திய மாதலால் காரியமா மென்பதிற் சந்தேகம் வேண்டுவதின்றும். அது சிருட்டிகால ஆதியினுள்ளதாய் ஆன்மாக்களைப் பற்றியதன்றி, அநாதியில் உளதாய்ப்பற்றியது ஆகாது. இதனை இயற்றுங் கிரியாசத்தி ஆன்மாவின் கன்ம சமத்துவ மலபரிபாக காலத்தில் ஆகாமிய சஞ்சிதங்களை இல்லையாயழித்து அருள் நிலையில் நிறுத்தி, தனது கிருத்தியத்தையும் விட்டு நீங்காதிருக்கு மாதலால், என்று முள்ளதாய், ஆன்மாவிற்கு எங்ஙனம் மலம் அநாதியோ அங்ஙனமே சிவபெருமானுக்கும் இவை சகசமாகவும் இருப்பதாகலின், இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களும் அநாதியே உள்ளனவென்பதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி, மூவகை ஆன்மாக்களாந் தன்மை ஆன்ம வர்க்கத்தின் பக்குவ பேதமேயாகும். அஃதாவது ஆன்ம வியற்கை சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையடங்கிய சதசத்தென்னும் நாமத்தையுடையவாய், வியஞ்சகமின்றித் தானே யுணருந் திறமடையாத தூல சித்தாகி அசத்தோடு கூடி அசத்தாதலும் சத்தோடு கூடிச் சத்தாதலுமாகிய ஈரிடத்தன்றித் தனித்து வேறாய்க் காணப்படாத இயல்பு தனக்கே ஈபாவமாக உடையதேயாம். ஆன்ம சத்தம் உள்ளனயாவும் அநாதியே ஞானக்கிரியை விளங்காது மூடமாய்க் கிடந்தன வென்பது ஒருதலையாக, அவ்வாறு பரதந்திர உணர்வினவாய் அவைகள் சதந்தர வுணர்வின்றி மலத்தோடு பிரிபடாது கிடத்தலால் அநாதியே சிவமென்னும் வஸ்து ஒன்றே மலரகிதம் உடைத்தென்க. அங்ஙனஞ் சிவம் தனது கருணையால் மலசகசமாக் கிடந்த

சீவர்களின் அறிவு, செயலை விளக்கும் பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்திய முறையினாலே மாயா காரிய தனுக்ரண புவனாதிகளை யாக்கி அக்கரணங்களின் வழியாய் அறிவு வெளிவர, ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்த சமட்டிப் பிரணவ சுத்த மாயா சபையிலே பஞ்சகர்த்தவ்விய பிரேரகத்தால், ஒருபுடை ஒதுங்கித் தோன்றும்படி செய்யுஞ் சகல நிலை யைக் கொடுத்து, ஆன்மாவாகிய வஸ்துவை வேறாகப் பிரித்துக் காட்டும் அந்நிலையில் ஒரு மலத்தினராய் மூடத்திற்கிடந்த அறியாமையாற் றேடிய கன்ம இரு மலத்தினராய், அதனைப் புசிப்பிக்கும் வைத்திய சிவனாற் கொடுக்கப்பட்ட மாயாகாரியமாயுள்ள முப்பத் தொரு கருவிகளோடுகூடிய மும்மல சகலரெனப் படுவார். அதனாற் சீவசத்தம் உளதாம். ஆதலால் இறந்த உயிரை எழுப்பும் அமிர்த சஞ்சீவிபோலச் சடத் துவமாய்க் கிடந்த சீவர்களை எழுப்பிக் கன்ம பலன்களை யூட்டி மலபரிபாகப் படுத்தும் ஓளடதமாகிய இச்சகல நிலையே அம்மருந்தின் பத்திய வேதாகமக் கட்டளைகளை உணர்ந்து சாதனஞ் செய்து பக்குவமடையவும், அப் பக்குவ பேதங்களுக்குத் தக்க போகமுத்தி, அதிகார முத்தி, பதமுத்தி, சீவன்முத்தி, பரமுத்தி யென்னும் ஐவகை முத்திகட்கும் முக்கிய காரண ஏதுவாயிருப்பது அவ்வொன்றேயாம்.

ஆன்மாத் தன்னுடன் கூடிச் சகலனென்று பெயர் அடைதற்கு ஏதுவாய் கலையுடனே, வித்தை ராகம் என்னும் வித்தியா தத்துவங்களால் விளங்கிய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விரிந்த விஞ்ஞானத்தால் கலை முதல் முப்பத்தொரு தத்துவங்களையும் வேறாய்க்

கண்டு விடுதலைப்பட்ட விஞ்ஞானகல பிரளயாகலர், அம்மாயாகலை நீங்கியபோதும் ஆன்ம சத்த மின்றிக் கேவல உள்ளுணர்வினராய்க் கிடந்தாரேயாக இவர்களிற் சிலர் பக்குவ முதிர்வினாற் சத்தகாரியக் கலை முதல் முப்பது கருவிகளோடு கூடி அதிகார பத முத்தி அடைந்திருப்பாரென ஆப்த வாக்கியங்களிற் பேசப்படுதலால், இவர் கேவல சகலமென்னும் ஈரவத் தையுங் கடந்து, சுத்தாவத்தையின் கீழ்நிலையான கலையோடு கூடினாரென்பது காணப்படுதலால், கலைசேராது சீவர்கள் ஞானக்கிரியைகள் விளங்கிப் பாகமடைய மாட்டாரென்பது கல்லெழுத்துப்போல மாறாது நிச்சயமாய் யாவரும் விளங்கத்தக்க உறுதிப் பொருளே யாகும். அவ்வாறு காணப்படுதலால் அநேகராகிய சீவர்கள் யாவரும் பொதுவே மலமூடத்திற் கிடந்தவராக, சிவனாற் கொடுக்கப்படுங் கலையோடு கூடிய அறிவினாற் பயின்ற சாதன பக்குவத்தால் முற்கூடிய கலையின் நீங்க, தனதருளாகிய சுத்தகலையோடு கூட்டிப் புடமிட்டு அதிபக்குவராக்கி அச்சத்த கலையையுங் கழற்றி, சிவஞான அகண்ட நிலையில் வைத்துத் தன்னோடு சேரவணைத்து நித்தியானந்தம் ஊட்டுவதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகப் பேசப்படுதலால் இச்சீவர்களின் விஞ்ஞானகல பிரளயாகல சகலமாகிய மூவகைப் பிரிவுங் காரணப் பொருளாகாமே பக்குவபேத காரியப் பொருளே யாமென்பது திடசித்தமாய்த் தெளிந்த நிச்சயமாகும். ஆதலால் வேதாகமங்கள் அறுதியிட்டிக் கூறிய வஸ்துக்கள் மூன்றுமே அநாதி காரணமாகுமன்றி, முற்பேசிய அறுவகைப் பொருள்களும் அநாதி காரணமாகாது பிரவாகாநாதியா மென்பதே சித்தாந்தமாகும்.

இன்னும் வஸ்துக்களென்று பேசப்பட்டன எவையோ அவையின் சொரூப இயற்கை சுப்பாவகுணங்குறிகளின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாற் காணுது மெய்யறிவென்னுஞ் சிவஞானத்தால் உள்ளவாறு கண்டு, அநாதி யாதிகளையும், காரண காரியங்களையும் நிச்சயஞ் செய்தல் வேண்டும். அவற்றை ஒருவாறுற்றுச் சிந்தித்து நோக்கும்போது, வேதாக்மங்கள் சூக்கும் தூல சித்தாகிய சிவம் ஆன்மாவென்னும் இரண்டுமே ஞானக்கிரியையோடு இயைபுறம் வஸ்துக்களாக அறுதியிட்டுக் கூறின. அவற்றுள் தூல சித்தாகிய ஆன்மா என்னுஞ் சொற்பிரிவை உற்றுநோக்கும்போது வியஞ்சகத்தாலுணருந் திறமுடைய தூல உருவம் மறைபட்ட ஞான வியாபக முடையது இவ்வான்மாவும், மறைபடாது திறக்கும் அகண்டஞான வியாபக சூக்கும் சித்தாயுடையது சிவமுமெனவே பிரித்துக் காணக் கிடக்கின்றன. இவற்றோடு அவ்வுயிர் ஞானத்தின் சுதந்தர ஈனத்தையும் மலமாகச் சேர்த்து, சடமாகிய சத்தின் நீக்குதற்கு சிவசத்தென்றார் எனவும் அப்பசுபாசம் இரண்டும், அங்ஙனம் அறியப்படும் பொது இயல்பு பற்றி அசத்தெனப்படுமாயினும், அவற்றின் சிறப்பியல்பு நோக்கும்வழி அவை சத்தாதற்கு இழக்கின்மையும் உணர்க என்னும் ஆப்த வாக்கியத்தின்படி உள்பொருளாக நிறுத்தி வஸ்துக்கள் மூன்றாகச் சேர்த்து நிச்சயிக்கப்பட்டன.

அவ்வஸ்துக்கள் மூன்றுமே அநாதி காரணமாகுமன்றி வேறு நிலை வஸ்துக்கள் யாதாமில்லை யென்பதை நேரே காணுதற்காக அநேகாயிரம் ஏதுப் பிராமணங்

கள் தேடி அடிதலை தெரியாது அவத்தைப் படுதல் வீணாக முடியும். அதனை ஒரே ஏதுவின் பிராமணத்தைக் கொண்டு நேராகக் குறித்து நிச்சயம் பண்ணலாம். அது யாதென ஆராய்ந்து பார்க்கில் அநாதி நித்திய வஸ்துக்கள் எவையோ அவை யென்றும் ஒரு தன்மையவாய் அழியாது நித்தியமாய் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறாக இங்கே பேசப்பட்ட வஸ்துக்கள் மூன்றனுள் சாதன அதிகாரியான ஆன்மாதான், அன்றே பற்றிய மலதடத்த நிலையினின்றும் விடுபடுஞ் சாதன வலியினால் இருவினையும் துலையொத்து மலபரிபாகமான சமயத்திற் சத்திபதிதலால் அதனின்றும் விடுபட்டுச் சொருபநிலை யடைந்தபோதே சிவமெனத் தானென வேறின்றி அத்துவிதானந்த அனுபவம் பெற்ற பரமுத்திக் காலத்தும் தன்னை முன்னமே முடியிருந்த சுதந்தர ஈனமான மலமும் தன்னுள் ஆனந்தானுபவ காரணமாய் அடங்கியிருப்பத், தன் முதல்கெடாது தானும் சதா நித்தியமாய் இருந்தது. ஆகவே, இவ்வஸ்துக்கள் மூன்றும் கடலும் நீரும் உப்பும் போல அன்றே உள்ளபடி என்றும் உள்பொருளாய் விளங்கா நிற்கும். ஆதலால் இவ்வோர் ஏதுப் பிரமாணத்தைக் கொண்டே வஸ்து ஒன்றோ மூன்றோ ஆறோ எத்தனை என்பதை இலகுவாக நிச்சயித்துக் காணலாம். ஆதலால் இச்சங்கிரகத்தில் முன்னமே எடுத்துக் காட்டிய கன்மம், மாயை, மாமாயை, திரோதாயி, பஞ்ச கிருத்தியம், மூவகை ஆன்மா ஆகிய இவ்வறுவகையும் அநாதி நிலை வஸ்துக்களின் தடத்த காரியப் பகுதியனவாகலால், அவற்றின் சொருப நிலையான முத்திக்காலத்தில்

இவ்வாறு பொருள்களும் அவ்வான்மாவிற்கு உள்வாக
எந்த நூலிலாவது பொது சிறப்புகளாந் தொகை வகை
யாகிய எவ்வாற்றானும் பேசக் காணாமையால் இவ்வாறு
வகைப் பொருள்களையும் பிரவாகாநாதிப் பொருள்க
ளெனவும் முத்திக் காலத்திலும் நிலைத்து நின்ற
வஸ்துக்கள் மூன்றுமே காரணப் பொருளாய் அநாதி
யிலுள்ளன எனவும் ஊகித்துணருதல் கடனாகும். இவ்
வந்தரங்க இரகசியங் காணுதற்கு இச்சுட்டறிவின்
வேறாய் மேலறிவுக் கண்ணொன்று திறக்கப்பட
வேண்டும். அதுவே வஸ்துக்களின் சொருப நிலையைக்
காணத் தக்கதாம். அந்நிலையைக் காணுத நாள் எந்
நாளோ அந்நாள் வரைக்கும் வஸ்துக்களின் நிச்சயம்
காணுதலும் பேசதலுங் கூடாவாம்.

“சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத

சாத்திரங்கள் சமயங்கள் தாம்பலவு முணர்ந்து

பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம்

பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டும்

நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான

ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம்

பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப்

பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே”

என்னும் சிவஞான சித்தியார்த் (அ-ம் சூத். செய். 22)
திருவாக்கைச் சிந்தித்துச் சிவஞானச் செல்வப் பெரும்
பேறடைந்து கடைத்தேறுதும். இனிப் பதார்த்தங்க
ளுள் அநாதி நித்தியமாகவுள்ள பதிபசு பாசங்களின்
சிறப்பிலக்கணஞ் சொல்லுவாம்.

உ. பதியிலக்கணம்

சிவஞானபோதம்

“அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையில்
தோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதாம்
அந்த மாதி யென்மனார் புலவர்”

“சிவம்சகத்குரு சர்வஞ்ஞத்துவ சங்காரமே.
முதல்” எனச் சிவஞானபோதங் கூறிற்று. அது ஆகு.
பெயராய் *உருத்திரமூர்த்தி ஒருவரையே உணர்த்தி
நிற்கும். சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்
நின்ற உருத்திரன் வசத்ததாய்ச் சுதந்தரமின்றி
நிற்கும். அச்சிவன் தனதருட் சத்தியாகிய சுவரிலே பிர.
பஞ்சமாகிய சித்திரத்தைத் தீட்டுவார். அவரே அதனை
அழித்தலும் செய்வார் என்பது துணிபு. அதனால்,
சகத்கர்த்தா அவர் ஒருவரேயாகும், மற்றொருவரு.
மில்லை யென்பது முடிபு. இனி அச்சிவசத்தியாகிய
சுவரில் எழுதிய சித்திரமென்று கூறவே, அச்சிவமே
நிமித்தோபாதானம் என்னும் ஆட்சேபம் உளதாம்.
ஆயினும் சடமாகிய சித்திரம் சித்தாகிய சிவத்தினி
ன்றுத் தோற்றுதென்பது காரணகாரிய தருக்க முகத்தி

* ஈண்டு உருத்திரன் என்றது பிரம விட்டுணுக்களோடு
குண தத்துவத்திலிருந்து அழித்தற்றொழில் செய்யும் குணி
ருத்திரர் அன்று. என்னை? அவர் பிரதிவி முதற் பிரகிருதி
புவனம் வரையுஞ் சங்கரிப்பாரன்றி, அதற்கு மேற்பட்ட புவனங்
களுக்குச் சங்காரகாரணர் ஆகாமையின். எனவே, ஈண்டைய
உருத்திரர் சுத்த மாயா புவனந்தம் வரையுஞ் சங்கரிக்கும்.
மகாருத்திரர் என்றறிக.

னாற் பெறப்படலான், சித்தாகிய சிவம் நிமித்த காரண மாவதன்றி முதற்காரணம் அன்றென்க. சித்திரகாரனாகிய சிவனும் அச்சித்திரம் அமைதற்கிடமான சுவராகிய சத்தியும், சடமாகிய சித்திரமும் வேறாயுளவென்பது பிரத்தியக்ஷத்தாற் காணக்கிடக்கின்றன. இனி, உலகமானது பரபிராகிருதி, பிரகிருதி என்னும் முதற்காரணங்களால் சுத்தப் பிரபஞ்சம், அசுத்தப் பிரபஞ்சமென இரண்டாகக் காரியப்படும். அவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களும், பராசத்தியாகிய பெருஞ் சமுத்திரத்தின் நீர்க்குமிழி போல விளங்கும். அது சுத்த காரணத்தினின்றும் அசுத்த காரியம் தோற்றுதென்னுந் தருக்கமுகத்தால் பரா பிரகிருதி சுத்தகாரணமும், பிரகிருதி அசுத்த காரணமுமாகும். இவற்றுள் மலசகித கன்ம சீவர்களின் மலநோயைக் கழற்றும் வைத்திய சிவன் தனுசுரண புவன போகங்களின் உட்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தொண்ணூற்றுநிலுக்கும் முதற்காரணமாக அம்மலத்தினின்றும் திரித்தெடுத்துக் கொண்ட பரிகிரக சத்தியாகிய அசுத்தமாயையானது மூவகைப்பட்ட சீவர்களினுடைய தூலசூக்கும் காரணமாகிய மூவகைவடிவங்களுக்கும் முதற் காரணமாகும்.

இனி, பராபிரகிருதி மல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்த அகண்டவெறு வெளியாதலின் சிதாகாசம் என்று சொல்லப்படும்; இப்பொருளடங்க இன்னும் அநேக நாமங்களுளவாம். இது சத்திகாரிய சுத்தப் பிரபஞ்சங்களின் முதற்காரணமாகும். சிவசத்தியும் அபின்ன சிற்சத்தி, பின்ன சடசத்தியென இருவகைப்படும். அதனால் அச்சடசத்தி சுத்தப்பிரபஞ்ச முதற்காரண

மாகவும், சிற்சத்தி அதற்கு ஆதார சமுத்திரம் அல்லது பித்திகையாகவும், சிவன் அவற்றை ஆக்கிய நிமித்த காரண கருத்தனாகவும் காணப்படும். இதனை “நிச்சக்தி பித்தி நிர்மிதசகத்” என்னும் வியாச சூத்திரத்தால் உணர்ந்து, சிவன் தானே சத்தியாகிய சுவரில் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்தாரென்பது துணிபொருளாக நிச்சயித்தறியலாம். அதனால் பிரம விட்டுணு முதலிய காரண கருத்தர் படைத்தல் காத்தலாகிய கிருத்தியங்களைச் செய்யும் சுவதந்திரர் அல்லரென்பது தானே வெளிவரக் கிடக்கின்றது. ஆகவே அவ்விருவரும் தங்கள் தனுகரண புவன போகங்களை அப்பிரமத்தின் பஞ்ச கிருத்தியத்தால் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதுங்கருத்தாகும். இனி, தனிமுதலாகிய பிரமத்தைக் காரணரெனக் கூறிய இருக்கு முதலிய வேதங்கள் பரதந்திர சீவர்களாகிய பிரமன், விட்டுணு, இந்திரன், அக்கினி, சூரியன் முதலிய சீவர்களுக்கு முகமனாய், அவரிடத்தும் நின்று அவ்வத்தொழில்களை நடத்தும் பிரமம் ஒருவருக்கே உண்மையாதல் அவ்வேத உள்ளி டையிற் கிடந்த சித்தாந்தமாகும். ஆதலால் இப்பிரமா ஆதியர் சீவர்களாகவும், இவர் முதற் றுவரமீருகிய சீவர் களுக்கெல்லாம் சங்கார காரணராகிய உருத்திர மூர்த்தி தானே ஒருவராய் நின்று கரணத்தானன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாய்ப் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்துவார் என்பதும் பெறப்பட்டது.

இனி அப்பிரமன் முதலியோர் செய்த தவ வரப் பிரசாதத்தால் அம்முத்தொழிற் றலைமையைப் பெற்ற ரெனில், அத்தொழில்களைச் சிவசத்தி தம்மிடத்தும்

நின்று நடாத்தும் பெருமை ஒன்றையே பெற்றுக் கொண்டதன்றி அக்கிருத்திய அதிகாரம் பெற்றவர் அல்லர். மலத்தோடு கூடி நின்று காமிய தவஞ் செய்தவராகலின், இனி அம்மலத்தினின்றும் விடுபட்டு, சிவமார் தன்மையைப் பெற்ற சீவன்முத்தரும் தங்கள் சுதந்தர காணியாகிய பேரின்பம் ஒன்றினுக்கே உரித்துடையரன்றிப் பஞ்சகிருத்திய தலைமைக்கு உரியரல்லர். எனவே, இவர் செயலைப் பேசவேண்டியதென்? இருள்நீங்கிய வழியும் கண் காட்சி ஒளியை இன்றியமையாத வாறுபோல, மலம் நீங்கிய முத்தி நிலையினும் அறிவு முதல்வனது வியஞ்சகத்தை இன்றியமையாதெனவும்,

“ விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை யொளிப்பது போலடக்கி
மேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பானுகி ”

(கக-ம் துத். செய். கஉ)..

எனவும்,

“ எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றை
அறிந்தியற்றி டாவுயிர்கள் ”

(ஷு ஏ)..

எனவும் சிவஞான சித்தியார் கூறுமாற்றால் தம்முணர்ச்சிகள் தாமும் சுதந்தரமின்றி வியஞ்சக உணர்வுடைய ராயினோர் பஞ்சகிருத்திய உரிமை உடையராதல் எவ்விதம்? இன்னும் அவ்வரி பிரமன் முதற் சீவர்கள் யாவரும் அநாதியே மலசகிதராக, அப்போதே மலரகிதராகிய பரமபதி ஒருவராலே, சூக்கும தூல அதிசூக்கும பஞ்சகிருத்தியத்தினாலேயே அறிதற்பயன் அடைவார். அன்றேற் சடம்போல் அறிவிலராம். எனவே, அவ்விருவரும் அப்பஞ்ச கிருத்தியத்தால் வந்த அறிவைப் பெற்றுடையார் தாமே. இவர் அம்மலத்தினின்

றும் கழற்றுதலாகிய கிருத்திய கருத்தராவது எவ்வாறு? ஆகவே, மூவர் முத்தொழில் செய்வர். ஐவர் ஐந்தொழில் செய்வர் என முன்பின் அடிதலை தெரியாது மலைவுபடக் கூறுதல் முரணுமென்க. இன்னும் சீவர்கள் அநேகர் ; பதி ஏகன் ; அப்பதிக்கே பஞ்ச கிருத்தியமுடையது. மலசகித சீவர்கள் அப்பஞ்ச கிருத்தியப்படுதலையுடைய பரதந்திரரே யாகும். அவ்வாறாகவே ஒரு பொருளுக்குரிய பல நாமங்கள் போலன்றி நாமே பிரமம் அவர் தாமே பிரமம் என இருபெயரைக் கொண்ட பிரம விட்டுணுக்கள் தனித் தனி என்ன தொழிலைச் செய்யமாட்டுவர்? குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு வழி காட்டுவதை ஒக்கும். ஆதலால் இவ்விருவருக்கும் பஞ்சகிருத்திய சுதந்தரம் இல்லையாம்.

இனிக் கீழுள்ள பிரகிருதி தூல புவனங்களின் கிருத்திய கருத்தராவரெனில் இச்சீவர்கள் தேடிய கன்மம் நுகருவித்தற் பொருட்டு உடலின் மூன்றும் உயிரின் இரண்டுமாக நடைபெறும் பஞ்ச கிருத்தியத்துள் உயிரோடு சேர்ந்த இரண்டும் நீக்கி, தனுக்ரண புவனங்களிலேயே முத்தொழிற் படுதலும், அண்ட புவனங்களைப் போலப் பிண்டதனுவும் உட்கருவி புறக்கருவியாகிய தொண்ணூற்றாறுபுறக் கருவி அறுபதும் நீக்கி, உட்கருவி முப்பத்தொன்றும், பிரேரக கருவி ஐந்துஞ் சேர, ஆன்ம வித்தியா சிவ தத்துவங்களென மூவகைப் பட்டுக் கீழுள்ள விடயப் பயனாகிய இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி ஒன்றினொன்று பற்றுதலாய், ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளின்

அடையப்படுதலும், அவ்விற்ப துன்ப நுகர்ச்சியின் எல்லையாகிய இருவினையொப்பிற் பிரகிருதி முதற் கீழுள்ள கரண இந்திரிய பூத விடயங்களும், மேலுள்ள கலாதிகளும், சிவ தத்துவத்தை அருட்சத்தி பிரேரிக் காதுவிட, அஃதொன்றினாலேயே ஐவகைக் கருவிகளும் ஒருசேர அழிதலும், பேசப்பட்ட இடங்களினெல்லாம் இவ்விருவருடைய தொழில்கள் யாதுங் காணப்படாமையாலும், ஆன்மாக்களின் எய்ப்பு இளைப்பாற்றும் சர்வ சங்கார காலத்தும் பிரகிருதி, மாயை, மாமாயை ஆகிய மூவகைத் தத்துவ புவனங்களோடு விட்டுணு பிரமனாதி சீவர்கள் யாரையும் முன்னரே ஆக்கிய கருத்தன் ஒருவனே சொற்பொருட் பிரபஞ்ச விரிவையும் ஒடுக்கிச் சர்வ புவன சங்காரஞ் செய்தல் பேசப்படலாலும், இவ்விருவரும் இவைகளுள் ஒன்றையேனும் அறிந்தவருஞ் செய்தவரும் அல்லர். ஒருவன் ஏவல் வழித், தேர் செய்வார் பலரும் அத்தொழிற்குக் கர்த்தர்களாமாறு போல இவர்களும் இயற்றுதற் கருத்தர்களேயாம். ஆகவே, இவைபோன்ற அநேக பொருள்களை யுள்ளடக்கிய பிரபஞ்ச கிருத்தியம் மிகப் பெருந்தொழிலானமை பற்றி இதனை ஆக்கி நிறுத்தி அழிக்கும் கருத்தராகிய சிவன் தொழில் செய்யும் தவ முடையராகிய இவரைக் கொண்டு தனது ஏவலின்படி சில தொழில்களைச் செய்விப்பார். அதனால் இவர் முத்தொழிற் கருத்தராகார். ஆதலால் இவர் கீழ்நிலையிற் பிரகிருதி புவனங்களிற்றினும் கிருத்திய கருத்தராகார் என்பதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகத் தெளிந்து கொள்ளத் தக்கது. இது

“விரைக்க மலத்தோன் மாலு மேவலால் மேவி ஞர்கள்
புரைத்ததி கார சத்தி புண்ணிய நண்ண லாலே.”

(சீத். துத். க. சேய். ௩௪).

என்னும் பிரமாணத்தால் நிச்சயித்து உணரக் கிடக்கின்றது. இனி, இச்செய்யுளின் உண்மைப் பொருள்கண்டுணரார் ஓர் சிலர், பிரம விட்டுணு ருத்திரர் ஆகிய மூவரையும் ஒருங்குவைத்துச் சீவ பக்குவபேத மூவகையரில் ஒரு மலத்தராய விஞ்ஞானாகலரில் மலபரிபாக பக்குவராய், அபர முத்த சிவங்களாம் நிலையைப் பெற்ற அணு சதாசிவ அட்டவித்தியேசுரரிற் றலைமை பெற்றவரான அனந்தேசுரர் அப்பிரமத்தின் ஏவுதலைக் கொண்டு அசுத்த மாயையைக் கலக்கி, வித்தியாதத்துவ புவன பஞ்சகிருத்தியம் இயற்றுதற் கருத்தாவாய் இருப்பரெனவும், அவரினும் கீழ்நிலையரான பிரளயாகலரின் மலபரிபாக பக்குவராய் அபரமுத்த உருத்திரரிற் றலைமை பெற்ற சீகண்ட ருத்திரர் அவ்வனந்தேசுரரது ஏவலைக்கொண்டு, பிரகிருதியின் கீழுள்ள தூல அண்ட புவனங்களாகிய சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் முச்சகத்துள் அடங்கிய பதினான்கு உலகங்களில் வசிக்கும் சகலராகிய தேவர் மனிதர் முதலிய சீவர்கட்கெல்லாம் சகலானுக்கிரகஞ் செய்யும்படி திருக்கைலாச பருப்பதத்தில் வீற்றிருப்பாரெனவும், தமிழ்வேத கருத்தரான மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன்மாரும், மற்றைய பக்குவ சீவர்களும் அவராணையினுட் சகலரிற் பக்குவரும் பரசாயுச்சியம் பெறுதற்கு உரித்துடையரல்லராதலின் இப்பிரகிருதிப் பதமுத்தியையே இப்பிரளயாகல ருத்திரர் கொடுக்கப் பெற்றுக்

கொண்டாரெனவும், இன்னும் பலபடக் கூறி மயங்கு
வர். அவரறிவுக்கு யாம் என்சொல்லி விளக்குவேம்!
ஆயினும், இனிமேல் முத்தி வேறில்லாது முடிந்த பர
சாயுச்சிய முத்தியைப் பெற்ற சிவஞானிகள் தாமும்
அம்முத்திக்காலத்தும் சுதந்தரவீனராய் இருப்பாராயின்
இப்பிரளயாகல சீகண்ட ருத்திரர் மற்றைய சீவருக்கு
முத்தி கொடுத்தாரென்பது மிகவும் அதிசயம் !! அது
நிற்க.

அரிபிரமாதி கிருத்திய கருத்தராலும் அடிமுடி
தேடி அறிதற்கரிய சச்சிதானந்த சொரூப நிலையில்
நின்ற சிவன், தனது திருவருளை ஓர் பெண் உருவாக்கித்
தானும் சத்தி காரிய திருவுருவங்கொண்டு, பதிபார
தந்திரீய சாமானிய சீவர்களுக்கும், அவர்களுள் தம்மை
உள்ளபடி உணர்ந்துபற்றிய சிவசுவதந்திரீய தன்னடிய
வர்களுக்கும் அவரவர்க்கேற்ற அருள்புரிதல் காரணமாக
அருள் நிலைத்தானமாகிய சிவஸ்தலங்கள் ஆயிரத்தெட்
டினும் முக்கிய ஸ்தானமாகிய * திருக்கைலாச பருப்பதத்
தில் அவ்வருட் பெண்ணாகிய உமா சமேதராய்த் தாமா
கவே எழுந்தருளி வீற்றிருந்தருளுவர் என்பதையும்,
அக்கைலாசம் தத்துவாதீத அருள் நிலைத்தானம் என்
பதையும், நம் போலிய அறிவீன சீவர்கள் உணர்ந்து

*கயிலாயம் இருவகைப்படும். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட கயிலை
பூகயிலை அல்லாத மற்றையது. ஆண்டுத் தான் இறைவன்
யோகிருப்பதும், திருவோலக்கக் கொண்டிருப்பதும் ஆமர்த்தகம்
முதலிய ஆதிசைவத் திருமடங்களும், சிந்தாமணி, பாதுகாரு
சனம் முதலிய பிரபல சித்திப்பொருள்கள் இருப்பதும் ஆகு
மென்று மதங்காகமம் கூறுகின்றது.

உய்யும் பொருட்டு மூவர் முதல்வரான அப்பர் சுவாமிகள் நேரே கைலாச தரிசனம் செய்ய விரும்பி நடந்ததனால், கால்தேய்ந்து உருண்டு புரண்டு அங்கம் தேய்ந்தவராகியும் அங்குச்செல்லற்கு அருமையாய்த் திரும்பித் திருவையாற்றில் வந்து அக்கைலாச தரிசனத்தைப் பெற்ற செயலால் உணர்த்தினார். ஆனால் இருவினையொத்து மலபரிபாக சத்திரிபாதம் பெற்றுச் சிவஞானக் கடலில் முழுகிய அப்பர் சுவாமிகள் தாமும் அவ்வுடலோடு பொருந்திய கண்களால் தத்துவாதீத அருள் நிலைத்தானமாகிய அக்கைலாச தரிசனஞ் செய்தல் கூடாதெனச் சரித்திரங்களிற் கூறப்பட்டபடி, அக்கைலாசம் சிவ தடத்தநிலை வடிவங்களைக் கொண்டு செய்யும் பஞ்ச கிருத்திய விடுதலை உடையராய்த் தற்போத மின்றி, தம்ஞானக்கிரியை சிவஞானக் கிரியையின் உள்ளடங்கி ஏகிபவித்து நிற்கும் சீவன் முத்தநிலை முழுதாக் கைவரப்பெற்ற வாகீசப் பெருமானுங்கிட்டுதற்கு அரியதாய் இருத்தலால் சிவசொருப நிலையிலுள்ள அத்தானம் எல்லைக்கு அடங்காத மேல்நிலையிலுள்ள தென்பதைச் சிவஞான நெறியாகிய சித்தாந்தங்களிற் பயின்ற பெரியோர்களே சிந்தித்து உணர்வார்கள்.

இன்னும் முன்னரே பேசப்பட்ட பிரளயாகல சீகண்டர் இருபத்துநான்காந்தத்துவமாகிய குணநிலையர். இவர் ஒருவாறு பரிபாகப்பட்டாராயினும் இதன் மேலுள்ள வித்தியா தத்துவங்களுக்கு அடுத்தபடியாம் பிரகிருதி தத்துவ நிலையரானார் எனவும் வைத்து ஆராயினும், இருபத்து மூன்றாம் இருபத்து நான்காம்

தத்துவ நிலையரன்றோ? அவ்வாறு மேற்புவன வாசியா யிருந்து முன்னரேயுள்ள மாயை கன்மங்களோடு கூடிய இருவினைத்தொடக்கு இல்லாராயினும் மலபரிபாகமாகிய அக்கன்மானுபவம் உடையராய் நெடுங்காலம் அதிகார மலத்தோடுகூடி அனுபவித்திருந்த பின்னர்ப் பெரும் பாலும் பூமியிற் சென்மித்துத் தீட்சா வல்லபத்தால் நால்வகைச் சத்திரிபாதம் பெறும் உரிமை யுடையராத லின் இப்பிரளயாகலருடைய பரிபாக நிலையையும், அவ் வப்பர் சுவாமியுடைய பக்குவ நிலையையும், அதனால் அத்துவிதானந்த அனுபவத்தை அளிக்கும் பரமசிவ சொரூப நிலையையும், அப்பேறு கொடுக்கத் தக்கார் யாரென்பதையும் சித்தாந்தங்களிற் பயின்ற அனு பவரே நன்றாய் ஊகித்துணர்வர். இது நிற்க.

அப்பரம்பொருளாகிய சிவம் தம்மிடப் பாகத்தில் வைத்திருந்த உமாதேவியை மலையரசனுக்குப் புத்திரி யாய் வளரச் செய்து தனித்திருந்த சமயம் வந்த சன காதியர்க்கு மௌனநிலை போதிக்குஞ் சமயத்தில், எல் லாப் புவனங்களிலுமுள்ள ஆண் பெண்ணாகிய இரு வகைச் சீவர்கள் யாவரும் ஒருவரோ டொருவர் கூடும் சிற்றின்பாதுபவத்தை இழந்து வருந்தினாராய்,

ஈருடன் முயங்கு மார்வ மின்றியே யிருந்த யார்க்குங் காரணன் சிவனே யென்கை கழறவும் வேண்டற் பாற்றோ

(மேற்புடலம். சேய். ௧௮).

என்று கந்தபுராணத்திற் கூறியபடி மௌனத்திருக்க, தேவர்கள் ஏவலைக் கொண்ட மன்மதன், அம்மௌன நிலையை மாற்றும்படி பஞ்ச பாணங்களையும் ஒருங்கே யேவ, அம்மௌன நிலையின்கண் விழித்து அவனுடலைச்

சாம்பராக்கி மீட்டும் மௌனத்தோடு இருந்து, பின் அத் தேவர்களின் வேண்டுதலுக்கு இரங்கி, அவ்வுமாதேவியைப் பாகத்து இருத்தி இறந்த மன்மதனை யெழுப்பி, எல்லாப் புவனங்களினுமுள்ள ஆண் பெண்ணாகிய இருவகைச் சீவர்கள் யாவரும் ஒருவரோ டொருவர் கூடிச் சிற்றின்பானுபவம் பெறும்படி அருள்செய்து இருந்தாரெனவும், அந்நிலையிற்றானே ஏக மூர்த்தியாயிருந்து அகம் கொண்ட சீவர்களின் வினைகளை வீட்டினாரெனவும், நேரே ஒன்றுக்கொன்று மறுதலைப்பட்ட உருவையும் தொழிலையும் தாம் ஒருவரே ஒரே சமயத்தில் ஓரிடத்திலிருந்து ஒருங்கு நடத்தினாரெனவும், இன்னும் தம்பாகத்திருந்த உமாதேவி ஓர் திருவிளையாட்டாகத் தேவரீரது பெருமையைச் சொல்லியருளவேண்டு மென்னக் கேட்ட சிவம் நாம் கொண்ட வடிவங்களெல்லாம் நமது அருளேயெனக் கூறக்கேட்ட அம்மையார் அருளாய தன்னையன்றி உலகம் உண்டாகாதெனத் தன்னில் வியப்படைய, அதனைக் கண்ட பரமசிவம் அவரின் உயிரியக்கத்தை யொழிந்து நிற்ப, ஆண்மாக்கள் யாவும் அறிவு செயலிழந்து இருள் மூடத்திற்கிடந்தமுந்த, அவருக்கு அருள்புரியக் குறித்த சிவம் முன்னரே தம் சார்பின் உருத்திரருக்கு அறிவைக் கொடுத்து மத்தியார்ச்சனத்தில் அவரால் அருச்சனை செய்த புண்ணியபலத்தால் காட்சி கொடுத்து அவர்களின் வேண்டுதற்படி முன் மூடமாய்க் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு விளங்க அருள்செய்து, அவர்தேடிய கன்மத்தை உமையிடத்திற் சேர்த்தாரெனவும், இன்னும் இந்திரன் சலந்தான் முதலான

அகம் உடையவரை யெல்லார் தண்டித்தாரென
 வும் கூறப்படுகின்ற அநேக அற்புதத் திருவிளை
 யாடல்களைச் செய்து திருக்கைலாசத்து எழுந்தருளி
 யிருப்பாரென உபவேதாங்கங்களால் பேசப்பட்ட சர்வ
 ஞான சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வானுக்கிரக ஆன்ம நாயக
 பரம சிவப்பொருளை, சீவ தேவராகிய பிரம விட்டுணு
 முதலிய மூவரில் ஒருவராய், அவ்வனந்தேசரர் ஏவ
 லின் இயற்றுதற் கருத்தாவாய், பிரகிருதியின் கீழ்ச்
 சங்கார கிருத்தியஞ் செய்யும் பிரளயாகல சீகண்ட ருத்
 திரர் எனக் கூறுதல் சிறிதேனும் பொருந்தாத அவ
 சித்தாந்தமாகும். இதன் மேலும் அதனை ஆராய்ந்து
 பார்க்கின் அவ்வியத்தமான பிரகிருதி வியத்ததூல
 உருவமாய்க் காரியப்படுதல் அதன் சூக்கும பரங்களின்
 மேலாய் நிமித்த மகா காரண சத்தி பிரேரகத்தால்
 ஆக்கப்பட வேண்டுதலின் அவ்வுற்பத்திக் கிரம
 மாகவே அச்சத்தி பிரேரக விடுதலையினாலேயே அப்
 பிரகிருதி காரிய உருவங்களும் சங்காரப்பட வேண்டு
 மாதலின் என்க.

இன்னும் ஐவகைச் சங்காரம் என்னுஞ் சொல்லைச்
 செவி விடயம் கேட்குமளவேயன்றி அச்சொல்லின்
 உட்பொருளை இவ்விடய உணர்வு அறிய மாட்டாது.
 அதனைத் தத்துவ சாஸ்திரங்களை நன்றாய்க் கேட்டுச்
 சிந்தித் துணர்ந்து பரிபக்குவமடைந்த தத்துவ ஞானி
 களை உணரப் பெறுவர். ஆயினும் நம் புல்லறிவுக்கு எட்
 டிய அளவு யோசித்துப் பார்க்கு மிடத்து மூவகை முதற்
 காரணப் பிரபஞ்சங்கள் முழுவதும் ஒருங்கே
 தோற்றுவித்த ஒருவனாலேயே சங்கரிக்கப்பட வேண்டு

மென்பதை உய்த்துணரலாம். அது எவ்வாறெனில் நின்மலராகிய சிவன் சமலராகிய சீவர்களது கர்த் திருத்துவ கன்மானுபவங்களை யூட்டி அவர் மலத் தைக் கழற்றிச் சிவமாந்தன்மை கொடுத்தல் காரணமாக சுத்த அசுத்த இருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும் தன் சத்தியாகிய சுவரிற்றீட்டிய சித்திரம் போலவும் அல்லது சமுத்திரத்திற் குமிழி போலவும், தானே தோற்றுவித்தாரெனவும், அவ்வாறு கூறவே நிமித்தம் உபாதனம் ஆகிய இரண்டும் அப்பிரமம் ஒன்றே யாகும் என்னும் ஆசங்கையை நீக்குமுகத்தால் ஓர் தாய்வயின் உதிக்கும் புதல்வனது மாமிசாதிகளுக்கு அம்மாதாவின் சோணிதமும் எலும்புக்கு அக்கரு உற்பத்திசெய்யும் நிமித்தனாகிய பிதாவின் சுக்கிலமும் உபாதானமாதலும், இவ்வுபாதானங்களில் சித்தமிசம் அசித்தமிசம் இரண்டும் காணப்படுதலும்போல, நிமித்த காரணனாகிய அப்பிரமத்தின் சத்தி, பின்னம் அபின்ன மென இருவகைப்பட்டு, அபின்ன சத்தியாகிய சமுத்திரத்தின் நீர்க் குமிழியாய் நிமித்த காரண பிதாவின் சுக்கிலமாய் உவமிக்கப்பட்டதெனவும், அந்தப் பின்ன சட சத்தியாகிய சித்தம்ச சிதாகாச பரபிந்து காரண காரியப்படும் சுத்தபுவன சிருட்டியாகிய ஆதார சத்திமுதல் அநந்தசத்தி காரியங்களாய் நின்று விரிந்த இச்சா ஞானக் கிரியைகளாகிய இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனை என்னும் நரம்புகளாய் நின்று, சித்காரியம் முதல் அசித்காரிய பிருதுவியந்தமாயுள்ள பிரபஞ்ச காரியங்கள் சுத்த காரண காரியங்களாலன்றி நிலைபெற நிற்க மாட்டா எனவும், அவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும்

ஒருசேர வைத்து அந்நீரின் காரிய குமிழியாக உவ
மித்தாரெனவும், இன்னும் சமலராய் மலவயிற்றிற்
கிடந்த சீவர்களின் தனுசுரணாதி புவன அசித்தகாரண
மலகாரிய மாயா பிரகிருதியை அம்மலமாகிய மாதாவின்
சோணிதமாய் உவமித்திருப்பதால் சுத்தாசுத்த காரண
காரியங்கள் முறை பிறழாது நேர்மைபட்ட சமாதானமா
மெனவும் கூறப்பட்டவாற்றாலும் இக்காரணங்களில்
சிதாகாச பரவிந்து காரியமாய் வாமை, ஜியேட்டை,
ரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரம
தனி, சர்வபூததமனி, மனோன்மனி என்னும் நவசத்தி
கள் மூர்த்தமாக, பஞ்சபூத சந்திர சூரிய இயமான
னாகிய அட்ட மூர்த்தங்களைக் காரியப்படுத்தும் வாம
தேவர், ஜியேட்டர், உருத்திரர், காலர், கலவிகரணர்,
பலவிகரணர், பலப்பிரமதனர், சர்வபூததமனர் என்னும்
அட்ட மூர்த்தங்களால் பிரபஞ்ச சிருட்டியைப் பிரவர்த்
திக்கச்செய்யும் மனோன்மனி மூர்த்தியாகிய சதாகிவன்
தானாகவே முற்கூறிய நவபேத விசுவரூப தடத்த
கருத்தாவாய், பிரபஞ்சங்களோடு கூடிநின்றும், அவற்
றைப்பிரிந்து தாமே தனிமுதலாகநின்றும், அச்சீவர்கள்
பக்குவமாம் பொருட்டுக் கர்த்திருத்துவ போகங்களை
ஊட்டிக் காருண்யத்தோடு சுய பரப்பிரகாசமாய், எங்கும்
பரிபூரண வியாபகராய்நின்று அச்சீவர்கள் பாகமடைந்த
காலத்து அவரை முன்கூடி நின்ற அவ்வசத்தாகிய
மலத்தினின்றும் பிரித்து, சத்தாகிய சிற்பதப் பொரு
ளான சிவமாந்தன்மை கொடுக்கும்பொருட்டுப் பஞ்ச
கலைகளின் உட்பட்ட ஐவகைச் சங்கார முறையாய், தத்
துவ காரண காரியங்கள் முழுவதையும் வேரோடு களைந்

தெடுக்கும் அத்துவசோதனாமுத்தி அந்த இறுதிச் சங்கார தீட்சாகாலத்தில், மண்டலம் முன்று, ஆதாரம் ஆறு, பூதம் ஐந்து, தத்துவம் முப்பத்தாறு, அவததை ஐந்து, மலம் ஐந்து, அக்கரம் ஐந்து, அத்துவா ஐந்து, கலை ஐந்தாக இவைகளை யெல்லாம் ஐவகைச் சங்கார முறைப்படி இப்பஞ்சகலைகளினும் ஒடுக்கி, இவற்றின் காரணமாகிய சத்தி சமனா கலையில் இப்பஞ்ச கலைகளையும் ஒடுக்கி, அச்சத்தி சமனா கலையை உன்மனா காரணத் தொடுக்கி, துவாதசாந்த துரியாதீத சாந்தியாதீதங் கடந்த சர்வ சங்கார ஏகநடன தடத்தம் நீங்கிய சொரூப நிலையில், இப்பக்குவ சீவர்களைத் தூக்கிவிடுவாரெனக் கூறப்பட்ட வாற்றாலும், இவ்விறுதிச் சங்கார முறைப்படியே காரண சூக்கும் தூலமாய்ப் பிரிந்த மூவகை முதற்காரண பிரபஞ்ச தத்துவ புவனங்களாகிய அண்ட பிண்டங்களையெல்லாம் தானே முற்கூறியபடி தடத்த விசுவரூப கர்த்தாவாய் நின்று, மகா காரண சத்தி பிரேரகத்தால் ஒன்றிநென்று பற்றுதலாய் தொடர்போடு சோபான முறைப்படி தோற்றுவித்த அவன் உடைமைப் பொருளாதலினாற்றான் படைத்தல், காத்தற் கருத்தா யாமென இறுமாந்து பிரகிருதி பிரமாண்டத்து இருக்கும் பிரம விட்டுணுவாதி சீவபேதப் பிரிவுகளை யெல்லாம் எய்ப்பினைப் பாற்றும் நிமித்தமாய் அவாந்தர சர்வ சங்காரஞ் செய்யுங் காலத்தில், சித்தசித் அம்சத் தொடர்போடு பிரியாது தொழிற்பட்டு இருத்தலால் ஒன்றை விட்டொன்று, அழிய மாட்டாமையால் நிமித்த காரணமாகத் தானாகவே தோற்றுவித்த இருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும் தனி முதலாகிய தான் ஒரு

வராய் நின்று சங்கரித்தாலே யன்றி அழியப் படாமை யால் அப்பிரபஞ்சங்களாயும் உடனாயும் நின்றலை யொழி தலாகிய தன்சத்தி காரிய இலயபோக அதிகார தடத்த நவபேத விசுவரூபங்களை யொடுக்கி, அவையின் வேறு மாயுள்ள ஏகவஸ்துவாய் நின்று சங்கரிக்கப்பட்ட சர்வ தகன சுடலையில் தனது திருவருளே நிருத்த சாட்சி யாக ஏகநடனஞ் செய்வாரெனவும், அவ்வாறு செய்யும் தம்மையே தனிமுதலெனச் சீவர்கள் யாவரும் உணர்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு அவ்வரி பிரமாதி காரண தேவரின் சிரசு எலும்பு முதலியவைகளை அணிகலன் மாலையாகவும், மற்றைய வடிவங்கள் வெந்த சாம்பரைத் தம்முருவத்து அணியும் பூதியாகவுங்கொண்டு அறியடை யாளங் காட்டினாரெனவும் கூறப்பட்ட வாற்றாலும் இன்னும் சூரியன் விகாரமின்றி ஏக சிந்தையோடு நெடுந்தூரத்தே நிற்ப, அவன் சந்நிதியில் தாமரை மலர் கள் வேறுபட்டு ஒன்று முகையாகவும், ஒன்று அலர வும், ஒன்று உலரவுங் காண்டல் போல, கரணத்தானன் றிச் சங்கற்ப மாத்திரத்தாற் செய்யவல்ல சருவஞ்ஞத் துவ பரப்பிரமம் விகாரமின்றி அகண்டமாய்ப் பரமா னந்த ஏகசிந்தையோடு நிற்ப, சிருட்டி திதி சங்கார மாய் வேறுபட்ட மூவகைத் தொழில்களும் தனித்தனி தாமே நடைபெறும்.

ஆகவே அத்தொழிற்கு உரித்துடையரல்லாத மற்றொருவர் மிகையாம். ஆதலால் அவ்வரி பிரமா பிரளயாகல ருத்திராதி காரணருக்கெல்லாந் தனு கரணாதி புவனங்களைக் கொடுத்தழித்தலாகிய அப் பிரம சங்கற்ப சிருத்தியம் சீவபேதங்கள் யாவருக்கும் கொடுத்தலாய் முடியும். ஆதலால் பிரளயாகல சீகண்ட

ருத்திரர் * பிரகிருதியளவிற் சங்காரந்தாமே செய்வா
 ரென்பது பூர்வபக்க அவசித்தாந்தமாய் ஒழிய, பரப்
 பிரம பசுபதி ஒருவரே பஞ்சகிருத்திய காரணராய், தம
 தருளையே பெண்ணுருவாக்கி இடப்பாகத்து இருத்தி,
 அச்சத்தி காரியத் திருவுருவங்கொண்டு பதிபார தந்
 திரீய சாமானிய எல்லாச் சீவர்களையும் பரிபாகப்படுத்தி,
 அதில் ஏகதேசத்தில் பக்குவராய் உண்மை நிலை
 உணர்ந்து தம்மைப்பற்றிய சிவ சுவாதந்திரீய நால்வகைச்
 சத்திரிபாதராத் தன்னடியவர்க்குச் சாலோகாதி பத
 முத்திகள் மூன்றினையுங் கொடுத்து அவையின் பெரும்
 பேறுகிய பரசாயுச்சிய பேரானந்தச் செல்வத்தையுங்
 கொடுத்தருளும்படி தத்துவாதீத நிலைக்கண் சத்தி
 சமேத சகல புவன கர்த்தாவாய் எழுந்தருளி யிருப்பா
 ரென்பது சற்காரிய சித்தாந்தமாக நிறுத்தப் படுதல்
 காண்க. இந்நிச்சய உண்மைகளை உணரும்படி காட்டும்
 பிரமாணங்களின் அநந்தர் ஏவலின் முத்தொழில் கருத்
 தர் இக்கைலாசநாதர் ஆகாரென்பதை அப்பரமசிவன்
 மார்க்கண்டேயருக்காய் நமனை உதைத்துக் கொன்றமை
 யால் பூமியிற் பிறந்த சீவர்கள் இறத்தலில்லாது பெருகப்
 பூமிதேவி சுமக்கலாற்றாது தன்தலைவனுக்கு உரைக்க,
 அவ்விட்டுணு மூர்த்தி இறப்பித்தம் கருத்தனான நமனை
 எழுப்புவித்து அவனால் அத்தொழிலை நடைபெறுவிக்க
 விரும்பிக் கைலாசத்து எழுந்தருளிய பரமசிவனிடத்திற்
 செல்ல, அவர் திருவருள் சுரந்து “உங்கள் கிருத்தியங்
 கள் ஏதுங் குறைவின்றி நடைபெறுகின்றனவா?” என
 வினவ, அவ்விட்டுணு சொன்னதாய்,

“ஆதியி லயன்படைப் பல்ல தென்னருள்

மேதிய னடுதொழி லேனை விண்ணவர்

ஏதமில் செயல்முறை யாவுங் கண்ணுதல்
நாதநின் நருளிஞ னடந்த நன்றரோ”

(கந்த. பாயிரப்படலம் ௧௧).

என்னுஞ் செய்யுளாலும்,

“மூவண்ண நன்சநிதி முத்தொழில் செய்ய வாளா
மேவண்ணல்”

(திருவிளையாடல், பாயிரம் ௫).

என்பதனாலும், இன்னும் சுத்த அசுத்த பிரபஞ்ச காரி
யங்கள் விருத்தியாகும் பொருட்டுத் தமதருளை ஒரு
பெண்ணுரு வாக்கினார் என்பதை,

“சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையில் வுலக மெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா வாணும் பெண்ணு முயர்குண குணியு மாக
வைத்தன நவளால் வந்த வாக்கமில் வாழ்க்கை யெல்லாம்
இத்தையு மறியார் பீட லிங்கத்தி னியல்பு மோரார்”

(சித். சூத். க. செய். அக).

என்பதனாலும், இன்னும் அவையேயாய்த் தானேயாய்
அவையே தானேயாய் இப்பிரபஞ்சங்களை ஆக்கிஞ
ரென்பதை,

“இருமையு மொருமையு மிரண்டு மொன்றிய
ஒருமையு மன்றென வுலகம் யாவையும்
பெருமையி னியற்றிய பெரும நின்செயல்
அருமறை யானவு மறிதற் பாலவோ”

(கந்த. திருவதாரப்படலம் ௩௩).

என்பதனாலும், அவரது பெருமையை வேதங்களும்
அவற்றை யுணர்ந்த நம்மறிவும் அறியமாட்டாதென்
பதை,

“உன்னிடைப் பிறந்தவேத முன்பெரு நிலைமை தன்னை
இன்னதென் றுணர்ந்த தில்லையாமுனை யறிவதெங்ஙன்”

(கந்த. கயழகன் உற்பத்திப்படலம். ௨௫௬).

என்பதனாலும், இன்னும்

“நின்னான் மொழிந்தமறை நின்னடிகள் வந்தித்தும்
பன்னா ளருச்சித்தும் பாதந் தலைசுமந்தும்
உன்னமம் வாசித்து முன்னையறி யேனென்று
சொன்னா லடியனென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே”
(திருவிளையாடல், கல்லானைக்குக் கரும்பருத்தியது எ).

“எங்களை முன்னரே யியல்பி னீந்தனை
எங்களை யிவ்வர சியற்று வித்தனை
எங்களோ டொருவனென் றிருத்தி நின்செயல்
எங்களி லறிவரி தென்று போற்றினார்”
(கந்த. திருவவதாரப்படலம் ௩-அ).

என்பவையாலும், இன்னும் இவ்வகைப்பட்ட பரமசிவம்
உருவங்கொள்வாரென்பதை,

“குறித்ததொன் றாக மாட்டாக் குறைவில னாத லானும்
நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழிலுடை நிலைமையானும்
வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பான் மேவுத லிலாமை யானும்
நிறுத்திடு நினைந்த மேனி நின்மல னருளி னாலே”
(சித். சூத். க. சேய். சுரு).

என்பதனாலும், இனி அவ்வாறு உருவங்கொண்ட பரம
பதியே திருக்கைலாசத்து எழுந்தருளியவர் என்பதை,

“கமல வூர்தியுங் கண்ணனுங் காண்கிலா
அமல மேனியை யன்பினர் காணுற
நிமல மாகிய நீள்கயி லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந் தானரோ”

(கந்த. உமைகயிலை நீங்கு படலம் ௧௧).

என்பதனாலும், அக்கைலாய நாதரே தத்துவாதீதர்
என்பதனை,

“அறுவகை யைந்து மாறுமாகியவரப்பின்மேலா
மிறைவனே”

என்பதனாலும், யோகம், போகம், வேகமாகிய ஒன்றுக் கொன்று மறுதலைப்பட்ட மூவகை உருவையுந் தொழிலையும் ஒருவராய், அவர் தாமே பரித்தாரென்பதை,

“போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்
யோகியா யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னாற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரார்
ஊகியா மூட ரெல்லா மும்பரி லொருவ னென்பர்”

(சித்தீ. சூத். க. சேய் ௫)..

என்பதனாலும், இன்னும் அவரொருவரே தோற்று விக்கவும் சங்கரிக்கவும் வல்லவர் என்பதை,

“மூன்றெனு மூலகந்தன்னின் முளைத்திடு பொருளையெல்லாம்
ஈன்றருள் புரியுந்தாதை யெனுந்திரி யம்பகனும்”

(கந்த. உபதேசப்படலம் ௨௦)..

“மைந்தராகிய வெங்களால் முடிவுருமையினால்
எந்தை தன்வயிற் கொண்டனனீறுசெய் யியற்கை”

“அந்தநா ளொருவனாகி யாருயிர்த் தொகையைத் தொன்னாள்
வந்தவா ரெடுங்கச் செய்து” (ஐடி கூ)..

“அலகிலா வுயிர் யாவையு மயன்கணின் றளிப்பான்”

(கந்த. ததிசீ யுத்தரப்படலம் கூ)..

“மாயவன்கணின் றவையெலாம் போற்றி மற்றவைக்குத்
தாயதுப்புர வருத்தியே மேல்வினை தொலைச்சி
ஆயவற்றிலோர் பற்பல வீடுற வருளி
மேயவாருயி ருலகெலாம் பின்னரே வீட்டும்” (ஐடி ௧௦)..

“மூன்றென வுளபொருள் யாவு முன்னமே

ஈன்றவன் கண்ணுத லென்னு நான் மறை”

(கந்த. அனந்தன் சாபநீங்கு படலம் ௨௬)..

“விதிமுத லுரைக்கின்ற வியனுயிர் தொகைகட் கெல்லாம்
பதியென வருளுந் தொன்மைப் பசுபதி தானு மன்னோர்க்

கதிகனென் றெவருந்தேற வாங்கவர் துஞ்சுவெந்த
பொதிதரு பலியுமென்பும் புனைபவன் ருனுமென்னும்”
(ஐடி. ௨௨).

என்பவைகளாலும் இன்னும் இவைபோன்ற பலவேறு
வகைப்பட்ட பிரமாணங்களாலும், உண்மையதா உணரத்
தக்கதாம். இதில் சந்தேகம் வேண்டுவதின்றும். இது
நிற்க.

இத்துணைப் பெருமைகளை யெல்லாம், சுதந்தர
மாக உடைய பரமசிவம் தனக்கென உருவமுடையர்
அல்லர். விஞ்ஞானகல பிரளாயகல அபர முத்தர் வடி
வத்தையே, தனக்கு உருவமாக அதிட்டித்து நின்று,
எவ்வகைச் சீவர்க்கும் அருள் புரிசுவாரோனச் சித்தாந்த
நூல்களிற் பயின்ற சிலர், தங்கள் போதக பிரபந்தங்
களால், ஏது பிரமாணங்களைக் கொண்டு வற்புறுத்திக்
காட்டுவார். அதுவும் சித்தாந்த விரோதமாய்க் காணப்
படுமீ. அஃதெவ்வாறெனில், அதனைக் காட்டினும். அநா
தியே மலரகித சிவம் மலசகித சீவனென வஸ்துக்கள்
இரண்டே உள்ளன. அவையோடு அநாதியே சகிதமா
யுள்ள மலத்தையுஞ் சேர்த்து, வேதாகமங்களிற் பேசப்
பட்ட மூன்று வஸ்துக்கள் உள. நடுநின்ற சீவன் சிவ
சகிதமாம் உரிமை யுடைமையால், அம்மலத்தினின்றும்
விடுதலைப்படுத்தும் வைத்திய ஓளடத மலகாரிய மாயா
வடிவத்தைப் பெறும்.

அவ்வைத்திய நாதசிவம் நீதிச் சொரூபம் உடைய
தாதலின், தனக்கென உருவ நாமமின்றி, அச்சீவர்
கட்கு உருவ நாமங் கொடுத்தலாகிய பஞ்ச கிருத்தியஞ்
செய்தல், சற்காரிய விரோதமாமெனக் கொண்டு, தான்
மலரகிதமாதலின், உருவ மூலகாரணம் ஏதுமின்றி

நிராலம்ப நிர்அவயவ சூக்கும சித்துப் பொருளாயிருப்பி
 னும், தன்னவராகிய சீவர்களை, மலத்தினின்றும் பிரித்
 துத் தன்னோடு சேர்த்து, நித்தியானந்த முத்தியைக்
 கொடுக்குங் கருணையாகிய அருட்சத்தியையே தனக்கு
 உருவ காரணமாய்க் கொண்டு, அவ்வபின்ன சிற்சத்தி,
 பிரபஞ்ச காரண சடசத்தி, பரவிந்துவாகிய சுத்த
 மாயையைப் பிரேரித்து உருவமாக, தன்னை விட்டுப்
 பிரியாத அச்சத்தி யுருவமே தன்னுருவ நாமமாய்க்
 கொண்டு, பஞ்சகிருத்திய பதியாய் நிற்கும். அச்சீவர்
 களுக்கு வைத்திய ஓளடத மலகாரிய மாயா வடிவத்
 தைக் கொடுத்தருளின ரென்பதே சித்தாந்தங்களிற்
 பேசப்பட்டன வாதலால் என்க. இன்னும் இச்சிவம்
 சீவனென்னும்ஞானக்கிரியையுள்ள வஸ்துக்கள் இரண்டி
 னுக்குமே மலரகித மாயா அருள் வடிவமும் மலகாரிய
 மாயா வடிவமுமே நிச்சயமாமென வேதாகமங்களால்
 வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டன. இவ்வாறு கூறிய வடிவங்
 களும், அவ்வஸ்துக்கள் இரண்டின் பொய்ந் நிலையாகிய
 தடத்த வடிவங்களேயாம். அவற்றின் மெய்யாகிய
 சொரூப நிலை, இவற்றின் வேறுபுள்ளதாம். அது பசு
 ஞான பாசஞானங்களால் உணரப்படாது, சிவஞானத்
 தானுணரும் அந்தரங்க ரகசியமாய் இருக்கும். அதனை
 மலபரிபாக சத்திநிபாத சிவஞான அனுபவ சீவன் முத்
 தரே உணரப்பெறுவார். இது நிற்க.

அநாதி முத்தன், ஆதிமுத்தன், அபரமுத்தன்,
 பரமுத்தன் என ஆகமங்களிற் கூறப்பட்ட நான்கு
 பிரிவினரில், அன்றே மலரகிதரான சிவன் அநாதி
 முத்தன் எனவும், மலசகித சீவரில் தம்மைப்

பற்றிய கன்மங்களினும் மாயா காரிய தத்துவங்களினும் விடுபட்டு மலபாகமாய், ஆன்ம சொரூப நிலை அடைந்தா ராயினும், சத்திநிபாதம் இன்மையால் தாமே பிரமமென்று எண்ணும் பஞ்ஞானநிலையில் நிற்பவர் ஆதி முத்த ரெனவும், சாதன சந்நியாச யோக விஞ்ஞானங்களால் தம்மைப் பற்றிய கன்மங்களினும், மாயா காரிய கலைமுதல் முப்பது தத்துவங்களினும் நீங்கி, மாயையின் மேற் சுத்த தத்துவங்களின் கீழ் மூட நிலையிற் கிடக்கும், விஞ்ஞானகலிற் சிலரும், பிரளய காலத்திற் கலைமுதல் முப்பது தத்துவாகித ராய், பிரகிருதியின் மேல் மாயையின் கீழ்க் கிடக்கும் பிரளயாகலிற் சிலரும், மலபரிபாகமுடையராய், சுத்த தத்துவ கலாதி முப்பதில் தனுகரண புவனபோக கன்மானுபவராய், அதிகார மலத்தோடுங் கூடி இருப்பவர் சிலரும், அபர முத்தரெனவும், சதா காலம் சிவனை மற்வாத சிந்தையராய் முன்வினைகள் புசிக்குந்தோறும் ஆகாமியம் ஏறாது தடைப்படலாற், போக முடிவில் இரு வினையொத்து மலபரிபாகமான சமயத்தில், சத்தி பதியச் சிவஞானத்தின் முழுசித், தாம் வேறு பிரியாது சித்சொரூப நிலையிற் கலந்து நிற்கும் சிவஞானிகள் பர முத்தரெனவும் கூறுமாற்றால், அநாதியே ஞானக் கிரியை தோற்றமையால், ஆன்ம சத்தமும் மூவகைப் பிரிவு தானுமில்லாது மலசகித மூடத்திற் சடமாய்க் கிடந்த அக்காலத்தில், இவர்களுடைய அறிவு செயலை விளக்குங் கருவியாய், அகர உகர மகர விந்து நாத மென்னும் ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்த சூக்கும பஞ்சாக்கர சுத்த மாயாசபையிலே, பஞ்சகர்த்தாவாய் உருவ நாமங்

களோடுசெய்யும், பஞ்சகிருத்திய நடன பிரேரகத்தால், இம்மூவகைச் சீவர்களின் அறிவை விளக்கும் அக்காலம் இவ்வுருவ கிருத்தியத்தால் விளங்கிய அறிவு செயல்களாற் கன்ம போகங்களைப் புசித்து நீக்கி, அவ்வறிவின் வளர்ச்சியாகிய விஞ்ஞானத்தால், கலை முதல் தத்துவங்கள் கழலப் பெற்ற பிரளயாகல விஞ்ஞானாகல அபர முத்தர், அப்பிரமத்தின் பஞ்ச கிருத்திய உருவத்தின் அதிட்டிதராய் நின்றாரென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?

இன்னும் இவ்வபர முத்தர், கன்ம மாயா கருவிகள் முப்பதுங் கழன்றாராயினும், ஆணவ மலத்தோடு அதிகாரமலமுஞ்சேர, சிவதத்துவத்துட்படக் கிடந்த சாமானிய சீவர்களாய், இவர் முறையே தன்மை முன்னிலை என்னும், இருமுறையினும் உபதேசம் பெற வேண்டியவராக, தன்மையிற் பெறவேண்டிய விஞ்ஞானகலரை யொழித்து, பிரளயாகலரே மான்மழு சதூர்ப்புயம் திரி நேத்திரம் காளகண்டம் அபய வரதம் முதலிய அருள்வடிவத்தோடு எதிர்நின்று உபதேசம் பெற வேண்டியவராதலால், அச்சிவம் பிரளயாகலர் வடிவத்தில் அதிட்டித்து நின்று, உபதேசித்தாரெனச் சொல்வாரேல், விஞ்ஞானகலருக்குத் தன்மையில் உபதேசமென்னுஞ் சித்தாந்த சற்காரியம் பிழைபட, முன்னிலையராகிய பிரளயாகலருக்கே தன்மையின் உபதேசமென மாறுபடுமாதலால், சிவ பெருமான் கொண்ட திருவடிவம் இப்பிரளயாகலர் வடிவம் அன்றென்பது தெளிந்து கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இதுவுமன்றி மலவயித்தியனாகிய சிவம், சீவர்கட்

காய்ப் பஞ்சபூத பஞ்சீகரணமாக ஆக்கிய ஐயாயிர கோடி அண்டங்களினும், மேலான புத்தி தத்துவ; அகங்கார தத்துவ, வித்தியா தத்துவ, சிவதத்துவ அண்டங்களினு முள்ள, இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களினும் மிகச்சிறப்புடைத்தாய், வேதாகம புராணகலை ஞானக் கட்டளை தவறாது அனுசரிக்கப் பட்டுவரும் பரதகண்ட குமரிதேசத்திற் சாதன முதிர்வினால் வந்து உற்பவித்த சீவர்கள், சத்திரிபாத சோபானச் சரியை கிரியையோகாதி தவ நிலையினின்று, சிவஞான பரசாயுச்சியம் பெறுதல் காரணமாக, தீர்த்த விசேட தானங்களில் அருவ சிவ சோபான பஞ்சகன்ம சாதாக்கிய சத்தி காரிய அருவுருவ சிவலிங்கத் திருமேனியும், வைந்தவங்களை நடத்தும் மகேசுர திருவுருவமுங்கொண்டு, அவ்வருட் சத்தி வடிவில் வீற்றிருக்கும் ஆலயங்களே, அச்சரியை யாளர்செய்யுந் தவநிலைக்களமாகவும், அங்கு எழுந்தருளிய சிவலிங்கத் திருமேனியே, கிரியையாளர் செய்யுந் தவநிலையாகவும், அருவமே அக்கிரியா விதியின் மேல்கிலையாகிய அந்தரியாக பூசா சாதனம் முதிர்ந்த அட்டாங்க சிவயோக நிலையருக்கு அருள் புரியும் திருமேனி யாகவும் நின்று, அவரவர்க்கு ஏற்ற பத முத்திகளைக் கொடுத்தருளுவா ராதலால், அருவ அருவுருவ உருவ இலயபோக அதிகார மூ அவத்தை வடிவுகளும், மூவகைச் சத்திரிபாதர்க்கும் முக்கியமாக வேண்டப் படுவதால், தனக்கன்றி மற்றொருவருக்கும் இலதாகிய அருள் வடிவம் உடையாரென்பதையும், நாலாஞ் சத்திரிபாத ஜீவன் முத்தருக்கு, தனது மெய்ந்நிலைச் சொருப சிவஞான வடிவத்தோடு நித்தியானந்த

முத்தியைக் கொடுத்தருளுவார் ஆதலால், தடத்த மூவகை உருவங்களும், மூவகைச் சத்திநிபாத ஜீவர்களின் பக்குவ பேதத்தால் ஹ்லபரிகாரஞ் செய்து முத்தி கொடுக்கும் பொருட்டுத், தன் சத்தியையே உருவமாகக் கொண்டாரென்பதையும் உணராதது, ஆன்மாக்களே சிவனுக்கு அங்கமெனவும் அனந்த சீகண்டாதி கிருத்திய கருத்தரின் வடிவமே அவன் வடிவம் எனவும், பிரம விட்டுணுவாதி கருத்தரின் வடிவமே அவன் வடிவம் எனவும், பஞ்சபூத சந்திர சூரிய இயமான அட்ட மூர்த்தங்களை அவன் உருவமெனவும், சத்த அர்த்த சர்வப் பிரபஞ்சங்களுமே அவனுடைய விசுவரூபமெனவும், ஒவ்வோர் ஏதுக்கொண்டு பொது விதியாகப் பேசிய நூல்களின் உண்மைப் பொருளையும், இன்னும் இப்பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் தாமாகவே எடுத்துக் கொண்ட அருள் வடிவின் திருவாக்கிற் பிறந்த வேத பாடியமான இரௌரவாகம தத்துவ படலத்தில், மல சகித ரகித வஸ்துக்களாகிய சீவர்கட்கும் தமக்கும் பர சூக்கும தூல உருவகாரணமாகிய முப்பது முப்பது தத்துவங்களும், அவயவம் முப்பத்தெட்டுங் குறையாத அங்க லக்கணங்களும், வேறு வேறுகக் கூறிய சிறப்பு விதியின் உண்மை நிலையையும் உணரமாட்டாது, அப்பரமசிவன் தனக்கென உருவமில்லாது, மல சீவர்களின் உருவத்தில் ஒட்டி நின்று அவருக்கு அருள்புரிவாரெனக் கூறுதல் அறியாமையின் பாலதேயாம். இன்னும் மல ரகித சிவனுக்கு உருவங் கூறுதல், குற்றமாமெனக் கூறுமவர், அம்மலரகித மென்னும் சொல்லின் அருத்தம் உணர்ந்திலார் போலும். அது

“எந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி
வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே”
(சீத்தி. தூத். க. சேய். சச)

என்பதனால் உணரக் கிடக்கின்றது. ஆதலாற் சிவம் தஞ்சத்தி உருவமொன்றே சொந்தமாவுடையர் என்பது, சற்காரிய சித்தாந்தமாக நிறுத்தப்படும். அவ் வருவம் வரும் முறைமையை மேற்கூறும் வகையினால் உணரலாம்.

சத்தித் ஆனந்த வாக்கு மனாதீத கோசரமாகிய பரமசிவம், முன்னர்க் கூறிய பிரகாரம் சீவர்களின் மல பாகமாம்படி, பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்யுந் திருவுளம் உடையராய்த், தமது அருட்சத்தியின் ஒரு கூற்றைச் சடதாரக பரிக்கிரக சத்தியாகக்கொண்டு, தன்னியற்கையாய் சொரூப நிலையினின்றும் திரிந்து நிட்கள நின்மல சிவமாகி, தன் சத்தியைப் பரையென்னும் நாமங் கொடுத்து, அதன் பிரிவில் ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியை எனவேறுபட்ட ஐங்குண நிட்களசத்திகளாக அமைத்து, அப்பரை முதல் ஐந்துசத்திகளையும் இடமாகக்கொண்டு, நிட்கள இலய தானத்தில் நின்ற தாம் போக சகல மாதற்குரிய சோபான முறைப்படி, பரைக்குப் பரமாயிருக்குஞ் சிவசாதாக்கியமும், பரையுடன் கூடிக் கிருத்திய உன்முக பிரபஞ்சத் தோற்ற ஒடுக்க நிமித்தமாய்க், கலைகளுக்கு அப்பாற்பட்டுக் காணப்படாத வடிவைத் தன்னுள்ளே கோலி,மூலஸ்தம்பமாயிருக்கும் அமூர்த்தி சாதாக்கியமும், சூக்குமமான இச்சாஞானக் கிரியைகளின் மேற் கலையோடு கூடித் திருமுகம் திரி நயனங்களாதி அங்கங்கள் பிரியாது, சமட்டியாய்க் காணத் தக்க

வடிவை உடைத்தாயிருக்கும் மூர்த்தி சாதாக்கியமும், சூக்குமமான இச்சையிலே தூலமாகிய ஞானக் கிரியைகள் கூடி உருவ சாங்கோ உபாங்கங்களோடு, மயிலின் அண்டத்துள்ளே தோற்றும் உருவம் போல அவ்வடிவம் பிரிந்து காணப்படும் கர்த்திரு சாதாக்கியமும், தூலமான விந்து நாதங்களோடு கூடி, கிரியா பீடலிங்க சதாசிவ வடிவமாயுள்ள கன்ம சாதாக்கியமுமாகிய பஞ்ச சாதாக்கிய முறையில் ஞானக் கிரியையாகிய நாதவிந்துக்களில், சிவசாதாக்கியம் முதல் கர்த்திரு சாதாக்கியம் ஈருன நான்கும், தொழில் அறுதியான நாதமாயும், கன்ம சாதாக்கியம் தொழிலான விந்துவாயும், நிவிர்த்தி முதல் சாந்தி ஈருன கலைகள் நான்கும் விந்துவின் தொழிலாயும், சாந்தியாதீதகலை தொழில் அறுதியான நாத அருவமாயும், அமைந்த ஞானமுங் கிரியையும் ஒத்த கன்ம சாதாக்கியமும், சாந்தியாதீதமான பீடமும் தம்மில் ஒத்து ஒருங்கு கூடிப் பீடலிங்க வடிவான சதாசிவனாய், ஆன்மாக்களின் பக்குவா பக்குவத்தை அறிதலாகிய ஞானமே மகேசுரனாய், அவைக்கு ஏற்கச் செய்யுங் கிருத்தியமே சுத்தவித்தையாய், அவ்வைவகைத் தொழிலாகிய சுத்தவித்தை யென்னும் சத்திக்கு, சத்திமானாகிய பரம சிவானுக்கிரக இச்சையான அத் தொழிலை நடத்தும் தன்னிச்சையால் சப்தகோடி மந்திரங்களைத் தோற்றுவித்து, அம்மந்திரானுக்கிரக புண்ணிய பலத்தால், எல்லாப் புவனங்களிலுமுள்ள சீவர்களை யெல்லாம் பாகப்படுத்தி, அத்தொழிலாகிய சுத்த வித்தை யென்னுஞ் சத்தியால், நால்வகைச் சத்தி நிபாத முறையாற் சிவஞான ஏதுவாக்கி, தான் வெளிப்

படக் காட்சி கொடுத்து, அப்பக்குவத்துக்கு ஏற்ற பத முத்திகளை அருளுதலும், அதன்மேற் கன்ம போகங்களை ஊட்டிக் கழிக்கும் பஞ்சகிருத்திய தலைவரான அந்தச் சதாசிவ நாயனாரே, அப்போகங்களை உருசிப்பித்து மறைத்து நின்று ஊட்டும் திரோதான சத்தியின் மறைத்தலை, அப்போகானுபவ முடிவிலே தமது அருளாகிய கிரணத்தால் மாற்றி, தம்மைக் கொடுப்பதெனும் அணுக்கிரகத்தைச் செய்தலும், அதன்மேற் பரசிவ சத்தியாகிய பரை சிவபரிபூரண சொரூபங்களை உள்ள படி அறியும் சிவஞானத்தை ஊட்டுதலும், அப்பர சிவமாகிய தாமே, அப்பராசத்தியின் மேலாகச் சிவானந்தத்தைக் காட்டுதலுமான இவ்வகைகளாற் பாகப்படுத்தி, சிவஞான நிலையில் வைத்து நித்தியானந்தம் ஊட்டுதலமைய, சர்வஞான சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வானுக்கிரகமென்னும் மூன்று குணங்களும் முக்கியமாய் உடைய ராதலின், தாம் இலய போகாதி அவத்தைபடப் பஞ்ச கிருத்திய குணமான, பஞ்சப் பிரம மந்திரங்களாய தன்னுருவத் திருமுகங்களால், பரசமயங்களை நிராகரிக்கும் விதி விலக்குகளை உணர்த்தும், சைவ சித்தாந்த வேதாகமங்களை அருளிக் குருபரம்பரையில் விடுத்து, அவ்விதி விலக்குகளை உணர்ந்து அவற்றின் வழி யொழுகி உய்யும் பொருட்டு, சர்வ சாமர்த்திய சம்பிரதாய சங்கற்ப பஞ்சகிருத்தியத்தால் அச்சீவர்களைப் பாகப்படுத்தும்படி, தமது அருளிஞற்கொண்ட திருவடிவங்களில், அணுசதாசிவாதி சத்தி வித்தியாதேகம் உடையவரென்பதின் உண்மைப் பொருளையும் உணராது, ஒருமல இருமல விஞ்ஞானகல பிரளயாகல

சீவரின் வடிவத்தையே தமக்கு உருவமாக அதிட்டித்து நிற்பாரெனக் கூறுதல் அறியாமையேயாம்.

இன்னும் சீவர்களின் கன்ம பேதத்தை அறிந்து இரட்சிக்கும் குணமான, மந்திரமே சத்தி வித்தியா தேகமாயுடைய சிவம், அவ்வாறு அறிதலையே நேத் திரமாகவும், பக்குவ சீவர்கட்கு உணர்த்தும் அருளையே இருதயமாகவும், பஞ்ச கிருத்திய குணமான ஈசானாதி ஐந்தும் இச்சா ஞானங் கிரியை என்னும் மூன்று மாகிய எட்டையுமே, ஐசவரிய தலைமைக் குண மாதலிற் சிரசாகவும், இவ்வைசவரிய தற்சுதந் தரமாயுடைய சிவகாரணத்தையே சிகையாகவும், உருவங் காட்டி நிற்கும் ஞானக்கிரியைகளே கவச மாகவும், சீவர்களை அநாதியே பற்றிய மலத்தைச் சங்கரிக்கும் பெருமையே அத்திரமாகவும் பொருந்த, இவ்வாறு மந்திராணு சதாசிவர் பதினொருவரையும் முதல் ஆவரணத்தமைய, பீட லிங்க வடிவான அருவுருவ சதாசிவ தேவராய் பஞ்ச கிருத்திய அதிகார நிலையில், ஈசானர் தற்புருடர் அகோரர் வாம தேவர் சத்தி யோசாத ரென்னும் அணுசதாசிவரை வைந்தவமே தனுவாகக் கொண்டு ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமை மூர்த்தி யென்னும் பஞ்ச சத்திகளையும், முப்பத்தெண் கலாசத்தி சொரூபமான முப்பத்தெட்டு உறுப்புக்களையும், தனக்கே உருவமாயுடைய பராசத்தி, தம்மை விட்டுப் பிரியாமையால் அவ்வுருவமே தன்னுருவமாய், அம்மகேசுர வடிவமானாரென்னும் உண்மை நிலையையும் உணராது, அணுபக்க சம்பு பக்கத்து அதி தெய்வங்க ளெனக் கூறும் ஆகம வசனங்களின் பொருளைப்

பொதுவிலே மலையிலக்காகச் சீவபேதம் சிவபேதம் எனக்கொண்டு, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல் சீவபேதங்களையே அனுபக்கமெனக் கூறி, உற்பத்தி சங்கரமாகிய ஆதியந்தம் தெரியாது வீணெழுழறி மயங்குவார். அஃது அவர் அறிவின் அளவேயாம். அவர் தாம் என் செய்வார் !

ஆயினும், கேவலம் தன்னுண்மை யென்றபடி, அநாதியே ஞானக்கிரியை தோன்றாது மூடமாய்க் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு செயலை விளக்கும் ஆன்ம பதியாகிய சிவம், பிரணவ தானத்தினின்று சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தினாலுங் காரியப்பட்ட, சிரச்சய மந்திர பதவன்ன புவன தத்துவ, மந்திரேசுர பதேசுர வன்னேசுர புவனேசுர தத்துவேசுர கருத்தாக்க ளாலும், தனுகரண புவன போகங்களைத் தோற்று விக்கும் ஆதி உற்பத்திக் காலத்து, மல சகித அப்ர முத்த ஜீவர்கள் சுத்தபுவன வாசிகளாய், அதிகார கிருத்திய கருத்தரானொருனக் கொள்ளுதல் எவ்வளவு அறியாமையாகும். இனி, ஏகதேச புனருற்பத்திக் காலங்களில், அரி பிரமாதியரைப்போல விஞ்ஞான கலர் பிரளயாகலர் ஆகிய இருவரும், சிறு தொழில் அதிகார நிலையராக இருந்தாராயின், ஆகமங்களிற் கூறிய சம்புபக்க அனுபக்க நிலை அவரை யடைதல் சற்காரியம் ஆகுமோ? ஆகாது. பின்னர் அதன் உண்மை நம்போலிய ஜீவர்களின் வாக்குமொதி ஞானங்களால் உணரப் பெறுத அதி இரகசியப் பொருளாய், அனுபவ ஞானிகளால் உணரப்படுவதாயினும், சத்திகாரிய சிவதத்துவ விருத்தியாகிய இவைகளைச் சத்திபேத சிவபேத அனு

பக்க சம்பு பக்கமெனக் கொண்டு, அவ்வனுபவ ஞானிகளால் தெளிவுறக் காண்டலே முறைமையாம்.

இன்னும், இவ்விவய போக அதிகார முதற்காரணதாரக பிரணவ சத்தி சாமர்த்திய பிரபஞ்ச கிருத்திய உற்பத்தி உணராத சிருட்டி கருத்தனான பிரமன், தன் அகங்காரத்தினால், அப்பிரணவார்த்தம் தெரியாது மயங்க, இதன் பொருள் உணராது, சிருட்டி செய்வது எவ்வாறெனக் குட்டிச் சிறையில் வைத்துத், தானே உலக சிருட்டி செய்த குமாரமூர்த்தி, பிரமனது சிறை மீட்கும்படி வந்த சிவபிரான், உனக்கு அதன் பொருள் போமோ என்ன, உமையம்மைக்கு உபதேசிக்கத் தாம் கேட்ட அதன் உண்மைப் பொருளை அவர் மடிமீதிருந்து பிறரறியாது திருச்செவியிற் சொல்லும் பெருமையுடையதும், அக்கைலாச நாதரான பரமசிவம் ஒரு திருவிளையாடலை யெண்ணித், தம் பாகத்திருந்த உமாதேவியைப் பூஞ்சோலையின் அழைத்துக் கொண்டு போம் பொழுது, ஒரு மண்டபத்திற் பதிந்த பிரணவ சித்திரமொன்று, ஆண் பெண்ணாகிய இருயானையின் வடிவங்கொண்டு ஒன்றோடொன்று புணர, அதனைக் கண்ட உமாதேவி, சடமாய்ச் சித்திரிக்கப்பட்டுக் கிடந்த பிரணவம், உயிரோடு சேர்ந்த உருவமாய்ப் புணர்தற்குக் காரணம் யாதென்று வினவ, அதைக்கேட்ட சிவபிரான் அவ்வுமையைப் பார்த்து,

“நின்பெருந் தகவினை நினைகிலாய் நீயுமே”

(கந்த. கயமுகன் உற்பத்திப் படலம் ௧௪௫)

எனக் கூறிய சூறிப்பிற் பெருமை யுடையதும்,

“முகத்தி லொன்றதா வவ்வெழுத்துடைய தோர்முருகன்”

(ஷே அயனைச் சிறைபுரி படலம் ௧௦)

எனவும்,

“மூலோங்காரப் பொருளா யிருந்தான் முன்னம் மொழிந்தருள்
சாபந் தொலைத்த முதல்வ வென்றான் ”

(ஷே அனந்தன் சாப நீங்கு படலம் உ)

எனவும் வருங் குறிப்பிற் பெருமை யுடையதுமான
அதிரகசிய பிரணவார்த்த சற்காரிய சித்தாந்த உண்
மையை, சிவஞானமாகிய கண்கொண்டு காண்பதே
யன்றி மலஞானக் கண்ணினுற் காணுதல் கூடாதாம்.
இது நிற்க.

இவ்வாறு திருவுருவங்கொண்ட மெய்நிலையின்
ஏதுவும் பிரமாணங்களும் வருமாறு இலய, போக,
அதிகார, அருவ, அருவுருவ உருவங்களானதற்குப்
பிரமாணம்:—

உயர்மறை புகழ்சிவ னோங்கு சதாசிவன்

இயலு மகேச னெனமுன்ற மவை

அருவே யருவுரு வருவா யடைவே

பரிதுண ரொன்றைந் தையைந் தாகி

ஒருதொகை முப்பத் தொன்றா கும்மே. (சூத். க)

என்பதனாலும், இவ்வுருவமாகும் சோபான முறையிற்
பஞ்ச சாதாக்கிய நெறியாகவே இலிங்க வடிவமானா
என்பதற்குப் பிரமாணம்:—

“பராபரமே பரம் சூக்குமாச் சூக்குமம்

சூக்குமந் தூலந் தூலஞ் சிவசா

தாக்கிய முதலிவ் வைந்தின் றன்மை ” (சூத். அ)

எனவும், பஞ்ச கிருத்தியமே சுத்த வித்தை யென்ப
தற்கு

“ஐவகைத் தொழிலா யமைவுறு சத்தி

மெய்வரு சுத்த வித்தை யாகும்”

(சூத். ங௩)

“இத்தகை வைத்திடு சுத்த வித்தை

தத்துவ மலசிவ சத்தியெனத் தகும்”

(சூத். ங௪)

“உற்றிடு மதுதான் உபாதா னமதாம்
மற்றதன் கருத்தா மகேசுர ராகும்” (தூத். ௫௫)

“இவர்கள் வடிவா கியதிரு மேனியைத்
தவறகல் சுத்த வித்தியா தத்துவம்
மகேச தத்துவஞ் சதாசிவ தத்துவந்
தவாத விர்து நாததத் துவமெனப்
பகர் தருமறைகள் பகுத்துரைத் தனவே” (தூத். ௬௨)

என் னுஞ் சூத்திரங்களின் ஆதியில்,

சிவ சாதாக்கிய மென்ற திருப் பெயர்
உவமையில் சுத்தமாயை யினுண்டாய்
அதிசூக் குமமா யளவறு மொளியாய்
விதமிசும்பர மின்னின் விளங்கி
விதமுறவெங்கும் வியாபித் திடுமே. (தூத். ௬௨)

எனவும், இவ்விறுதியிலே

“சுத்தமாயை தொகுத்துரைத் தனமினி
வைத்துணரசுத்த மாயையி னிலக்கணம்
ஒத்துரைசெய்வ னுயர் மறை முறையே” (தூத். ௬௪)

எனவுங் கூறப்பட்ட, ரௌரவாகம தத்துவபடல மொழி
பெயர்ப்பாகிய ச்தாசிவ ரூபம் என்னும் நூற்பிரமாணங்
களால், அவ்வான்ம நாயக பரமசிவம் தன்னுருவத்
திற்கு முதற்றுணை நிமித்தமாகிய மூவகைக் காரணங்
களுமின்றி, தன்னைத் தனக்குத் தானே உருவ
மாகக் கொண்டாரென்பது, சற்காரிய சித்தாந்தமாகத்
தெளிந்து நிச்சயிக்கத் தக்கதேயாகும். இவைகளை உள்ள
வாறு பேசிய ஆகம சற்காரியப் பொருள்களை உய்த்
துணரச் சத்தி யில்லாது, தங்கள் கலைஞான வெள்
ளறிவினால் மெய்யைப் பொய்யாகவும் ஒரு பொருளை

ஊற்றொரு பொருளாகவுஞ் சாதித்து, அவ்வறிவு தானும்
 இல்லாத நம்மவர்களாகிய சீவர்களை யெல்லாம் தங்கள்
 போதனா வரைவுகளாற் கெடுத்தல் மாத்திரையின் ஒழி
 யாது, தாமும் இலக்கண வித்துவ சாமர்த்திய ரென்
 னுந் தற்போத முனைவால், மீளாத நரகப் படுகுழியில்
 விழுந்து அயர்வார். ஐயையோ! இஃதென்ன பரிதாபம்!!
 இவரெல்லாம் ஆகம சைவசித்தாந்த நூல்களின் அவா
 வுடையராய், அவற்றை ஆசிரிய முறையிற் கேட்டுச்
 சிந்தித்துணர்ந்த தெளிவினால் புறம் அகம் சைவம் என்
 னும் முத்திறங்களால் விரிந்த முந்நூற்றறுபத்து
 மூன்று சமயங்களையும் உள்ளடக்கிய ஐம்பத்தாறு
 சமயங்களையும், கீழெனக் கழித்து நீக்கிச் சற்காரிய
 சித்தாந்த சிவஞான நிலையராய், நித்தியானந்த அநுபவ
 ராகும்படி சற்குரு கிருபை செய்வாராக.

௩. ஆன்ம இலக்கணம்

அநாதி நித்திய வஸ்துக்கள் மூன்றனுள், சிவம் ஆன்மா என்னும் இரு பொருளும், நித்த வியாபக சித்தாதம் பொதுமையான் ஒன்றாயினும், சிவம் மல ரகித மாதலிற், சர்வ ஞானம், ஆன்ம பிரேரக பஞ்ச கிருத்திய சர்வஞ்ஞத்துவம், அவற்றைக் கடைத் தேற்றும் சர்வானுக்கிரகமாகிய இம்முக்குண சுதந்திர முடைய ராதலிற் சூக்குமசித்தாகவும், ஆன்மா அச்சிவத்துக்கு ஆளாந்திறமும், சதசத்தாகிய சார்போத நிலையும், வியஞ்சகமின்றி உணர்வு பெறாத சுதந்திர வீனமும் உடைமையால் தூலசித்தாகவும் சொல்லப்படும். இங்கே சித்தென்னும் பதம் ஞானமேயாக, அவ்வியாபக அறிதல், சூக்கும தூலமென இருபகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவ்விரு பிரிவினுள், சூக்கும சித்தாவது அணுவோர் அண்டமாம்படி நேரியனாதலும் அண்டமோர் அணுவாம்படி பெரியனாதலுமாம். அஃதாவது உருவம் நிறங் குணம் நீளம் அகலம் முதலிய எவற்றையும, மனவாக்குக் காயங்களால் அளவையிட்டு மதிக்கப்படாது, மிக நுண்பொருளாகிய ஓரணுவை, மிகப் பெரியதொரு அண்டமோ என்று காணத்தக்க அதிநுட்பப் பொருளாய், தன்னை ஒரு வகையாலும் அளவிடாதற்கு அரியதாக நிற்கும் நிலையாகும். இனி, அந்நிலைக்கு எதிராக, இருளுலகம் சொர்ண பூமி, சக்கிரவாளம், புறவாழி, சத்தகடல், சத்த தீவு, சத்த மலை, கீழ்மேல் பதினான்கு உலங்களாகிய சுவர்க்க மத்

திய பாதலம் என்னும் மூவுலங்களையும், தூல உருவமாகப் பிரேரிக்குஞ் சத்த மாயாபுவனம் முதலிய இரு தூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களுஞ் சேரத் தன்னால் ஆதியிற் கிருட்டிக்கப்பட்ட எண்ணுக்கடங்காது மிகப் பெரிதாக ஒன்றாயுள்ள அண்டத்தை, ஓர் அணுவள வாகக் காணத்தக்க, அவ்வளவு மிகப் பெரிய பொருளாகி, தன்னை மறைக்கும் பொருள் வேறின்மையால் மலரகித அகண்ட வியாபக சர்வஞான அதிசூக்தும சித்தாயிருப்பது சிவசொருபமான தால் ; அதனை அச்சீவர்கள் தாமும், தங்கள் ஞானத்தால் ஊர்ந்தறிதல் கூடாதாம். ஆகவே, அப்பெரும் பொருளுக்கு உரிய சித்தென்னும் பதத்தையே தனக்கும் இயற்கையி லுடையது இவ்வான்மா ஆகும். அந்த உண்மையை விளக்கவே, ஆசிரியர் தூல சித்தெனக் கூறினார்.

அவ்வாறு சித்தென்னும் சாதியொருமையாற் பெருமை வாய்ந்த, இவ்வான்ம சொருப நிலையில், அருவம் உருவம் நிறம் தொழில் முதலிய ஏதுமின்றி, மன வாக்குகளால் உணரப்படாது, அகண்ட ஞான வெறு வெளியாயிருத்தலால், அவ்வான்ம நிலையை உற்றுணர வன்மை யின்றிய பூருவபக்க சமயிகள் யாவரும், சூனியமெனவும், தூல தேகமெனவும், இந்திரியம் எனவும், கரணமெனவும், சூக்குமமெனவும், பிராண வாயு வெனவும் சமூகமெனவும் தம்மறிவிற்கு எட்டிய வளவில், தனித்தனி வேறு வேறு கூறி இடருறுவர். ஆனால் வேதாகம சங்காரியமாக, அவைகளை உற்றுச் சிந்துத்து நோக்கு மிடத்தில், அவ்வான்மா சார்போத னாதலின் தானென வேறு பிரிந்து காணப்படாது, சத

சத்தென்னும் அவ்விரண்டனோடும், அத்துவிதமாகக் கலந்து நின்றவினாலே, சூனியமே ஆன்மா எனவும், இவ்வுடம்பெனத் தானென வேறு பிரிக்கப் படாத ஒன்றாக நின்றவின், அத்தேகமே ஆன்மா எனவும், இந்திரியங்களைக் கருவியாகக் கொண்டு, பஞ்ச விடயங்களின் பயனைக் கவர்தலால் அவ்விந்திரியமே ஆன்மா எனவும், அந்தக் கரணங்களைக் கொண்டு, அவ்விடயப் பயனைப் பற்றுதலால், அந்தக்கரணமே ஆன்மா எனவும் அக்கருவிகளைக் கழன்று நின்ற கனூநிலையிலே உள தாதலில், சூக்கும தேகமே ஆன்மா எனவும் இவ்வாறு கரண இந்திரிய கருவிகளோடு உயிர்த்தோழமைப் பிராண வாயுவினாற் காரியப்படுதலால், அப் பிராணனே ஆன்மா எனவும், இங்கே பேசப்பட்ட பல பொருட் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து வியாபித்து நின்றவின், சமூகமே ஆன்மா எனவும், அவ்வச் சமயிகள் பேசிய உயிர்நிலை யெல்லாம், அவ்வ வான்மாவின் வகதேச சஞ்சாரங்களுள் ஒவ்வொன்றே அமையுமன்றி, அதன் உண்மைநிலை அல்லவாகும். இதுவுமன்றி, இவ்வான்மா சிவமென்னும் இரு பொருளும், சித்தாதல் பொதுமையான் ஒன்றாகு மென்னும் வேத வாக்கிய உண்மையை உணராப் பரிணாமவாத வேதாந்தி, கிரீடாப் பிரமவாதி, ஏகான்மவாதி, சிவசமவாதி முதற் சில சமயிகள், பிரமமாகிய வஸ்து ஒன்றேயன்றி வேறு வஸ்துக்கள் ஒன்றும் இல்லை யெனவும், அவ்வொன்றாய் பிரமமே தன்மையினாலே பல அண்ட புவனங்களில் வசிக்கும், வேறுவேறு பலவாகிய யாக்கைகளையும், தானே தோற்றுவித்து ஒன்றாகிய ஆகாயம்,

நீர் நிறைந்த பல குடங்களிலே தனித்தனி வேராய்த்
தோற்றுவதுபோல, அவ்வவ் வுடல்கள் தோறும்நின்று
நடனஞ் செய்வானெனவும், அக்குடம் உடைந்தபோதே
அவற்றிற் றேன்றிய ஆகாயம் ஒன்றானவாறு போலத்,
தனித்தனியே தான் அடங்கியிருந்த உருவ காரியமான
கருவிகளெல்லாங் கழன்று உடைய, அவ்வவ்வுடல்
களிற் றங்கிய ஒவ்வொரு பிரமமும், தனித்தனி தானே
பிரமம் தானே பிரமமென இறுமாந்திருத்தலே
முத்தி யெனவுங் கூறி, ஒன்றே பிரமமெனக் கூறிய
உண்மையை உணராதவராய், அநேக பிரமங்கள் அங்
கங்கே வேராயுள்ளனவென்று, தாமுணராத தம்
வாக்கே சொல்ல நிற்பார். ஆதலால், அவரின் மலத்தைக்
கழற்றும் வைத்தியசிவனார் கொடுத்த, மாயா கருவி
களால் வந்த அறிவினால், அத்தத்துவ கருவிகளைக்
கழன்று தம்மை வேறுபிரித்துக் கண்ட ஆன்மசொருப
நிலையடைந்த அப்பக்குவ தருண சந்தியிலும், மல பக்
குவ சத்திரிபாதம் இன்மையால், பின்னும் அவ்வாணவ
மூடத்தால், தாமே பிரமமெனக் கொண்ட கொள்கை
யும் சித்தாதல் பொதுமையான் ஒன்றாகு மென்னும்
வேத வாக்கியத்தின் ஏக தேசத்திற் சில பொருந்து
மாயினும், அவ்வான்மாவின் உண்மைநிலை அன்றாகும்.

“ எத்திற ஞான முள்ள தத்திற மிச்சை செய்தி ”

(சீத். சூத். க. சேய். சுஉ)

என்னும் ஆசிரிய வாக்கின்படி, எங்கே ஞானமுள்
ளதோ, அங்கே இச்சை கிரியையும் உள்ளனவாம்; ஆத
லால், சித்தாதற் பொதுமையினுள்ள ஆன்ம ஞானமும்,
அதன் இச்சை கிரியைகளால் மலத்தை அவாவிப் பற்
றுதலும், பின்பு தன் அறிவை விளக்கும் சிவத்தின்

மேல் இச்சையால், அவரைப் பற்றுதலுமான கிரியையும் உள்ளனவாம்.

ஆகவே, முன்னமே பேசிய அகண்ட ஞான சித்தாகிய சிவமும் தன்னவர்களாகிய சீவர்களின்மேல் இச்சையும் அவரைத் தம் வசப்படுத்தும் கிரியையும் உடையதாதலினாற்றான் அவ்விரு வஸ்துக்களின் ஞானக் கிரியைகளும் ஒன்றினுள்ளொன்று அடங்குந் திறமும், அடக்குந் திறமுமாய் வேறு பிரிக்கப்பட்டு அத்துவிதமாக நித்தியமாயிருந்த இவ்விருகசியப் பொருளை உணர்ந்தெடுக்க மாட்டாமையாலே ஒன்றே பிரமமெனவும், அப்பிரமந் தாமே யெனவுங் கூறி உளறுவாராயினர். இனி அப்பிரமத்தோடு கூடிப் பிரமமாகும் பெருஞ் செல்வத்தை அடையத்தக்க பெருமையினை யுடைய இவ்வான்மாவையும் அப்பிரமத்தையும் வேறுகக் கண்டு இருபொருளாகக் கொள்ளும் சிவாகம நெறி யொழுக்குஞ் சித்தாந்திகள் அவ்வாசிரிய வசனங்களில் இவ்வான்மா அநாதி மலசுகிதனெனக் கூறிய சொற்கிடையினால், அநாதி அழுக்குடைமை பற்றி அசுத்தனெனக் கூறுவார். ஆனால் அவ்வாசிரிய வாக்கின் சொற்கிடையினாலே மலம் வேற்றுப் பொருளாகவும், தம்முடையது அல்லாத அம்மலத்தை இவர் பற்றிக்கொண்டா ரெனவும் வேறு பிரித்துக் காணப்படுகின்றதனால், இம்மல சுகிதம் அநாதி * சகசத்துள் ஒன்றாதல் பெறப்படுகின்றது.

* சகசம்—சக=கூட, சம்=தோன்றுதல். அங்ஙனாயின் தீயிற்கு வெம்மையும் நீரிற்குத் தண்மையும்போற் குணமாகி, குணம் அழியிற் குணியும் அழியுமன்றேயெனின், அற்றன்று. சகசம் குணம் குற்றம் என இருவகைத்து என்னலானும், அவற்றுள் இது செம்பிற்குக் களிம்பும், அரிசிக்குத் தவிடும் போல்வதாய் குற்றமே என்க.

அப்படியாகிய அம்மலம் சடப்பொருளாதலின் தானே இவ்வுயிரைப் பற்ற மாட்டாது. பின்னை அநாதியிலே வேறு பொருள் இன்மையாற் சிவம் தாமே சேர்த்து விடவேண்டுமெனில் அவரோ சர்வ சீவ தயாபர சங்கர மூர்த்தி யாதலால் அம்மலத்தை இச்சீவர்களோடு சேர்த்து விட்டார். பின்னை இவ்வான்மா தன்குற்ற மாகத் தானே அம்மலத்தைப் பற்றியதென்பதே தெளிந்தெடுத்த சித்தாந்தமாகக் காணப்படும்.

இன்னும் வேதாகமங்கள் அநாதியே மலத்தின் நீங்குதல் முதல்வன் வினையாகவும், அம்மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின் வினையாகவும் பேசிய உட்கிடக்கை, தூல சித்து வகையின் உணர்த்த உணர்தலாகிய சோபான முறையில் உணர்த்த வேண்டுதலால் சுதந்திர உணர்வின்றிய இவ்வான்மா, அச்சோபான கிருத்தி யங்களின் இடையே அநாதியே மலத்தைப் பற்றி அயர்ந்ததென்பதே கருத்தாக நிச்சயிக்கப்படும். இனி அவ்வாறு மல மூடத்திற் சடமாய்க் கிடந்த போதும் கண்ணொளி சூரியனால் விளங்குவது போல், சிவசந்நிதியில் உணருந் திறமுடைமையால் சேற்றுக்குள் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கம் போலவும், இராகு கேதுக்களால் மறைபட்ட சந்திர ஆதித்திய கிரணங்களைப் போலவும் அவ்வான்மா ஞானம் மலத்தால் மறையுண்ணலன்றி அழிக்கப் படுவது அன்றாதலால் அவ்வியாபக ஞானம் முதல் கெடாது அன்றும் இன்றும் என்றும் அழியாது நித்தியமாய் இருந்தது. அப்படி இருந்ததாயினும் இயற்கையிலே வியாபக பூரண வெண்கலையுடைய சந்திரன் தன் குற்றத்தால் வந்த சாபங் காரணமாகத்

தன்கலைகள் நாடோறும் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்ந்து ஒருகலை இருக்கும் சமயத்தில் அச்சமுடையனாய், தன்னைக் காப்பவரான சிவனையடைந்து வேண்டி நிற்க, அவர் முன் தேயாது தங்கியிருந்த ஒரு கலையைத் தம் முடியின் மேல் வைத்த பெருமையால் அச்சாபக் குற்றம் நீங்கி அக்கலையின் விளைவாகத் தேய்ந்துபோன கலைகளையும் பூரணமாகப் பெற்று நித்தியமாய் இருக்கும்படி இரட்சிக்கப் பெற்றவாறு போல, இவ்வான்மாவும் தன் வியாபக ஞானம் தன் குற்றத்தால் அநாதியே அம்மலத்தின் மறைந்து அணுப்படச் சுருங்கப் பெறினும் சிவம் அதன்மேற் கொண்ட கருணையினாலே ஆதியிற் சூக்கும் தூல அதிசூக்கும் சோபான முறைப்படி, பதிப் பஞ்ச கிருத்தியங்களால் அந்த ஞானமல மறைப்பை ஒருபுடை ஒதுக்கி வெளிவரச் செய்து அவ்வறிவைச் சிறிது சிறிதாக வளர்த்துப் பூரண வியாபகமாக நிரப்பிய போதும் அம்மல தற்போதத் தோடு நிற்குமாயின், முன் பழக்க வாசனையாற் பின்னும் அவ்வறிவு சுருங்குமெனக் கருதி முன்னமே அம்மலம் தன்னுள் மறைத்துச் சடமாக்கி வைத்திருந்தாற் போல, இவ்வான்மபோதம் வேறுபிரிந்து சிறிதுங் காணப்படாது தம்முள்ளடக்கி நித்தியானந்த சுகங் கொடுப்பராதலால், ஆன்மாவை அசுத்தனைனக் கொள்ளுதல் சற்காரியம் ஆகாதவாறு காண்க.

இனி, சித்தென்னும் பதத்தைத் தானும் பெற்றுக் கொண்ட பெருமை தங்கிய இவ்வான்மாவின் உண்மை நிலை, அவ்வான்ம ஞானத்தால் உணர்ந்து வாக்கினுற் சொல்ல எட்டாதாயினும் அப்பதம் அறிதற் பொருளின்

ஒன்றாய் காரண காரிய சம்பந்த சூக்தும் தூலமென இரு வகைப் படுத்திக் கூறப்படுதலால் அவ்வறிதல் ஒன்றே யாகுமெனில் ஆகாது. எங்ஙனமெனில், ஒளியெனும் பொதுமையின் ஒன்றாய் பேரொளி சிற்றொளி யாகிய சூக்தும் தூல சூரிய கண்ணொளிகள் ஒன்றோடொன்று பேதமறக் கலக்கும் உரிமை யுடைமையால் அவ்விரண்டினையும் வேறு பிரித்துக் கண்ணொளியாகக் காணுங்கால் சூரியவொளி இல்லையாகும். சூரிய ஒளியாய்க் காணுமிடத்துக் கண்ணொளி இல்லையாம். கண்ணொளியும் சூரியவொளியுமென இரண்டாய்ப் பகுத்துக்காணப்படுகினும் அச்சூரியவொளியும் கண்ணொளியினுற் காணப்படுதலால் அது திரிவு காட்சியாமே யன்றித் தெளிவுக் காட்சி ஆகாததனும், பேரொளியாகிய சூரிய ஒளியாய்க் காணுதலே தெளிவுக் காட்சியாம்.

ஆகவே, கண்ணொளி இல்லையாமோவெனில், மற்றொரு வஸ்துக்களுக்குமின்றி, ஆகாயம் ஒன்றற்கே வியஞ்சகத்தாற் பிறந்த எதிரொளி வடிவமாகிய சத்த குணம் வியஞ்சகமின்றி இல்லாதபோதும், அவ்வாகாயத்தின் குணம் அன்றென்றல் கூடாதவாறுபோல, கண்ணொளியும் வியஞ்சகத்தால் விளங்கி, அல்லுழி விளங்காமையாற் காணுதல் கண்ணின் குணம் அன்றென்றல் கூடாதாம். இனிக் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும், ஒன்றோடொன்று காணுதலுங் காட்டுதலுமாகிய, சம்பந்த முடைமைபோல, சூக்தும் தூல சித்தாகிய சிவம் உயிர் என்னும் இரண்டும், உணர்த்தலும் உணர்தலுமாகிய சம்பந்தம் உடைமையால், ஒன்றோடொன்று பிரிபடாது அத்துவிதமாய் இருக்கும். சூக்துமமான பேரொளி

யும் அப்பேரொளியின் வியஞ்சகமாய், அவ்வொளியைப் பெறும் உரிமைக் குணத்தையும் உடையது தூலசித் தாதவினாலே, தூலத்தின் காரணம் சூக்குமமென்னும் சற்காரியந் தவறாது, பேரொளியாகிய சூக்கும அம் சையே, சிற்றொளிக் குணமாகிய தூலமாய், உயிருஞ் சிவமும் ஒற்றுமைப்பட அத்துவிதமாய் இருத்தலால், அவ்வொளியும் ஒளிக்குணமுமாகிய இருபிரிவினுள்ளும் ஒளியே பொருளாதலன்றி, குணம் வேறு பொருளாதல் பெறப்படாமையால், அத்தூல சித்தாகிய ஆன்மாயும், தான் வேறு சூக்குமம் வேறெனக் கருதியிருந்த அறியாமை அறிவை நீக்கி, அகண்ட அறிவினால், ஒளிக் குணம் அளவிலிருந்த தன்னை வேறு பிரியாது, பேரொளியாகிய அச் சூக்குமப் பொருளையே ஐயந்திரிதலின்றித் தெளிவு காட்சியாய்க் கண்டு, அதனுள் அடங்கும் அனுபவமே ஒருகாலும் நீங்காது நித்தியமாகப் பெற்றுக் கொண்டமையால், அதனையே ஆன்ம சொருபமென, தம் அனுபவ சிவஞானத்தாற் பெரியோர் காண்ப ராதலின் என்க.

இனி இவ்வாறு, சாதி ஒருமையால் நித்த வியாபக சித்தாய் இருந்த ஆன்மா, அசத்துச் சத்தாகிய இரண்டையும் பற்றும் இயற்கை ஞானமுடையது ஆதலால், மேற்சாதியான் ஒருவன் தன் கிருத்திய குற்றத்தாற் கீழோன் ஆனார்போல, ஒன்றுக் கொன்று எதிராகிய சத்து அசத்து என்பவற்றில், முன்னமே அசத்தைப் பற்றுதலினால் அசத்தனைனக் கொள்ளு வோமாயின், ஒன்றுக்கொன்று எதிராகிய இரண்டு குணம் ஒரு பொருளுக்கு உளதாகலின், வேதாகம தருக்க முறைப்படி சற்காரியமாகாது. ஆதலால், சத்

தாதல் ஆன்ம நித்திய இயற்கைச் சொருப குணமாகவும், அசத்தாதல் அதன் அநித்திய தடத்த செயற்கைக் குற்றமாகவுங் கொளல் வேண்டும்.

அதனாற்றான், அநாதி செயற்கையாய்த் தேடிய குற்றத்தை இடையிலே கழற்றி, தன்னியற்கைச் சுத்த நிலையாகிய சத்தைப்பற்றிச் சத்தாய் இருத்தலை நித்தியமாகப் பெற்றுக் கொள்ளுதலையே சாயுச்சிய முத்திப் பேறென வேதாகமங்கள் நிறுத்திக் கூறிய சம்பிரதாயம் யாவரும் அறியும்படி வெளிவரக் கிடக்கும். அசத்துச் சத்தையறியாதெனவும், அசுத்தம் சுத்தத்திற் கலவாதெனவும், இருள் ஒளியோடு கலவாதெனவும், சூக்குமத்தின் விரி தூலமெனவும், தூலம் சூக்குமத்தின் அடங்குமெனவும், அவ்வப் பொருள்கள் அவ்வவ்வியல்பிற் பிறழாது நித்தியமாய் இருக்குமெனவும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக சற்காரிய வாக்குகளால் நிச்சயித்து ஆகமங்கள் அநாதி குற்றமாகப் பேசிய மலசகித அசுத்த நிலையினும், மேல் அநாதிக்கநாதி சுத்தன் என்பதே, பிரதிஞ்ஞை செய்யத்தக்க சற்காரிய சித்தாந்தமாகும். இன்னும்

“அநாதி சிவரூப மாகிய வான்மாத்

தனது மலத்தாற் றடைபட்ட வாறே.” (தீருமந்திரம்)

என்பதால், இவ்வான்மா தன்னியற்கை யாகிய சொருப நிலையில், அநாதிக்கனாதி சிவ சொருப சுத்தன் என்பதையும், தன் குற்றத்தால் தடத்தச் செயற்கையில் இயற்கை வியாபகந் தடைபட, அநாதியே மலசகிதனாயினன் என்பதும் பெறப்படும். இன்னும்,

“அணுவினை யடைந்தே யென்று மகன்றிடா ஞானச்செய்தி நுணிய பேருருவந் தன்னை நோக்காது நோக்கிப் பொல்லாத்

திணிய பேருருவிற் றேன்றுஞ் சிற்றறி வல்லன் யானென்[ன்”
 நெணுவ தேயணுவின் காட்சி யென்றன நெவர்க்கும் மேலோ
 என்பதால், வியாபக அறிவுடையவனாய்க் காணுதல்,
 ஆன்ம தரிசனமாகலால், அழுக்குடைமை வியாபக
 விரோதமாதலின், அவ்வழுக்கைப் பற்றிய காரணத்
 தால், அணுத்தன்மைபடச் சுருங்கிய ஆன்மா,
 அதனைப் பற்றுதற்கு முன் இயற்கை நிலையில், அநாதிக்
 கனாதி சுத்தனென்பதையும்,

“ ஒங்குணர்வி னுள்ளடங்கி ”

என்பதனாலும்,

“ அவனே தானே யாகிய வந்நெறி

ஏக னாகி யிறைபணி நிற்க ” (சீவ. போ. தூத். ௧௦)

என்பதனாலும் அவ்வுண்மை நிலையே சிவத்தினுள்
 அடங்கு மென்பதையும் நன்குணர்ந்து, அருவ உருவம்
 முதலிய யானுமின்றிய அகண்ட வியாபகமாதலாற் பசு
 பாச ஞானங்களாலுணர அகப்படாது சிவஞானமொன்
 றினாலே உணரப்படுஞ் சத்துப் பொருளான தூல சித்
 தாகிய ஆன்மாவைக் காணும் அறிவாகவும், அதனுக்கு
 ஆதாரமாய் நின்று அவ்வறிவை விளக்குஞ் சூக்குமசித்
 தாகிய சிவத்தைக் காட்டறிவாகவும், அவ்வறிவு இரண்
 டினையும் வேறு பிரியாது ஒன்றாகவுங் காணுதலே சற்
 காரியமாம். அதினும் தாயும் மகவும் போல ஆனந்
 தானுபவத்தை ஊட்டுதலும் உண்ணுதலுமாகிய அவ்
 வளவு பிரிவோடு பெத்தம் முத்தி யென்னும் ஈரிடத்தும்
 ஒரு படித்தாயிருக்கும் அப்பொருளை,

“ அன்றன் நெனதின் றனைத்தும்விட் டைஞ் செழுத்தாய்
 நின்னொன் றுளததுவே நீயனைத்தும்—நின்றின்று

தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லே
தற்பரமு மல்லே தனி. ”

(சிவ. போ. சூத். ந. வேண். க)

என்னுங் குறிப்பைக்கொண்டு காணலாம். ஆகவே
அநாதிக்கனாதி சிவ சொரூப சுத்தனாகிய ஆன்மா
வானது,

“கண்டலிவை யல்லேனா னென்றகன் றுகாணக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடு முளத்தவன்ற னின்றகலப் பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வே நின்றி. ”

(சித்தி. சூத். க. சேய். ௭)

எனப்பட்ட சூக்கும தூல சிவ ஆன்மாவென்னும் இரு
வேறு பொருளும் வியாபக வியாப்பிய பாவத்தாற் கண்
னொளியும் ஆதித்தன் ஒளியும் போல வேறின்றி
ஒருங்கியைந்து அத்துவிதமாய் ஒன்றுபட்டு நிற்பற்
குரிய தனது அடிமைத் திறத்தையும், சிவனது
ஆளுகைத் திறத்தையும் உள்ளபடி கண்டு அதனுள்
அடங்கி நிற்கும் சிவயோக நிலையில், அச்சிவனும்
இவனில் வேறுதலின்றி அத்துவிதமாகத் தோன்றி
இவன் மலங்களை நீக்கிச் சுத்தனாகச் செய்வன். ஆத
லால், அவ்வாறு பெற்றுக் கொண்ட சிவயோக நிலையில்
வேதாந்த மகா வாக்கியமான அது நான் என்னும் பத
மும், சித்தாந்த மகாவாக்கியமான நீ அது வானாய் என்
னும் பதமும் ஒன்றோடொன்று முரணாது சர்வஞான
சிவன்றிருவாக்கிற் பிறந்த கட்டளைப் பொதுச் சிறப்
பாகிய வேதாகமமென இரண்டாய்ப் பிரிக்கப்படினும்
பொருள் ஒன்றேயாய்ச் சமாதான சற்காரிய சித்தாந்த
மாய்க் காணப்பட்டன.

இவ்வாறு தூல உயிரும் சூக்கும சிவத்துடன் வேறின்றி அபின்னமாய், அத்துவிதானந்தம் நித்தியமாகப் பெற்றுக் கொண்டமையால் இவ்வான்மா அநாதி சிவ சொரூப சுத்தனென்பதைச் சந்தேக விபரீதமின்றித் துணி பொருளாக நிச்சயிக்கலாம். இன்னும்,

“ மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி

வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்ப்ப்

பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்

பெருமையொடுந் தானுக்கிப் பேணு மாபோல்.”

(சீத். சூத். அ. சேய். க)

என்பது நித்தவியாபகசித்தாயுள்ள பரமானந்த சொரூப சிவசார்பின் வழித்தோன்றலாய் நித்த வியாபக சித்தாகிய ஆன்மா அறிவுப் பொருளேயான சாதியொருமையும் அச்சிவானந்த செல்வம்முழுவதும் தனக்கே சொந்தமாக வுடைய அடிமைத் திறமுமுடைய தாதலால், அவ்வரச குமாரனாக உருவகிக்கப்பட்டதும், அவ்வுரிமை கொண்டே அச்சிவத்தோடு கலந்த அத்துவிதானந்தப் பெருஞ்செல்வ முத்தியை நித்தியானந்தமாகப் பெற்றுக்கொண்டதுங் காண்க. இனி இவ்வான்மா இத்துணைப் பெரும் பொருளாகிய சுத்த வஸ்துவாய் இருப்பினும் தனக்கு நித்திய உபகாரியாயிருந்த சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய தன் குற்றமே கன்மமாக, அக்கன்மமே பிராரத்துவ அனுபவ நிலையினும் அச்சிவத்தை மறத்தலாய ஆகாமியமாக வளர்ந்து உடலுடன் மற்ற உடலுக்கு வித்தாகி அத்துவாக்களாகிய சஞ்சிதக் கூட்டினுள் அடங்கி இடையீடின்றி நீரோட்டப் பிரவாகம்

போலத் தொன்றுதொட்டு விடுதலைப்படாது வருதலால், இருவினைச் சக்கரத்திற் சுழன்று இறந்து பிறந்து உழலும்போது அறிந்தும் அறியாமலுஞ் செய்த தருமாத் திவபுண்ணியங்களால் அச் சிவத்தின்மேல் அன்பு கூர, அதன் பயனாகிய அவ்வருள் பதிதலால் தன்னை மறவாது நிலைநிறுத்தும் அகண்ட அறிவினால் ஆகாமியம் ஏறாது தடையுண்டு நிற்க, அக்கூட்டினுள் அடங்கிய சஞ்சிதம் அனுபவத்தாற் றொலைய, பின் வினையிருப்பு இன்மையால் இருவினையொப்படைய மலபரிபாகம் அடைந்த சமயம் சத்தி பதியப்பெற்று, சரியையாதி மூவகைத் தவமுதிர்வினால் ஞானநிலையடைந்து மல சத்திகள் முழுவதுங் கழன்று போதம் முனையாது சிவத்தினுளடங்கி, நித்தியானந்த செல்வம் அனுபவிக்கின்ற அந்நிலையினும் சிவம் சர்வஞான நீதிச் சொருப கர்த்தவ்விய மாதலால், அவ்வப் பொருள்களின் சுபாவ இயற்கையின் ஏற்றக்குறைவு செய்யாது அவ்வான்ம சதந்தரவீன சுபாவ இயற்கையையும் அழியாது நித்தியமார்க வைத்ததும் இவ்வான்மாவின் வியாபக ஞான சுபாவ சிவ சொருபமே அன்றும் இன்றும் என்றும் அழியாது நித்தியமாக இருத்தலையும் நேராக வற்புறுத்திய வாறுங் காண்க.

“வசித்திட வரும்வி யாபி யெனும்வழக் குடைய னாகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்து நிற்கும்
பசுத்துவ முடைய னாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா”

(சித். சூத். ச. சேய். ௨௦)

எனவும்,

“அப்பொருளு மான்மாவு மாரணதூல் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றாஞ் சாதியினால்—எப்படியுந்

தேரிற்றுவிதஞ் சிவாகமநூல் சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்து விதமாம் ”

(தாயுமானவர்-உடல் போய்யுறவு கூ)

எனவும்,

“காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்சியிலே-நாணி
நமைத் திரும்பிப் பாராதே நான் றுனென்னுதே
யமிழ்த்துகர கம்போல்நிற்பாய் ”

(ஒழிவிலோடுக்கம் க௩௬)

எனவும்,

“அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த
அறிவென்னும் வேதத்தி னந்தம்—பிறியா
நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்ற னுனென்
றலைக்கும் மரி பிரமரை ”

(ஒடி கூ)

எனவுங் கூறிய மற்றைய பல பிரமாணங்களாலும் நிச்
சயித்து உணர்தல் சற்காரியமாம். இன்னும் இப்
பொருளைக் காணத் தலைப்படுவோமாயின் அசத்துச் சத்
தாகிய ஈரிடத்தன்றி வேறாய்த் தனிநிலையிற் காணப்படா
தெனக் கூறிய சற்காரியப் பொருளினால் இவ்வான்மா
அநாதியே கூடிப் பற்றிக்கொண்ட அசத்தினுள் தான்
தோன்றுது மறைந்து கிடந்தமையால் அதன் சொரூபம்
இதுவென யாரானும் அறியப்படாது சூனியமாய்ச் சடப்
பொருளாகவே கிடத்தலால் அதனை ஒருவாற்றினும்
அறிதல் கூடாது. இனி அச்சிவகிருத்திய கடைதலி
னாலே அம்மலத்தினின்றும் ஒருபுடை யொதுக்கித்
தோற்றுவித்த ஏகதேச சிற்றுணர்வால் அதனைக் காணு
தலும் அரிது. இனி அவ்வறிவைக் கொண்டு வேதசிவா
கம விதி வழுவாது ஒழுகும் சாதன வலியினால் அவ்
வறிவு விரிந்து அகண்ட வியாபக தன் நிலையடைந்த

அவ்வருள் பதிதலால், தத்துவ ரூபம் முதலிய பத்த வத்தையின் வழிச் சென்று, தத்துவ தரிசன ஆன்ம ரூப சிவரூபத்திற் காணப்படுவது ஆன்ம தரிசனம் ஆதலால், இந்நிலையிற் சிவஞானிகள் கண்ட காட்சியினுற்றான் அநாதியினும் சுபாவ இயற்கையிற் சிவசொரூப நித்திய வஸ்துவாயுள்ளது என்பது தெரியவரும். இன்னும் சித்தென்னும் பதமாகிய ஞானம் எந்தப்படியும் அகண்டமாய் இருக்குமன்றிக் கண்டிக்கப்படுதலாய் இருப்பது சற்காரியம் ஆகாது. அவ்வதிசூக்கும வியாபக அறிவு, மிக நுண்ணிதாய் இருப்பினும் தூலகாரிய மாம்பொழுது தடித்து ஏகதேசத்தில் மறைக்கப்படுதலால், அச்சூக்கும நுண்மையே அம்மறைப்பை ஒதுக்கி அறிவை விளக்கவேண்டிய உரிமையால் அவ் விரண்டும் வியாபக வியாப்பிய பாவமாய் ஒன்றோடொன்று இயைவுபடக் கிடந்த உண்மை நிலையை அறிவுக் கண்ணினால் பிரத்தியக்கக் காட்சியிற் கண்ட சீவன் முத்தரே அவ்வான்ம நிலையை உள்ளபடி கண்டவர் ஆகும். அவர் அடித் தொண்டின் வழி நின்று அறிதலே நம்மவர் கடமையாம்.

சு. மல இலக்கணம்

மலமாவது வஸ்து மூன்றனுள் ஒன்று. அது காட்டம் அக்கிரியைத் தன்னுள் மறைத்து வைத்திருந்தாற்போல ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகளைத் தன்னுள் மறைத்து அப்பொருளை வேறுகாணாது தானாகச் செய்து நிற்கும். அம்மலம் தன் சொரூப நிலையில் ஆவரக சத்தியால் அவ்வறிவை மறைத்தலும், தடத்த நிலையில் அதோநியாமிகா சத்தியால், அவ்வறிவை விளக்குதலுமாகிய இவ்விருவகைச் சத்திகள் பிரதானமாக அவற்றின் வகையால் அநேக சத்திகளை யுடையதாய் இருக்கும். இதுவே அசத்தெனவும் மூல மலமெனவும் படும். இம்மலம் சதசத்தாகிய ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியையின் வியாபகத்தைச் சுருக்கி, அணுத்தன்மைப் படுத்துதலின் ஆணவம் எனப்படும். இதற்கு இன்னும் அநேக நாமங்கள் உள்ளனவாம். இதன் சொரூப நிலையில் அருவ உருவ வடிவங்கள் யாதும் இன்மையாற் பசுபாச ஞானங்களால் அளவிட்டறிதல் கூடாதாம். இனி அம்மலமோ சுதந்திரவீனமே இயற்கையாயுள்ள ஆன்மாவுக்கு அதன் குணமாகிய ஞான கிரியையை விளக்குஞ் சிருட்டிகாலத்தில் அநந்தராற் கலக்குண்ட அம்மலகாரிய மாயையினின்றுந் தோற்றிய கலையிற் பிரிந்த அவ்வியத்த பிரகிருதியில் வியத்த மாய்த் தோற்றிய முக்குணங்களில் ஆன்ம ஞானக்கிரியையின் குணமான அறிவையுந் தொழிலையும் சாத்துவிக ராசத குணமாக அமைத்து இவ்வான்மா பற்றிக் கொண்ட மூலமல குண தாமதமாக நிறுத்தி, அவ்வறிவு

அறியாமையாற் செய்யுந் தொழில்கள் நல்வினை தீவினை யாகவும், அவற்றின் பயன் இன்ப துன்பமாகவும், அவற்றை யனுபவிக்குந் தானம் சுவர்க்க நரகங்களாக வும் அவற்றிற்குச் செல்லும் வழி இறத்தல் பிறத்தலாக வும் அமைத்து முன்னரே தோற்றிய குணத்தினின் றும் புத்தியை வருவித்து, அதனின்றும் மூவகை அகங் காரங்களையும் உண்டாக்கி, அவற்றின் ஒரு பிரிவாகிய பௌதிக அகங்காரத்தில் தன் மாத்திரையின் சூக்கும தூல பேதமாய் விடய பூதங்களையும் உண்டாக்கி, மற் றையதை சதவைகாரிக அகங்காரங்களில் ஞானக்கிரியை கள் விளங்குதற்கு இடமான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரி யங்களையும் உண்டாக்கி, பின்னும் புத்தியினின்றும் பிரிந்த தன்ம ஞானாதி எண் குணங்களில் முன்னைய நான்கும் சித்தாகிய ஞானக் கிரியையின் சார்பாகவும், பின்னைய நான்கும் அசத்தாகிய மலத்தின் வசமாகவும், சதசத்தாகிய இயற்கை பிழை படாதுபோக ஏது வாக்கி, அப்புத்தி குணங்களால் விரிந்த ஆயிரத்தெட்டுக் குணங்களையும் நிலையாகவுங் கலப்பாகவுமுள்ள எண் பத்துநான்கு நூறுபிரம் யோனி பேதங்களுள்ளும் இவைகளை யெல்லாம் உள்ளடக்கிய முந்நூற்றைம்பத் தெட்டுக் குண பேதங்களைக் கொண்ட மனுஷடிவில் விடுத்து இவைகளின் மூலமாகிய தன்மம் அதன்மம் என்னும் இருகுணத்தோடு நிறுத்தி, சத்திரிபாதம் வரு விக்கும் எல்லைவரையும்,

“எஃகார் குயத்தினு மீர்க்க லொல்லா

வரம்பறு மிருளின் கற்றைக் கணங்களும்”

என்றாற்போலத், தன்வலி கெடாது இரும்புபோன்ற

கடுமையும் தன்னையும் பிறரையுந்தெரியாது மறைக்கின்ற அந்தகாரமான இருள் மயமாயிருக்கும் அம்மல கூறுகிய அதன்மகுண நெறியினால் நரகத் துன்பத்தை அது பவித்தாராயினும் ஆன்மஞானத்தின் கூறுகிய பசு புண்ணிய தருமங்களால் பெற்ற லௌகீக ஐசுவரிய சுகாநுபவங்களைப் பெற்ற அந்த நிலையினும் இந்தமல மறைப்பால் அதனையே முத்தியெனக் கொள்ளும் உலோகாயதர், புத்தர், அமணர், நிரீச்சர சாங்கியர், கன்ம யோகிகள் ஆகிய சமயிகளுக்கும் அவ்வுலோகாயத விரிவாகிய குணவாதம், மாயாவாதம், பாட்டம், பிரபாகரம், பாஞ்சராத்திரம், சாங்கியவாதம், நியோகவாதம், சுபாவவாதம், கன்மவாதம், சஞ்சயவாதம், சைனவாதம், பூதவாதம், உலகவாதம், சடபதார்த்தவாதம், நியாயவாதம், அநேக வாதம் என்னுஞ் சமயங்களினின்று அதுசரிப்பவர்களுக்குச் சென்ற அறிவு இம்மலத்தோடு சேர்ந்த இருகலப்பாதலால் இவைக்கெல்லாங் காரணமாயிருந்தது இம்மூலமலம் ஒன்றேயாகும்.

இன்னும் சிவமார்தன்மை அடைதற்குரிய யோக்கியதையுள்ள சீவர்களை யெல்லாம் அநாதி தொடங்கித் தாங்கற்கரிதாகிய கொடுந் துயரங்களைச்செய்து வருத்தியதுமே யன்றி, எண்ணில்லாத பிறவிகளையுங் கொடுத்ததுத் தானும் பிரியாது நின்று,

“அல்லற் பிறவியலமலம் விண்ணுறையுந்
தொல்லைத் திருநகருந் துன்பு மலமலமாம்”

என்றபடி இன்ப துன்பமாய ஈரனுபவங்களிலும் பெருந்துயரத்தையே கொடுக்கின்ற இம்மலத்தின் செய்கையை ஒரு சிறிது சிவஞானத்தினுற் றெரிந்த அடியவர்கள்

பதைபதைப்புற்று அலறுகின்ற வாக்குகளால் உணர
 லாம். இம்மலம் கொடுங்கோல் செலுத்திச் சகல அண்
 டங்களிலுமுள்ள இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவ
 னங்களிலும் வசிக்கின்ற எல்லாச் சீவர்களைபுந் தன்னுள்
 அடக்கியானுஞ் சத்துரு வாதலை யுணர்ந்த சிவம், அம்
 மல சக்தியைக் கெடுத்து அச்சீவர்களின் ஞானத்தை
 விரித்துத் தாமாகச் செய்து இரட்சை பண்ணுதல் கார
 ணமாக மலரகித பரமானந்த சொரூப ஏகானந்த நிலை
 யினின்றும் பிரிந்து மூவவத்தைப்பட உருவங்கொண்டு,
 இம்மல சத்துருவைச் செயித்தலாகிய ஆன்ம பஞ்ச
 கிருத்திய புத்தத்தைச் சதாகாலம் நடத்தி வருதலால்
 இம்மலம் தத்துவ தாத்வீக புவன போகங்களாகிய
 அசுத்தப் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் முதற்காரணமாக
 வும் அவைகளைப் பிரேரிக்கும் சுத்தப் பிரபஞ்சங்களுக்
 கெல்லாம் ஏதுவாகவும் இருக்குமேயானால், இதன் வல்ல
 மையை எவ்வளவென அளவையிட்டு மதிக்கலாம்? சத்
 தின் இயல்பை உணர்தார்க்கன்றி அசத்தின் இயல்பை
 யறிய வாராதென்பார் மெய்கண்டானாயின் அறிவறிந்த
 தெல்லாம் அசத்தாகுமென்றபடி, தத்துவஞான அனுபவ
 சீவன் முக்தர்களால் உணரலாமே யன்றி, நம்மவரால்
 உணருதல் கூடாவாம். இத்துணைப் பெருங் கொடுமை
 யுள்ள மலவிக்கினத்தால் வருந்துயரங்களைக் க்குதவினால்
 வயித்தியனாகவும், தம்பிள்ளைகளின் உடலை வளர்த்தற்
 காயபருவத்திற்கு இயைந்தபாலன்னம் முதலியவைகளை
 ஊட்டி வளர்த்தும் அவர் அறிவு பாலிய தசையிற் சிறி
 தாக இருத்தலால், அவ்வுடலோடு அறிவையும் வளர்க்கக்
 கருதிக்கல்விக்கமுகத்து இருத்தி, பலவகை வித்தைகளிற்

பயிற்றி அறிவை வளர்த்து அரங்கத்திற் பேரறிவுடை
யூர் என்பதைக் கண்ட பெற்றாராயினோர் முன்னிருந்த
அன்பின் எண்மடங்கு ஏற்றமாய்த் தம்மோடு சேரத்
தழுவி அவருக்குத் தம்முரிமை முழுவதையுங் கொடுத்த
தல்போல, தம் வியாபகச் சார்பினராகிய சீவர்கள் மலத்
தின் அமிழ்ந்திச் சிற்றறிவராய்க் கிடத்தலைக் கண்டு,
அவ்வறிவைச்சிறிது சிறிதாக வளர்த்து, பூரணநிலையில்
தாமாகச் செய்து, நித்தியானந்த செல்வம் நிலைமையாகக்
கொடுத்தருளுதலினால் பிதாவாகவும் சிவத்தை உருவ
கித்துப் பெரியோர்கள் கூறிய சற்காரிய வாக்குகளால்
எடுத்துக் கொள்ளும் பிரயோசனம் யாதெனில், நம் சதந்
திரகாணியாகிய நித்திய செல்வம் நிலைமையாகத் தரு
கின்ற நம் பரம பிதாவான சிவபிரான் நம்பொருட்டுச்
செய்தகட்டளையில் ஒருசிறிதுந் தவறாது ஒழுகி, நமக்கு
அந்நியமான மலகாரியப் பிரபஞ்சச் சிறுசெல்வங்களிற்
பற்றிய அவாவைவிட்டு, பரபுருட கமனமின்றிய பதிவிர
தையைப்போல், அவரே நமக்குத் தஞ்சமென அவர்
அடித்தொண்டின் வழி நின்று அன்பு செய்வோமாயின்
அம்மலம் நம்மேற் பற்றாத வண்ணம் திருவடி ஞானத்
தைப்பதித்து நம்மை ஆட்கொண்டருளுவார் என்பதே
சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

௫. கன்ம இலக்கணம்

ஆன்மாக்கள் தம்முயிர்த் துணையாய் சிவத்தை மறந்து மலத்தைப்பற்றிய குற்றமே கன்மம் எனப்படும். இக்கன்மம் நாசோற்பத்திக்குக் காரணமாதலால் மூலகன்மமாகிப் பிரவாகாநாதியாய் நின்று இருவினைக்குங் காரணபரமாகி மனவாக்குக் காயங்களாலே காரியப்படச் செய்யும் தூலகன்ம ஆகாமியமாய் ஆறத்து வாவினுள் அடங்கிப் புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் சூக்கும கன்மமாய்க் கிடந்து, பிராரத்து வானுபவத்தாற் கழிவதாம். “நிலத்தின்கட்கிடந்த வித்துமுனையைத் தோற்றுவித்தற்கு அந்நிலக் குளிர்ச்சி துணைக் காரணமாதல்போல, தனுகரணபுவன போகப் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம் சிவசத்தி துணைக்காரணம். இருவினைப்பட்ட ஆகாமிய கன்மமும் அதன் வழித்தாய் துணைக்காரணம்” என்ற சித்தாந்தப்படி அம்மூல கன்மத்தை நுகருவிக்குஞ் சமயத்தில் அவ்வான்மாக்கள் இருவேறு அறிவாலுஞ் செய்த இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களைப் பிராரத்து வானுபவமாய் ஊட்டுந் தலைவனை மறந்து தாமேதேடித் தாமே உண்பதாக எண்ணுந் தற்போதமே ஆகாமியமாய் வளர்ந்து சஞ்சிதமாய்க் கட்டுண்டு கிடந்து, மறு சனனத்திற் பிராரத்துவமாய் ஊட்டப்பட்டுத் தலையும் மறந்தவழி, உண்டாகின்ற தற்போதமே மீட்டும் மீட்டும் ஆகாமியமாக வளர, இவ்விதமே அளவிறந்த சனனங்களோறும் பிறந்திறந்து உழல்வதே

ராதலால், இம்மூல கன்மம் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம் ஒருபுடை துணைக்காரணம் என்பது சித்தித்தது. ஆயினும் இக்கன்மம் ஆன்மாவாகிய ஒருகருத்தனாற் றேடிக் கொள்ளப்பட்ட குற்றமாகிய பொருளாதலாற் காரணமாகாது காரியப் பொருளேயாம்.

இன்னும் ஒருவனுக்குப் போசன பதார்த்த விக் கினத்தால் விளைந்த நோயைத் தீர்க்கவந்த வைத்தியன், முன்னர் விரோசன ஓளடதத்தால் அப்பதார்த்த விக் கினம் ஒரு சிறிதும் அவன் உடலிற் றங்காது போக்கிப் பின்னர் மற்றோர் ஓளடதத்தால் அந்நோயைத் தீர்க்கு மாறுபோல, மலபரிகாரர் ஆகிய சிவன் மலநோயின ரான ஆன்மாக்கட்கு அம்மலமுட தற்போதத்தால் விளைந்த இருவினைப் பயன்களையும் புசிப்பித்துக் கழித்து, அதனால் இருவினை யொப்படைந்த சமயத் தில் சத்திரிபாத முறையிற் செய்யுந் திருவடி தீட் சையினாலே தத்துவ நாச சர்வசங்காரஞ் செய்து எஞ் சிய சஞ்சித வினைகளையும் மறுசனனத்திற் செல்லாது கிரியா சத்தியால் நீக்கி, மூலமல சத்தியை ஞானசத்தி யாற் றகித்து, சுத்த நிலையில் நின்மல சாக்கிராதி அவத்தையிற் றாய்மைப் படுத்தி, அவ்வான்ம சொரு பத்துடன் நிற்கிற் பின்னரும் பழக்க வாசனையால் அவ் வசத்தைப் பற்றுமாதலிற் பொருள் வகையாற் சித்து ரூபனாய் அநாதி இயற்கைச் சொருப நிலையில் நிறுத்தி அந்நிலை தம்மோடு பின்னமற அத்துவிதப்படும் பெருமைபுடைய சிவரூபமாதலிற் றமது அகண்ட ஞானக் கிரியையினுள் ஆன்ம ஞானக் கிரியைகளை அடக்கி மூலமல சத்தியை வேரோடு களைந்து, ஆன்

மாச் சிவமென இருபகுப்பின்றி ஏகிவித்து நிற்கும் சிவயோக நிலையில், அவ்வருளே பரையாக அப்பரா தீத பரமானந்த சிவசொருப நிலையிலே ஆன்ம போதம் அடங்குதலாற் சீவ சத்தமுமின்றி, சிவசத்தமும் நிகழாமல் அப்பொருள் ஒன்றனையே உணருதலாகிய அகண்ட சிவஞானத்தோடும் அன்று முதல் என்றும் ஒரு படித்தாம் ஒருங்கியை நிறுத்திக் காணுதல் காட்டுதலாய் இருவகை உபகாரங்களையும் பெத்தம் முத்தி இரண்டினும் உபகரித்து வருகின்ற சிவத்தின் மேல் அடங்காத இச்சை மீதூர்தலாய் ஆனந்தாநுபவம் ஆக்குகின்ற நித்தியானந்த நிலையிலே இக்கன்மம் மூல வேர் தானுமின்றி அழிந்துபோவதாலும், அநாதிகாரண வஸ்துக்களின் ஒன்றாகாது காரிய அழிபொருளேயாம் என்பது சம்காரிய சித்தாந்தமாதல் காண்க.

ஆகவே, ஆன்மாக்கள் சுதந்திரவினத் தாழ் வினாலே தமக்கு நித்திய உபகாரச் சார்பினையுடைய சுதந்திர கருத்தனாகிய சிவனை எண்ணாது அயர்ந்த குற்றமே மூலகன்மமெனவும் இருவினைப் பயன்களை அனுபவித்தற்கும் அவ்வனுபவத்திற்குக் கருவியாகிய பலவேறு வகைப்பட்ட உருவங்களுடன் எண்ணிறந்த சன்னங்கடோறும் பிறந்திற்று உழலுதற்கும் காரணம் இம்மூல கன்மமே யெனவும், இக்கன்ம மூலமான அறியாமையை யகற்றி நல்லறிவினால் வந்த விசார முடையவராகி, சடசேதனப் பிரபஞ்சங்களின் இயக்கம் முற்றும் அப்பெருமானது திருவருட் செயலையெனக் கண்டு “சர்வம் சிவசமயம் சகத்” என்பதை இடையீடு படாத சிந்தையினராய்க் கொண்டொழுகி, அச்சாதன

வலியினாலே ஆகாமிய கன்மமேறாது தடைபடவந்த இரு
வினை யொப்பினாலே அக்கன்மத்தினின்றும் விடுதலைப்
படுவாரென்பதும், அறியாமையை யகற்றி நல்லறிவின்
விசார முடையராதற்கு ஏது சித்த சுத்தியே பென்
பதும், சித்த சுத்தியும் அப்பெருமான் அருளிய கட்டளை
யாகிய வேதசிவாகம விதி விலக்குகளை நன்குணர்ந்து
நூலேணி மயிர்ப்பாலங்களின் வழி நடப்பவர் சீலமாய்
நேர்நின் றொழுகலாகிய வருண சம்ஸ்கார சமய சம்ஸ
காரங்களின் வழுவூறு அனுட்டிப்பாற் புண்ணிய
விசேடத்தால் வருவதென்பதும், இவ்வகைகள் வாய்த்த
வழியே முற்கூறியபடி கன்ம விடுதலைப் படுவாரென்
பதும் இங்கே உய்த்து உணரற் பாலனவாகிய சற்காரி
சிந்தாந்தமாகும்.

சு. மாமாயை இலக்கணம்

மாமாயையாவது சிவபெருமானது பெருங்கருணையான சிற்சத்தியிற் பிரிந்த சுத்தப் பிரபஞ்ச மூலகாரணமாய், பின்ன சடசத்தியான தாரகப் பிரம சிதாகாசமென்று சொல்லப்படும். அது ஒமென்னும் பிரணவ ஓரக்கரமாயும், ஐந்தக் கரஞ்சேர்ந்த சமட்டியிற் பிரணவ சூக்கும பஞ்சாக்கரமாகவும், பிறவாகவும் விளங்கி குண்டலி அமலை விர்து சிவம் சுத்த வித்தை சுத்தமாயையென்னும் பல உபசார நாமங்களைப் பெறுவதாகவும் உளதாயினும் சடப்பொருளே யாகும். இவ்வாறுகச் சிவசார்பின் வியாபகசித்தாம் ஆன்மா, அநாதிபற்றிய மலமறைப்பால் ஞானக் கிரியைகள் தோன்றாது மூடமாய்க் கிடத்தலால் அவ்வான்மாவை மலத்தினின்றிங்கழற்றித் தானாகச் செய்யும் வல்லப உரிமைகள் தனக்கேயன்றி மற்றொருவருக்கு இன்மையால் அவர் அறிவைத் திறக்கும் பஞ்சகிருத்திய திருவுளங்கொண்ட சிவன், அநாதியே மலரகித தற்சுதந்திர அகண்ட ஞான சூக்குமசித்தாதலினால் தனக்கென உருவம் நாமம் தொழில் முதலிய யாதுமின்றிப் பசுபாசமனவாக்கு அதீத சிற்சத். பொருளான பரமானந்த சிவ சொரூப நிலையில் நின்ற ராயினும், இச்சீவர்கள் பொருட்டுச் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியம் உருவ நாமமின்றிச் செய்தல் சற்காரியம் ஆகாமையால் சர்வப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் முதல் துணை நிமித்தமான மூவகைக் காரணங்களும் தானேயாய் நின்றும், தனக்கென மூலகாரணம் ஏதுமின்றி நிர்மல நிரா

லம்ப நிர்க்குண நிர் அவயவ பரிபூரண வஸ்துவாய், தன்னருளிற் பின்ன சத்தியாகிய சுத்தப் பிரபஞ்ச காரணசிதாகாச தாரகப் பிரமத்தைத் தன் சிற்சத்தியினால் க்ஷோபித்து நடத்துஞ் செயற்கையால், அச்சத்தியே இலயபோக அதிகாரமான மூவகை உருவமாக அச்சிற் சத்தியை அபின்னமாய் உடையராவர்.

அச்சத்தி உருவமே தன்னுருவமாகச் சிவசத்தி சதாசிவ மகேசுர ருத்திர கிருட்ட சிவதத்துவேசனாய் அமர்ந்த பஞ்சகிருத்திய பதியாக நின்று முன்னம் தானாகவே செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தால் பரையாதி பஞ்ச சத்திகளும் உன்மன சமனைகளும் அவற்றின் காரிய பரநாத அபரநாத பரவிந்து அபரவிந்து கலாதத்துவ புவனங்களும், அனாகிருதர் அனாதர் அனந்தர் வியோம ரூபர் வியாபகர் ஆகிய ஐவரும், அவர் பிரிவாம் அனந்தேசுரர் ஆதார சிற்சத்தி காலாக்னேய கூர்மாண்டேய ஆடகேசுர உருத்திர பேதங்களும் சதாசிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசுரன் ஈசானன் ஆகிய மூர்த்த வஸ்துக்களும், இன்னும் ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமை மூர்த்தியென்னும் அணுசதாசிவாதி சத்திபேதங்களும் உபாங்க வஸ்துக்களாகிய சூலம் மான் மழு வான் வச்சிரம் நாகம் நீலோற்பலம் அங்குசம் நாதமணி அக்கினி முதலியவைகளும், லௌகிகம் வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க்கம் மந்திரம் என்னும் ஐவகை ஞானங்களும், நான்கு வேதமும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் சூக்ருமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி யென்னும் நான்கு வாக்குகளும், நிவிர்த்தியாதி பஞ்சகலைகளும், பஞ்சபூத நிமித்த பிரமவிட்டுணு உருத்திர மகேசுர சதாசிவ

அபர கருத்தாக்களும், இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனா நாடிகளும், சிருட்டகாரிய சிருச்சிய தத்துவமான மந்திர பதவன்ன புவன தத்துவ மந்திரேச்சுர பதேச்சுர வன்னேசுர புவனேசுர தத்துவேசுரர்களும், ஆதார தூங்கு குண்டலினி சர்ப்ப சோம சூரியாக்கினி சத்தி மண்டலங்களும், அணு சதாசிவ அட்டவித்தியேசுர மந்திரேசுர உருத்திர அணுபேதங்கட்குத் தனுசுரண புவன போக காரணமாகச் சத்தகால முதற் பிருதிவி ஈருன முப்பது கருவிகளும் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் பரிணமித்து அழியாது படங்குடிவானம் போல விரித்து ஒடுக்குவதான பரவிந்து சிதாசாச மகாமாயையும் சிவசத்தியின் விரிந்து ஒடுங்கும் பொருளேயாம்.

இச்சிவ சைதன்னியக் கலப்பான மகாமாயையைக் கொண்டு தானாக இயற்றுஞ் சங்கற்ப காரியமாய் முன் விரிந்த உன்மனா கலையினால் இயங்குவதாய் சமனா கலா சத்தி காரிய ஞானக்கிரியா சத்தி பிரேகத்தால் இயங்கும் சிவ தத்துவங்களால் அசுத்த மாயையின் முதல் தோன்றிய கலை காலம் நியதி வித்தை ராகாதி வித்தியா தத்துவங்களையும் முன் மலத்தை ஒதுக்கிய கலையினால் விளங்கிய ஞானக் கிரியைகளின் உயிர்ப்பு அறிவைக் கொண்டு சூக்குமையாதி வாக்குகளால் ஆன்ம தத்துவ ஞான கன்மேந்திரிய வாக்கு வசனித்தலாதிகளையும், மற்றும் மந்திரேசுர பதேசுரர்களால் மற்றைய தனுவாதி விரிவுகளையெல்லாம் காரியப்படுத்தியும் இவ்வண்ட பிண்ட மூலாதார தாபரமாய் ஆதார சத்தி அனந்த குண்டலி சர்ப்ப ஆதிசூர்ம ஆதிசேட காலாக்கினியாதி ருத்திரரால் தாங்கியும் மேல் சுழுமுனா நாடியான

மகாமேருவாதி மலைகளால் நிறுத்தியும் அவ்வத்தானங்
களில் நின்று தரித்தும் இன்னும் பஞ்சபூத சந்திர
சூரிய இயமானனாகிய அட்ட மூர்த்தமான விசுவ ரூப
மாய் நின்று ஆக்கி நிறுத்தி அழித்தலாதி பஞ்சகிருத்
திய முறையினால் சுத்தமாயா கிருத்தியத்தைச் செய்த
பின், அநந்த ஸ்ரீகண்டாதி கருத்தரில் அதிட்டித்து
நின்று மாயா பிரகிருதி காரியங்களைச் செய்தும் அயன்
அரி யமன் என்னும் மூவரினும் அதிட்டித்து முத்
தொழில்களைச் செய்தும் சுத்தப் பிரபஞ்ச கிருத்திய
பிரேரக தாபரமான சத்திப் பிரிவிற் றூரக பிரணவ
மகாமாயையால் அசுத்தப் பிரபஞ்ச காரியங்களை ஆக்கி
நிறுத்தினாரெனவும், மலரகித உருவ நாம கிருத்திய
காரணம் மலசகித உருவ நாம கிருத்திய காரணமாகச்
சிவம் மலம் என்னும் இரண்டினுமே இரு பிரிவின
வாகச் சுத்த அசுத்தப் பிரபஞ்ச காரணமாகப் பரிக்கிர
கித்து எடுத்துக் கொண்ட காரியப் பொருள்களாத
லால் இவ்விருவகைக் காரண காரியங்களும் இல்லையாய்
அழியவே முத்திபெற வேண்டுதலால் இம்மாயையும்
விரிந்து ஒடுங்கும் காரிய அழிபொருளேயாம் எனவும்
நிச்சயித்து உணருதலே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

“யாதூபா தானத் தென்று மிறைவன்றா னிலய மாதி
பேத மூன் றுண்டா யாரும் பேசுதற் சூரியனான
ஆதுமா மாயை மாயை சூண்டலி யமலை வந்து
தீதிலா வாசி வித்தை சிவ மிவை பரியா யப்பேர் ”

“ஆதியாங் காலந் தன்னி லனந்தகா ரியமுள் ளாக்கித்
தீதிலாக் குடிலை நாப்பட் சிறந்த தோர் ஞானந் தோன் றுஞ்
சோதியா யருவமாகி யுலகெலாஞ் சூழ்ந்து மேலாய்ப்
பேதியா வதற்கு நாம நாதமாம் பேசுங் காலே ”

எ. அசுத்தமாயா இலக்கணம்

சிவம் மலம் ஆன்மாவென்னும் வஸ்துக்கள் மூன் னுமே அநாதிகாரண நித்திய வஸ்துக்களாயும், அவை களின் தம்மியற்கைச் சொரூப நிலையே நித்திய சத்தா யுளதாயும், தம் செயற்கைத் தடத்த நிலையே பொய் யாய்த் தோன்றி அழிவதாயும் உள்ளனவாம். இவற் றில் மலம் ஆன்மா என்னும் இரண்டும் தம்மியற்கைச் சொரூப நிலையுடையவாயினும் சட சேதனப் பிரபஞ் சங்களாதலாற் செயற்கைத் தடத்த நிலையைத் தாமே இயற்ற மாட்டாவாய், சிவத்தால் ஆக்கப்படுதலை வேண்டு வனவாம். இனி மலரகித பரமானந்த சொரூப நிலையே அநாதி நித்தியமாயிருத்தல் சிவசொரூப லக்கணமும் சத்தும் அசுத்துமாகிய இருதிறனையும் அறிவதாய், சுதந்திர அறிவின்றி வியஞ்சக அறிவுடையதாய், அவ் விரண்டன் கண்ணும் நிலைபெற்ற அனுபவமுடையதாய் இருத்தல் ஆன்ம சொரூப லக்கணமும், அவ்வான்மா வின் ஞானக்கிரியைகளை இல்லையாகத் தன்னுளடக்கித் தானே மூட கேவலமாக்குதல் மலசொரூப இலக் கணமுமாம்.

இனி, தன்னவராகிய சீவர்களின் மலத்தைக் கழற்றி ஞானத்தை விளக்கித் தானாகச்செய்யும் கடமை மற்றொருவருக்கும் இன்றித் தனக்கே யுடைமையால் தடத்த நிலை பெறுவதற்கான ஏது மூலங்கள் ஒன்று மின்றி நிர்மல நிராலம்ப நிர் அவயவமா யிருப்பினும் அவர் மேற்கொண்ட இச்சா பாசத்தால் தமது பின்ன

சடசத்தியாகிய சிதாகாசத்தையே பரிக்கிரகமாகக் கொண்டு அருட்சத்தி உருவதாரகமாய், இலயபோக அதிகார அருவ அருவுருவ உருவ நாமமுடையராய், பசு பாசங்களைத் தடத்த நிலையாக்கிப் பஞ்சகிருத்திய நடன னுக்கிரகஞ் செய்யும் நிலை சிவதடத்த நிலையாகும். இவை பரிணமித்து அழியாது படங்குடிவானுற்போல விரிந்து ஒடுங்கும் தாரகப்பிரம காரண காரிய சுத்தப் பிரபஞ்ச மென்று சொல்லப்படும். இனி ஆன்மா, தற் சுதந்திர ஞானமின்றி மலத்தின் அமிழ்ந்திச் சிவத்தை மறந்து தேடிய கன்ம மலத்தோடு பஞ்ச கிருத்திய பதியினுற் கொடுக்கும் மும்மலங்களுஞ் சேரப் பஞ்ச மலங்க ளோடுங்கூடிக் கன்மம் நுகருஞ் சகலநிலை ஆன்ம தடத்த நிலையாகும்.

அப்பதியின் சர்வஞ்ஞத்துவ வல்லபத்தால் திரிந்து தடத்த நிலையாகி முடத்திற் கிடந்த சீவர்களின் அறிவை விளக்குங் கருவியாகிய தனு கரண புவன போக தத்துவ தாத்துவிங்களுக்கு முதற் காரணமாக மாயையெனப் பெயருடையதாய், அப்பதியின் ஒளடத பரிக்கிரகமாய், அதன் காரிய கருவிகளால் அறிவை விளக்கி வினைகளை நுகருவித்துப் பாகப்படுத்தும் நிலை மலதடத்த நிலையாகும். இவை தோன்றி நின்று அழிதலை உடையனவாகும். ஆகவே, இம்முன்றுமே நித்திய வத்துக்களாக வேதாகமங்களில் நிச்சயித்துக் கூறப்பட்டுள்ளனவாம். இவற்றிற் சூக்கும தூலமாகிய இருவகைச் சித்துக்களுமே காணப்பட்ட வஸ்துக்களாக வும், தூல சித்தாகிய ஆன்மாவின் சுதந்திர வீனத்தையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து, வஸ்துக்கள் மூன்றாகச் சேர்க்கப்

பட்டன. இவை சொரூப நிலையிற் சிவம், ஆன்மா, மலம் எனவும், தடத்த நிலையிற் பதி பஞ் பாசமெனவும் பேசப்படும். இவ்வாறு அநாதி காரண வஸ்துக்கள் மூன்றே உளவாகப் பேசப்பட்டிருப்பினும், அவற்றை ஒருவாறு துணுகிப் பார்க்குமிடத்து, சூக்கும தூலமாகிய இருவகைச் சித்துக்களும் ஒன்றோடொன்று நித்திய சம்பந்த முடையவாய் இருப்பினும், அத்தூலசித்தின் சுதந்திரவீனமே மலமாதலால், தூல பார்வையில் வஸ்துக்கள் இரண்டே உளவெனக் காணப்படவும், இத்தூல சித்தாகிய ஆன்மா, அநாதியே தன் ஞானக் கிரியை சடமலமாய்க் கிடப்ப, சூக்கும சித்தாகிய சிவம் ஒருவரே அநாதி ஏகநடன நிலையில் நின்றவராய், பஞ்ச கிருத்திய திருவுளங் கொண்டு, தன் சர்வஞ்ஞத்துவ வல்லபத்தால் அம்மல முடத்தை ஒரு புடை ஒதுக்கி, ஞானக் கிரியையை ஏகதேசத்தில் வெளிவரச் செய்து, ஆன்ம சத்தம் நிகழச் செய்தனர்.

அநாதியிலே நித்தியமாயிருந்த வஸ்து ஒன்றே உளதெனக் காணப்படவும், புறம், அகம், சைவமாகிய முத்திறத்தால் விரிந்த, ஐம்பத்தாறு சமயங்களும், ஒன்றோடொன்று பிரிதலையாய் வேறுபட்டு உலையத் தாமே தனி முதலாகி, தமது பஞ்ச கிருத்திய பிரேரகத்தால் வெளிவரக் காட்டிய ஆன்மாவிற்கு, முற் சுதந்திர வீனமாகிய மல சம்பந்த உரிமை தவறாது, மலகாரிய பிரபஞ்ச புவன போகங்களை ஆக்கி, அவற்றோடு முன் பழகிய பழக்க வாசனை ருசியினால், அப்பிரபஞ்ச போகத்திற் கிடந்தழுந்தி, ஒருவாறு பாகம் வரவினையின் நீங்கி, சத்தி பதிந்த, சிவஞான சீவன் முத்த

பரசாயுச்சிய நித்தியானந்த அனுபவம் பெற்ற சுகாதீத நிலையினும், மலசத்தம் நிகழாது உள்ளடக்கி, ஆன்மா சிவமென இருபொருளாய் நின்று, அவ்வான்ம சத்த மும் நிகழாது உள்ளடக்கி யிருந்தே சுகாதீதத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்க, அநாதி ஏகானந்த நடன நிலையராய் நின்றபடி, அம்முத்திக் காலத்தும் தாம் ஒருவரே ஏக நடனராய் நின்று நித்தியானந்தம் ஊட்டுவாராதலால், வேதாகம புராண ஸ்மிருதி கலைஞானங்களாகிய சாத் திரங்கள் எல்லாவற்றாலும் அறுதி யிட்டுக் கூறப்பட்ட நித்திய காரண வஸ்துக்கள் இம்முன்றுமேயாக, மற் றையவைகளை யெல்லாம் காரிய அழிபெர்ருளாகவே துணிந்து நிச்சயித்துணர்தல் சற்காரியமாகும். இது இவ்வாறு நிற்க.

இனி, மலகன்மங்களோடு விரவிய அசுத்த மாயை யாவது, முன் பேசிய வஸ்து மூன்றனுள் ஒன்றாகிய மலத்தின் காரியமேயாகும். இனி மாயை அநாதியே அறிவசைதவின் மல மூடத்திற் சடமெனக் கிடந்த சீவர்களின், மல வைத்திய ஓளடத பஞ்ச கிருத்திய அனுக்கிரக காரண கருவியான பரிக்கிரக சத்தியா யிருத்தலினாலும், அதன் மூலமாகிய மலசொரூப நிலை, அழியாது நித்திய வஸ்துவின் ஒன்றுயிருத்தலினாலும், இன்னும் அநேகராகிய சீவர்கள் யாவரும், தங்கள் இரு திறன் அறிவில் ஒன்றாகிய சத்தை யறியும் ஒளியறிவு, அதனையின்பு பெறுதல் கூடாமையானும், அவ்வைத் திய சிவபிரானுற் கொடுக்கப்பட்ட அன்று முதல், எண் ணடங்காத ஊழிக்காலச் சர்வ சங்காரம் எத்தனை நடந் தாலும் தானழியாது நீரோட்டம்போலப் பிரவாகா

நாதியாய், முத்தி பரியந்தம் நிலைபேறாக நின்று, தன்காரிய தத்துவ தனுசுரண புவன போகங்களை யெல்லாம் தோற்றுவித்து நிற்குந் தகுதியுடைமையாலும், கன்ம வினைப் போகங்களைப் புசித்துக் கழற்றிய இருவினையொப்பின், மலபாக சத்திநிபாத சிவ தீட்சையினால் வருஞ் சிவஞானப் பெருங்கடலிற் காட்டுவான், காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருளாகிய சதுட்டய சாதன கருவிகளின், கைவல்லிய மூலகாரண சிரோமணி விளக்கொளி போன்று விளங்கும் பெருமையுடைமையாலும், எங்கள் அருணந்திசிவாசாரிய குருசுவாமிகள் இவ்வசுத்தமாயா இலக்கணங் கூறிய இடத்தில்,

“ நித்தமா யருவாயேக நிலையதாம் ”

(சித். சூத். உ. சேய். ௩௨)

எனக்கூறிய பிரமாணத்தாலும், மாயையும் நித்திய காரண வஸ்துக்களுள் ஒன்றென்று சில சித்தாந்திகள் கூறுவார். அது பொருந்தாதவாறு மேற் காட்டும்.

மூலமல வைத்திய சிவபிரான் அம்மலத்தினின்றும் திரித்து ஓளடத பஞ்ச கிருத்திய ஆகந்துக பிரபஞ்ச காரண பரிக்கிரகமாக எடுத்துக்கொண்ட இம்மாயையை, சிவசத்தி பிரோக அநந்தர் கலக்குழி, முதலிலே கலை தோன்றி அவ்வாணவத்தை யொதுக்கி அறிவை விளக்குதலாகிய அருளை அலர்த்தும் நியதியும் அந்தக் காலமும் அக்கலையோடு உடன் தோன்றிய அவதர நாமங்களாய் விளங்க, அக்கலையினால் மலமூடம் நீங்கி இயங்கியபோது ஞானசத்தி அறிவை விளக்க, அவ்வான்ம அறிவு ஏகதேசமாய் விளங்குதலால் அக்கலையினின்றும் வித்தை தோன்ற, அவ்வாறு தோன்றிய கலையும் வித்

தையும் அறிவையுந் தொழிலையும் விளக்க, போக சுகங்களின் இச்சை அவ்வறிவின் விளைவாதலால் அவ்வித்தையினின்றும் அராகதத்துவந் தோன்ற, இவ்வாறான பஞ்ச தத்துவங்களாலாகிய கஞ்சக சரீரதைப் பொருந்திப் போக ஏதுவானபோதும் புசிப்புக்கு இடமான தனு கரணாதி புவன போகங்களின்றி அவ்வியத்தமாயிருந்த மூலஸ்தானமாய் நின்ற இடம் பிரகிருதியாகையால், அவ்வித்தையினின்றும் மூலப் பிரகிருதி தோன்ற, அதன்மேற் கலை வித்தை அராகம் என்னுந் தத்துவங்களால் காரியப்படும் இச்சா ஞானக்கிரியை மூன்றும் ஒத்த இடம் பிரகிருதியாகையாலும், அதிலிருந்தே தனுகரணாதி தோன்ற வேண்டுமாகையாலும் இவையின் விகாரமே குணமாகும்.

இப்பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவந் தோன்றிக் குண சரீரமாய், இக்குண விகாரமாய ஞான வேதுவே பிரதானமான சாத்துவிகமும் போக உன்முகத் தொழில் முயற்சியே இராசதமும், போக மோட்சத்திற்கு விக்கினமாய மல மூட அந்தகாரமே தாமத முமாக இம்மூன்று குணங்களும் மலசகித தூல சித்தின் அம்சையாய் வேறுபட்டு விளங்க, அம்மூலப் பிரகிருதியின் அவ்வியத்த அவதரத்தில் சித்தமும் அந்நினைவிலே நிச்சயம் வரும்போது அக்குண தத்துவத்திலிருந்தே புத்தி தத்துவமும், அப்புத்தியிலிருந்து தைசத வைகாரிக பூதாதி பென்னும் மூவகை அகங்காரமும், அவைகளில் சத்துவ குணத் தைசத அகங்காரத்தில் மனதத்துவமும், சுரோத்திரம் துவக்கு சட்ச்சிங்ஷவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்

தும், இராசதகுண வைகாரிக அகங்காரத்தில் வாக்குப் பாதம் பாணி பாபு உபஸ்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், தாமதகுண பூதாதி அகங்காரத்தில் சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமென்னும் விடய சூக்கும தன்மாத் திரை ஐந்தும், அப்பஞ்ச தன்மாத்திரையினின்றும் வெளியாதி பஞ்ச பூதங்களுந் தோன்ற, இவ்வாறு கூடிய தத்துவங்கள் முப்பதோடுஞ் சேரப் புருடனையுங் கூட்டி அப்போக உன்முகமான புருடன் அதனை உண்ணுந் தனுவிற்கும் அத்தனுக்கள் வசித்தற்கு இடமான அண்ட புவன மாடகூட தானங் கட்டும், அப்போக காரியமான போக்கியப் பொருள்கட்டும் ஏதுவாய்க் காரியப்படும்.

இப்பஞ்ச பூதங்களின், புற விரிவுகளாகிய கருவிகள் அறுபதும் மற்றைய புறப்பொருள் விரிவுகளு மெல்லாம் அப்பூத பஞ்சீகரணத்தால் விளையவேண்டு மாதலால், மயிர் முதல் தசையீருன பிருதிவியின் குணங் கள் ஐந்தும், நீர் முதல் சளியீருன அப்புவின குணங்கள் ஐந்தும், போக்கு முதல் பரிசமீருன வாயுவின் காரியங் கள் ஐந்தும், ஆகாரம் முதல் சோம்பலீருன தேயுவின் காரியம் ஐந்தும், குரோதம் முதல் மார்ச்சரியமீருன ஆகாயத்தின் காரியங்கள் ஐந்துமாகிய இருபத்தைந்து குணங்களும், அண்ட பிண்டம் எவ்விடங்களினுஞ் செறிந்து பரத்தவின் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் ஒன்றுக்கு ஆயிர கோடியாய் ஐயாயிர கோடியும், மீட்டும் இருபத் தையாயிர கோடியுமான அண்டங்களாய் விரிந்தன எனவும் இன்னும் பஞ்ச தன்மாத்திரையின் தூல மாகிய விண்முதற் பிருதிவியீருன பூதங்களின் குணங்

கள் ஒன்று முதல் ஐந்தீராக விரியினும் ஒரு பூதத்
துக்கு ஒவ்வோர் குணம் நிலைபேறாக உளவெனவும்,
இப்பூதங்கட்குப் புலன்கள் காரணமும் காரியமுமாய்
விளங்கும். விண் முதற் றேன்றிய நான்கு பூதங்
களின் கீழ் நிலையினின்ற பிருதிவி தன்னின் மேலாய்
அப்புவின காரியங்களைத் தன்னுள்ளடக்கி மேல்வியத்த்
மாய் நிற்பலால் நீர் உயர்ந்ததல்லவாம் எனவும், இனி
இவ்வாறு கூடிய அகக் கருவிகளான தத்துவங்கள்
முப்பதினோடும் புருடனைக் கூடச் செறித்து இந்தத்
தத்துவங்களைக் காரியப்படுத்தும் பிரேரக கருவிகளான
சத்தி காரிய சுத்தசிவ தத்துவங்களுக்குங் காரணமாய்,
இம்மாயை காரியமான மாமாயையும் தன் காரியமான
சூக்குமையாதி நான்கு வாக்குகளுஞ் சிருட்ட சிவதத்
துவங்களும் அச்சிவதத்துவ காரியமாகச் சத்த கோடி
மகா மந்திரங்களும், பராசத்தி சூக்கும வடிவாகிய அகர
ஆகார உகர ஊகாரமீராகிய விந்து நாதங்களிற் பிறந்த
அக்கரங்கள் பதினானும், இன்னும் அச்சத்தியின் தூல
தேகமாகிய ககர முதல் க்ஷகரமீரான முப்பத்தைந்துஞ்
சேர்ந்த வன்னம் ஐம்பத்தொன்றும், பிரணவம் முதல்
இரண்டக்கரத் தொடங்கி எட்டக்கரம் வரையுந்
தொடரும் பதம் ஐம்பத்தொன்றும் இப்பத நாய்
கருக்கு முதலாக விளங்கும் பதினொரு மந்திரங்களும்
இப்பதங்களின் மேற்பொருந்திய இருதூற்றிருபத்து
நான்கு புவனங்களும் அப்புவன கர்த்தாக்களுமாகிய
உருத்திர தலைவருமாய்ச் சேர்ந்த சிருச்சிய சிவ
தத்துவம் ஐந்தையுந் தன்னுள்ளடக்கும் நிவிர்த்தியாதி
பஞ்சகலைகளுந் தோன்றும்.

அவ்விந்துவினின் றந் தோற்றி முற்கூறிய அசுத்தத் தத்துவங்கள் முப்பதினுக்கும் பிரேரக கருவியான சிவ தத்துவம் ஐந்தனோடுஞ் சேர்ந்த தத்துவங்கள் முப்பத் தைந்தினும் வியாத் தமாய், சட்அத்துவாக்களாகி நின்று சஞ்சித வினைகளைக் கட்டி யூட்டுவிக்க முன்னைய சிருட்ட சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும் கலையாதி வித்தியா தத்துவங் களைக் காரியப்படுத்த, வாக்கு நான்கும் வசனாதிகளை விரிக்க, சூக்கும் பஞ்சாக்கரங்கள் அந்தக் கரணங்களி னின்றும் அறிதலைச் செய்ய, பஞ்சப் பொறிகளையும் பஞ்ச பூதங்களையும் மற்றைய ஐந்தக்கரங்களும் இயக்க, பூதபஞ்சீகரண புறவிரிவுகளை யெல்லாம் பத புவன நாயகர்களாலும் நடத்திய பிரபஞ்ச காரியங்களுக்கெல் லாம் முதற்காரணமாகவே யுள்ளது எனவும், இனி இவ் வாறு காரியப்பட்ட அசுத்த தத்துவங்கள் முப்பதும் இவையோடு சேர்ந்த புருடனும் இவற்றைக் காரியப் படுத்தும் பிரேரக கருவியான சத்த சிவதத்துவம் ஐந் தோடுஞ் சேர்ந்த தத்துவம் முப்பத்தாறும் இவ்வாறு சகலாவத்தை அடைந்த சீவர்களுக்குச் சுத்தா சுத் தானுபவ போகதானமாய் இருக்குமென்க.

இப்படிச் சகலாவத்தையில் அறிவு விளங்கிப்போக உன்முக புத்தி பண்ணும் பருவம் அப்புத்தி தத்து வத்திலிருந்து தன்மம் ஞானம் வைராக்கியம் ஐசுவரி யம் என்பவும், அதன்ம குணம் நாலும் ஆகிய இவ் வெண் குணங்களினின்றும் கரண காரிய இந்திரியமான மூவகையான பாவம் ஐம்பதுந் தோன்றும். அவற்றில் அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களான கர ணங்கள் பதின்மூன்றும் பஞ்ச தன்மாத்திரை பஞ்ச

பூதமென்னுங் காரியங்கள் பத்தும், ஞானேந்திரிய கன்
மேந்திரியம் மனமென்னும் பதினென்றும், அகங்காரம்
எட்டு, புத்தி எட்டாகிய பதினாறுமாய்க் கூடிய
அந்தப் பாவம் ஐம்பதில் புத்தி குணங்களாய் விரிந்த
தன்ம அதன்ம எண் குணங்களுள் தன்ம குணமான
ஞானம் சாத்துவிக குணத்தாலும், மற்றைய தன்ம
குணம் மூன்றும் இராசத குணத்தாலும், இவைக்கு
எதிராகிய அதன்ம குணம் நான்கும் தாமத குணத்தா
லும் விரிய, இவ்வெண் குணங்களில் தன்மம் பத்து,
அஞ்ஞானம் எட்டு, வைராக்கியம் ஒன்பது, ஐசவரியம்
எட்டு, அதன்மம் பத்து, அஞ்ஞானம் எட்டு, அவைராக்கி
யம் ஒன்பது, அனைசவரியம் எட்டு ஆகக்கூடிய புத்தி
குணம் எழுபதும், இன்னும் பிசாசம் முதல் பிராமணர்
க்ருகிய தெய்வ யோனி பேதங்கள் எண் வகைக்கும்
இவ்வெண் குணங்களால் ஒவ்வொன்றுக்கு எட்டு
முதல் அறுபத்து நான்குவரையும் விரிய வந்த ஐசவரிய
குணங்கள் இருநூற்றெண்பத்தெட்டும், பின்னும் இக்
குணங்களில் ஒன்று முதல் ஏழு வரையும் எண்வகை
யால் விரிந்த முப்பத்தாறு எழுபத்திரண்டு நூற்றெட்டு
நூற்றுநாற்பத்துநாலு இருநூற்றுப் பதினைந்து இரு
நூற்றறுபது ஐம்பத்திரண்டு ஆகக்கூடிய குணபேதங்
கள் ஆயிரத்தெட்டினையும், பசாசம் முதல் எண் வகை
யோனிபேதங்கட்கும் கூறிய ஐசவரிய குணபேதங்களே
இருநூற்றெண்பத்தெட்டுங் கற்பித்து இருக்கையால்
பிரதான குணங்களாகிய இந்த ௨௮௮-ம் தன்மாத்
திரைகளாய் விரிந்த குணம் எழுபதுங் கூடிய முந்
நூற்று ஐம்பத்தெட்டு குணங்களே இம்மனுடரிடத்திற்

குறையாது நிறைந்துள்ளவாயினும், இவைகளின் மூலமாகிய புத்தி குணங்கள் எட்டினுள்ளும் இவ்வெட்டையும் உள்ளடக்கிய நற்குணநீக்குணமாகிய இரண்டுமே பிரதானமாகப் பிரியாது இவ்வுயிர்கள் தேடிய கன்மானுபவங்களைப் புசித்துக் கழற்றிய இருவினையொப்பில் விளையும் சத்திநிபாதம் வரையும் ஒழியாது நிலைபேராக நிற்குமெனவும், இவைகளில் தேவ நிந்தனை முதலிய அதன்ம குணங்களையே விசேடமாகப் பொருந்திய சீவர்கள் யாவராயினும் யாதனா சரீரத்தோடு நரகத் துன்பத்திற் கிடந்து அழுவார்.

அவற்றிற்கு எதிராகிய தன்ம குணங்களில், தன்ம வைராக்கியத்தால் உலோகாயத புத்த சமண ஞானமும் உண்டாகும். அவ்வுலோகாயத சமயத்தில் மாயாவாத வேதாந்தம் முதலாக விரிந்த அநேக வாத சமயங்களில் அனுசரித்தவர், நெடுங்காலம் சன்ன மரண விடுதலையின்றிச் சக்கரத்திற் சுழன்று பின் கரையேறுவார். ஞான வைராக்கியத்தோடு சிறிது அருளுஞ் சேருமாயின் கன்மயோக சமய சாதனம் உடையராவார். இவ்வாறு புத்தியினின்றும் பிரிந்த குணபேதங்களால் விரிந்த புறம் அகம் சைவமென்னும் முத்திறங்களால் வேறுபட்ட முந்நூற்றறுபத்துமூன்று சமயங்களையும் தன்னுடக்கிய ஐம்பத்தாறு சமயங்களினின்றும் அனுசரித்தவராவார்.

அவைகளினின்றும் தப்பிய சாதன விசேடத்தால் புண்ணிய பாவந் துலையொத்து, சத்திநிபாதம் பெற்ற சிவஞான உணர்வினால் பஞ்சபூதப் பழிப்பு பொறியறவுணர்தல், அந்தக்கரண சுத்தி, கலாதி நிராகரணம்,

சுத்த தத்துவ தூஷணம் என்னும் பஞ்ச சுத்தியின் முறையினால் இப்பஞ்ச பூதங்களின் சொரூபம்-சதுரம், பிறை, திரிகோணம், அறுகோணம் வட்டமாகவும், சுபாவம்-கிடத்தல், பரத்தல், வளர்தல், நிறைதல், தரித்தலாகவும், நிறம் - பொன்மை நீலாதியாகவும், குணம் - தரித்துப் பதஞ்செய்து ஒன்றுவித்துத் திரட்டி இடங்கொடுத்தலாகவும், விசேடம்-நவரத்தினாதி, நீராதி, உதாராக்கினியாதி நாடிகளிற் செல்லும் வாயுவாதி குரோதாதியாகவும், வியாபக வியாப்தி - அண்டம் பிரகிருதிமாயை சதாசிவம் சத்தி அளவாகவும், காட்சி - இவை பிரபஞ்சமெனக் காண்டலாகவும், தரிசனம் - இவை சடமென உணருதலாகவும், சுத்தி-இப்பூத பஞ்சீகரணபுறக் கருவிகளாலாகிய அண்ட பிண்டங்களை யெல்லாம் பொய்யெனக் கண்டு கழித்தலாகவும், இவ்வாறு பிரபஞ்ச பஞ்சபூதப் பழிப்பு நீங்கிய அவதரம், நான்கு வாக்குகளால் இயங்கும் கன்மஞான பஞ்சப் பொறிகளையும் முற்கூறியபடி சொரூப சுபாவ சுத்தியினால் தசகாரியங்களையும் உணர்ந்து இவையுஞ் சடமாமெனக் கண்டு கழித்து அதன்மேல் அந்தக் கரணங்களையும் தானே இயங்கமாட்டாத சடமெனக் கண்டு நீக்கி, மேல் அகக்கரண-கலாதிகளும் சத்திகாரிய சிவதத்துவ பிரேரகத்தால் காரியப்படும் சடப்பொருளேயாம் என்பதைத் திடமாக உணர்ந்து, இவ்வசுத்த காரிய கருவிகளை யெல்லாம் கழித்து நீக்கிய பின்னரும் இவைகளை யெல்லாம் காரியப்படுத்தும் காரண சைதன்னிய சிவதத்துவங்களே பெரும் பொருளெனக் கண்டபோதும், அச்சுத்த தத்துவங்களின் சொரூபம் - நின்மலமாய், சுபாவம் - நித்தியமாய், உருவம் - வித்தைகள் வித்தை

பீசர் சதாசிவாதி பத மூர்த்திகட்குந் தனுகரணாதி ஆவதுமன்றி விஞ்ஞானகல பிரளயாகல் அபர முத் தர்க்கும் தனுகரணாதி கொடுப்பதாய், விசேஷ சிவ அதிட்டான தானமாய், குணம் - அசுத்த மாயா காரியங் களை நடத்தலாய், வியாப்தி - விந்து சத்தியளவாய், வியாபகம் - சிவ வடிவளவுமாய், நிறம்-படிகமாய், தரிச னம் - இவையும் சிவசத்தியின் இயக்கமெனக் காண்டலு மாய், சுத்தி - இதனையுஞ் சடமெனக் கண்டு கழித்து இவற்றையும் நீங்கி நிற்பதாய், இவ்வாறு சுத்த தத்து வங்களையும் தானே இயங்கமாட்டாத சடமெனக் கண்ட சிவஞான பஞ்சுவரின் பாச தத்துவ விடுதலைப் படும் வழியாக முன்னே கூறிய பஞ்சகிருத்திய உற் பத்தி முறைப்படி சிவகிரியாசத்தியின் தொழில் அறுத லாகிய பஞ்சகிருத்திய விடுதலையில், அச்சிவ சத்தியால் இயங்கும் கிருட்ட சிவதத்துவங்களின் பிரேரகம் ஒழி தலால், அக்கலை வித்தை ராகமாதி தத்துவங்களால் காரியப்படுஞ் சீவரின் ஞானக் கிரியைகள் சீவியாது செயலறநிற்க, அந்த ஞானக்கிரியைகளால் விரிந்த அந்தக் கரணங்கள் தொழிற்படா தொழிய, அப்புறக் கரணங் களாற் செல்லும் பொறிகள் ஐந்தும் கவருதலின்மை யாற் புலன்கள் ஐந்தின் போக பிரயோசனங்கள் இல்லை யாய் ஒழிந்து அழிவனவாக, இந்தப்படி ஐவகைத் தத்து வங்களும் ஒருங்கே ஒரே சமுகத்திற் சிவசத்தி பிரே ரகம் அறுதலாகிய ஒன்றினாலேயே அழிந்து நீங்கிவிடுத லாகிய பிரபஞ்சகாரிய தத்துவங்களின் இயற்கை இது வெனக் காணலே தத்துவ ரூபமுமாம்.

அத்தத்துவங்களையுந் தன்னையும் பிரித்துவேறுகக் காணுதலாகிய தத்துவ தரிசன ஆன்ம ரூபமும்,

அவ்வான்ம தரிசனத்திற் காணப்படும் சிவரூபமும், அத்தத்துவ சுத்தி ஆன்ம சுத்தியாகிய சிவதரிசன சிவயோகமுமான தசகாரிய சாதனவழி ஒழுகிய மோட்ச இச்சுக்களின் சனன ஏதுவான பாசவிடுதலைப் படும் முத்தி பரியந்தம் நீங்காது நின்று, மும்மலங்களை யும் தனது வேகத்தினுற் கழற்றிக் கால தத்துவம் விட்டு நீங்க, அந்தப்படி பாசங்கழன்ற பரிசுத்த ஆன் மாக்களுக்கு மேல்வருஞ் சிவப்பேறாகிய சிவானந்தத்தை நித்தியானுபவமாக நியமித்து அப்பால் நியதி தத்துவம் விட்டு நீங்க, மேல்கலை வித்தை ராகமென்னுந் தத்துவங்கள் மூன்றும், அவரின் ஞானக்கிரியைகளை விளக்கிக் கரண இந்திரிய விடய போகங்களின் எல்லை முடிந்த இருவினையொப்பளவில் நின்று நீங்க, அதன்மேற் சுத்த கலாதிகளால் இயங்கிய அந்த ஞானக்கிரியைகள் பக்குவ முதிர்ச்சியால் அப்பெருங்கடலாகிய சிவஞானத்தோடு ஏகீபாவமாய்க் கலந்து உள்ளடங்கும் வரையும், அச்சுத்த கலாதிகள் நின்று அப்பால் நீங்க, அவ்வான்ம ஞானக்கிரியைகள் அநன்னியமாய் ஒன்றுபட்டு, அச்சிவஞான மயமாகவே விளங்குமாதலால், சுத்துப் பொருளாகாது, இந்திரசாலம் கனவு பேய்த்தேர் முதலிய உவமைகளால் இயைக்கப்பட்டு, நிலைப்படாது சடுதியிற் பொய்யாய்த் தோன்றி அழிவதான பொய்ப்பிரபஞ்ச காரியகாரணமானது எனவுங் கூறப்படுதலானும், இன்னும் அவர்தாமே

“வசித்திட வரும்வியா பியெனும்வழிக் குடைய னாகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்துநிற்கும்
பசுத்துவ முடைய னாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா”

(சித். துத். ச. சேய். ௨.௦)

எனவும்,

“ அநாதி கேவலந் தன்னுண்மை ” (ஷெ யுரா)

எனவும், கூறியவாற்றாலும் இன்னும் இம்மாயையே மலமன்றி வேறாய் மலமென ஒரு வஸ்து இல்லை யெனக் கூறும் வாதிகளுக்கு உத்தரங்கூறும் அவதரத்தில், ஆன்ம அறிவை மறைக்குந் தொழில் மலத்துக்கு உளதாகவும், அவ்வறிவை விளக்குந் தொழில் மாயைக்கு உளதாகவும், ஒளியும் இருளும் போல ஒன்றுக்கொன்று எதிராகிய பகைப் பொருள்களாகவும் பேசப்பட்டுள்ள இம்மாயை, அவ்வான்மாவோடு அத்துவிதமாய்ப் பிரிபடாது ஒற்றுமைப்படும் பொருளாக அநாதியே உளதாயின், அவ்வான்மஞானக்கிரியை மறைபடாது விளங்கியபடியே இருக்கவேண்டியதால், இவ்வாக்குகள் ஒன்றோடொன்று முரணி, கேவலந் தன்னுண்மையெனக் கூறிய சித்தாரந்த சற்காரியம் பிழைபட, அவ்வான்மாவின் உண்மை சகல நிலையே அநாதியெனக் கொள்ளவேண்டி வரும்.

இவ்வான்மா தன்னியற்கையின் வியாபகமுடையதாயினும் சுதந்திரவீன தூல சித்தாக வியஞ்சகம் இன்மையால், மலத்தின் அமிழ்ந்தி ஞானம் மறைதலால், தன்னுயிர்த்துணையாகிய சிவத்தை மறந்த குற்றமே மூலகன்மமாக, அதன்காரியவினைகளுக்கு அமைத்த போகங்களைப் புசிப்பித்துத் தொலைத்தே அம்மலத்தினின்றங்கழற்றித் தாமாகச் செய்யவேண்டிய சற்காரிய முறை தவறாது, அம்மல நோயைக் கழற்றும் வைத்தியநாதி சிவபிரான், பஞ்ச கிருத்திய ஆதிகாலத்தில் தன்கை ஓளடத பரிக்கிரக சத்தியாக எடுத்துக்கொண்டமையாலும், ஓளடத பரிக்கிரகமென்ற சத்தார்த்தங்களாக

லும், இம்மாயை அநாதி காரணமாகாது, ஆதிபஞ்ச கிருத்திய காரணமாய் அக்கிருத்திய விடுதலை அந்தத் திற் காரிய அழிபொருளாகவே நிச்சயிக்கப்படுவதாம்.

இன்னும் சீவர்கள் அநேகராதலால் அவரின் மலவைத்திய கிருத்தியம் சதாகாலம் வேண்டப்படுத லின், அவ்வான்ம இளைப்பாற்றும் பொருட்டு அவரார் செய்யப்படும் அவாந்தர சர்வசங்கார காலத்தில் தனு கரண புவன போக்கியப் பொருள்களெல்லாம் ஒரு சேர அழியப்பட்டாலும் அவற்றின் காரணமாகத் தான் அழி யாமல் நின்று பின் புனர் உற்பத்திக்கு ஏதுவாக அவை களையெல்லாம் மீட்டும் கொடுத்துச் சனனங்கடோறும் இடைவிடாது நீரோட்டப்பிரவாகம்போலத் தொடர்ந்து நிற்குமுரிமை ஒன்றளவில் ஆசிரியர் நித்தமாயென் னும் உபசார வசனத்தைக் கொடுத்தமையினால் அவாந் தர (இடை) அநாதியெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சற் காரியமாகும். அவ்வாறு கொண்டாலும் இவ்வான்மா மலபாகம் அடைந்து இருவினையொத்த சத்திநிபாத முத்தியந்த தத்துவநாச இறுதிச் சர்வ சங்கார காலத் தில், காரணங் கிடக்கிற் காரியந் தோன்றுமென்னும் சற் காரிய முறை தவறாது, தனுகரணதி தத்துவ காரியங்க ளோடு அவைகளின் காரணமான இம்மாயையும் ஆசிரிய முறை அறுவகைத் தீட்சைகளால் ஒருசேரச் சங் கரித்துப் பின் சுத்தாவத்தையின் நிறுத்துவாராத லால், சீவரின் அநாதி மூல கேவலத்தில் நின்றும் விடு தலைப்படுத்தும் பஞ்ச கிருத்தியபதி, ஆதிகாலத்திலே உண்டாக்கிக் கொடுத்து, முத்தியந்த காலச் சுத்த நிலையில் அழித்துவிடுதலால் ஆதியும் அந்தமுமுடைய

காரிய அழிபொழிளாகும் என்பதை நன்றாய் யுகித் துணர்ந்து அநாதி சகலம் அநாதி கேவலமென ஆன்ம நிலையை இரண்டுபட முரணும் பின்னங்களை யொழித்து நித்தமாயெனக் கூறிய ஆசிரிய திருவாக்கின் அருத்தம் கால நீட்டிப்பைக்கொண்ட அவாந்தர நித்தியமெனச் சித்தாந்த சமாதான சற்காரியப் பொருள் கொள்ளுதலே சிவஞான உணர்வுடையோர் கடமையாகுமென என் சிற்றறிவிற் கொண்ட ஆராய்ச்சித் தெளிவாம் என்க.

இன்னும் சற்காரிய முணர்ந்த மெய்கண்ட சிவாசாரியர்,

“நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிர்களிம்புஞ்

சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே”

(சிவ. போ. தூத். ௨ வேண். ௭)

என்னும் உவமை முகத்தால்,

“வல்லி மலகன்ம மன்றுளவாம்”

(ஐடி)

எனக் கூறிய திருவாக்கையே பிரமாணமாகக் கொண்டு சிலர் மும்மலங்களையும் அநாதி காரண நித்திய வஸ்துக்களையெனப் பொருள் கூறி மலைகுவார். ஆனால் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் இம்மும்மலங்களும் முனையுந் தவிடும் உமியும்போல எனவே, அவ்வாசிரிய திருவாக்கினுற் கூறப்பட்டுள்ள உண்மைப் பொருளை மிக நுணுகிப் பார்க்கும்போது, நவலோகத்தின் ஒன்றாகிய செம்பிற்கும், நவதானியத்தில் ஒன்றாகிய நெல்லுக்கும் தடையாக உள்ளது களிம்பும் உமியுமாகிய ஒவ்வொரு வஸ்துவெனக் காட்டி, அவ்விரண்டினையும் ஒருசேர உவமைப் பொருளாக வைத்து, உவமையே

மாகிய ஆன்மாவுக்குத் தடையாயுள்ளது இதுவெனக் காட்டி இருத்தலாலும், இன்னும் மலம் கன்மம் மாயை என்னும்மும்மலங்களையும் உமி முளை தவிடாகிய முன்ற னோடும் இயைத்து, ஆணவமலத்திற்கு உமியையும், கன் மத்துக்கு முளையையும், மாயைக்குத் தவிட்டையும் உவமையாகப் பெரியோர்கள் நிச்சயித்து எடுத்துக் கொண்டாராதலாலும், இச்செய்யுளிலே ஓர் உவமையைக் காட்டிய உவமேயத்தோடு வேறு இரண்டனையுஞ்சேர்த்து அன்றே யுள்ளனவெனக் கூறிய ஆசிரியர் திருவாக்கின் உள்ளக்கிடக்கையின் அமைந்த சித்தாந்த உண்மைப் பொருளைச் சிவஞானத்தால் மெய்ந்நிலைகண்ட பெரியோர்களே சிந்தித்து உணருவார்; பசுஞான பாசஞானங் களோடு உழலும் நம்மவரால் யுகித்தறிதல் கூடாவாம். ஆயினும் அவ்வுமியோடு சேர்ந்த அரிசியே முளைபெறும் என்பதும், அவ்வுமி தவிடு கழன்ற அரிசி முளைபெரு தென்பதும், அவ்வுமியின் துண்ணிய ஒரு பகுதியே தவிடென்பதும், அவ்வுமியினால் விளைந்த பிரயோ சனமே முளையென்பதும் ஆகிய இவ்வுவமான உவமேயப் பொருள்களை இயைத்துப் பார்த்தால் அவைகளின் உண்மைப் பொருள்களை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இனி, அவ்வரிசியை மூடியிருந்த உமியைக் கழற்றி அவ்வுமியின் ஒரு பகுதியின் நொறுங்கலாய் அவ்வரிசியினின்றும் பிரிபடாது அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடச் செறிந்திருந்த தவிட்டையும் அதன் காரியமாய் விளையும் முளையையும் தீட்டி அழிப்பவர்போல, மூலமலவைத்தியநாதன் இவ்வான்ம வியாபகத்தை மூடி

யிருந்த மலத்தைக் கழற்றி அம்மல நொறுங்கலாய் ஆன்மாவோடு பின்னி வேறற அத்துவிதமாய்க் கலந்திருந்த இம்மாயா காரண காரிய தத்துவ கருவிகளால் ஈட்டிய கன்ம முனையையும் வேரோடு இல்லையாய்க் கழித்துத் தாமாந் தன்மையைக் கொடுத்தலாலும், அவ்வநாதி மலத்தின் காரியமாய் விளைந்த கன்மமும் அக் கன்ம போகத்தை யூட்டிக் கழிக்கும் ஒளடத கருவியான தனுகரண புவன காரணமான இம்மாயையும் ஆகந்துக மலங்களாய் இடையிலே கொடுத்து இடையிலே அழிக்கப்படும் காரியப் பொருளாகையால் மெய்கண்ட சுவாமிகள் நெல்விற்கு உம்போலும் உவமை அணைத்துக் கூறிய உவமேயமான ஆணவமலம் ஒன்றே காரண வஸ்துக்களின் ஒன்றாய், அநாதியிலுளதாகவும், இனி உவமை சேராது அதன் அருகே அணைத்த வல்விகன்மமென்னும் இரண்டும் அம்மல காரியப் பொருள்களாய் இருப்பினும் மல வைத்திய கிருத்திய ஆதியிற் பரிக்கிரகமாக எடுத்துச் சீவருக்குக் கொடுத்த அன்று முதல் முத்தி பரியந்தம் அழியாது நெடுங்காலம் நீட்டித்து நிற்கும் உரிமையைக் கொண்டு, உபசார வசனமாக அவ்வநாதி சத்தத்தை அணைத்துவைத்துக்காட்டிய உட்சித்திரம் உணர்ந்தவர் அம்முன்றனுள் ஆணவம் ஒன்றையே அநாதிபெனவும், மாயை கன்மம் இரண்டையும் பிரவாகாநாதி யெனவும் பொருள் கொள்ளுதலே சற்காரிய அருத்தமாகுமெனச் சிறியேனுடைய புல்லறிவிற் படுகின்றது.

இன்னும் ஆகந்துக மலமெனக் கூறப்பட்ட இம்மாயை அநாதி வஸ்துக்களின் ஒன்றுயிருந்து ஆன்மாய்

கருக்கு வேண்டிய காலத்திற் பின்வந்து கூடிநின்று கன்மானுபோகம் முடிந்த முத்திக்காலத்தில், அந்த ஆன்மாவினின்றும் விலகி, மற்றைய பெத்தான்மாக்க ளோடு பிரியாது சேர்ந்து கலந்து சதாகாலம் நின்றலால் ஒருகாலும் அழியாத நித்திய வஸ்துவேயா மெனவும் சிலர் கூறுவர். அது எவ்வாறென ஆராயுமிடத்தில், எங்கள் ஆசாரிய சுவாமிகள் இவ்வுயிருக்கு உவமையாய் அணைத்த நெல்லானது ஒவ்வோர் அரிசியும் தனித்தனி உமியினால் மூடப்பட்ட தவிடு செறிந்த நெல்லாய் இருந் ததே யன்றித் தனித்தனி அரிசியாய் இருந்ததேயில்லை. இனி அதனை ஒருவாறு உமி மூடாது அரிசி தனியே இருந்ததெனத் தாபிப்பாராயினும் ஓர் அரிசியிற் பற்றி யிருந்த உமி தவிடுகளை அதனில் நின்றாங் கழற்றி மற்றொரு அரிசியிற் பொருத்துவார் யாருமில்லை. இனி மேல் துணிந்து பொருத்துகினும் அது பொருந்துவதோ இல்லை. ஒருகாற் பசைவைத்துப் பொருத்தி அமைத் தாலும் அவ்வரிசி முளைப்பதோ இல்லை. அதுபோல வும், ஒருவனுக்குவந்த நோய்க்கு இசையக் கொடுத்த ஓளடதம் அவன் உடலிற்புகுந்து அந்நோயைக் கழற்றி அதனோடு தானும் அவ்வுடலிற் சமித்து அழிந்து போனதேயன்றி மற்றொருவனுக்கு வந்த மறுநோய்க்கு ஓளடதமாக அவ்வைத்தியன் கையில் வந்ததும் இல்லை; இனி வருவதும் இல்லை. அதுபோலவும், சர்வஞ்ஞத்துவ கருத்தனை மூலமல வைத்தியநாத பங்கிருத்திய சிவ பிரான் கரணங்களால் இயற்றும் குயவனாதி சீவர்களைப் போலாகாது, சங்கற்ப மாத்திர கிருத்தியத்தால் ஒரு ஆன்மாவின் மலநோய்க்குக் கொடுத்த ஓளடதமான

மாயா காரண காரியங்கள்போல் எவ்வகைப்பட்ட சீவர்கள் யாவருக்கும் அச்சங்கற்ப கிருத்தியமான ஒரே முறையிற்றானே கொடுத்ததாய் முடியுமேயன்றி இம்மாயை மற்றோர் ஆன்மாவுக்கு இசையாது.

வீணே அழிவதென்றே பெறப்படுகின்றது. இதுவுமன்றி அவ்வாறு சீவர்கள் யாவருக்குங் கொடுபட்டமையால் அம்மலநோய் நீங்கி முத்தி யடைந்த ஆன்மாவினின்றும் கழித்த மாயா ஒளடதத்தை வாங்கிவைத்தற்கு இடமாக வேறு ஆன்மாக்கள் இன்மையாலும் ஆன்மாக்களோடு ஒற்றுமைப்படக் கலவாது தனிப்பொருளாய் நின்றலுங் கூடாமையாலும், இதனை எடுத்துக் கொடுத்த சிவன் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளவுங் கூடாமையாலும், அவ்வவ்வான்மாக்களின் வினையொத்த பக்குவ தீட்சா சத்திநிபாத சர்வ சங்கார காலத்தில் தம்மாற் கொடுக்கப்பட்ட இம்மாயா காரண பிரபஞ்ச காரிய அகம்புறமான தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றையும் முதலறத்தாமே தகித்துச் சாம்பராக அழித்து விட்டாரென்றே யாவரும் உணரவுஞ் சொல்லவுந் தக்க துணி பொருளாகின்றது. இன்னும் இப்பூவுலக மானுடருக்குக் கூறிய ஆண்டு ஒன்று மேலுலக வாசிகளான தேவருக்கு நாளொன்றாகவும், அத்தேவ ஆண்டு நூறு கொண்டது பிரமனுக்கு நாளொன்றாகவும், அப்பிரம ஆண்டு நூறு கொண்டது விட்டுணுவுக்கு நாளொன்றாகவும், அவ்விட்டுணு ஆண்டு நூறு கொண்டது ஒரு மகேசுர தினமாகவும், அது நூறு கொண்டது ஒரு சதாசிவ தினமாகவும், அவர் ஆயுள் ஒரு சர்வசங்காரப் பகற்றினமாகவும் தோற்றம்

ஈறின்றி நித்திய தினசங்காரஞ் செய்யும் மகா உருத்
திர மூர்த்தியான பிரமத்தையும் நித்திய வஸ்துவெனக்
கூறிய வேதம்,

“ஆதலா லீசனல்லா வனைவர்க்கு முயிர்க்கு மைந் தாம்
பூதமா னவைக்கு மேற்றம் புகலுதன் முகம னாகும்”

(கந்த. உபதேசப்படலம் ௧௬)

என்றபடியும், பிரம விட்டுணுவாதி தேவ சீவரையும்
பிரமமெனக் கூறியபோதும்,

“யாரையும் புகழும் வேத மரன்றனைத் துதித்த தேபோல்
ஒருரை விளம்பிற் றுண்டோ உரைத்தது முகம னென்றே”
(ஷ்டி உஎ)

என்றபடியும் அழியாத நித்தியரென்னும் அருத்தத்
தைக் கொண்ட அமரர் ஆதி நாமங்கள் பேசிய சீவ
சிரேட்டரா யிருந்தும் மலசகிதராய், துன்ப இன்பப்
பிறப்புடையரான இவரையும் நித்தியரென்று பேசியும்,
அம்முவகையாரினும் வேறுபட்ட வயதினால் மேற்
பட்ட ஏற்றத் தாழ்வுடையராய் இருக்கவும் ஒரு சேர
நித்தியரெனக் கூறிய வாக்குகள், அவர் வயதின் கால
நீட்டிப்பைக் குறித்த முகமன் வாக்காதலேயன்றி
நித்தியரென்னும் பொருள் அமையாதவாறுபோல, சீவ
ரையின்றி வேறு நிற்காத இம்மாயையும் அவரின்
கன்ம போகங் கழித்தற் பொருட்டு வைத்திய சிவனால்
இடையிலே கொடுபட்ட அன்று முதல், வேற்றுமை
யின்றி அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்று, கன்ம போகம்
கழிந்து இருவினை யொத்த மலபரி பாகத்தில் தன்சத்தி
கெடுதலே மலபாகமென்னுஞ் சற்காரிய முறையினால்,
அம்மலத்தின் முதற் பிரிந்த இருவகைச் சத்தியின்

ஒன்றாய், தடத்த அதோ நியாமிகா சத்தி காரிய இம்
மாயையும், அவ்வுயிரோடு நின்றே அழிந்து கெட்ட
பக்குவத்தின் மேல் அதன் சொருபமான ஆவாரக
சத்தி காரியங்களும் அடியோடேயழிய, தன் சத்தி
முழுவதுங் கெட்டு அவ்வான்மா உள்ளடங்குதலால்
இதன் கால நீட்டிப்பு முதலியவைகளைக் குறித்த முகம
னன்றி அநாதி நித்திய காரண வஸ்து ஆகாதென்
பதைத் திடசித்தமாய்த் தெளிந்த காட்சியிற் காண
லாம்.

இதுவுமன்றி மலகன்ம நோய்க்கு மருந்தாகப்
புதிதாய் எடுத்துக் கொண்டதென்னும் பொருளைக்
கொண்ட ஆகந்துக பரிக்கிரக சத்தியாய், ஆன்மாவோடு
ஒன்றுபடக் கலக்கும் பொருளாதலாலும் அநாதி
நித்தியத்துவம் பெறுதல் கூடாது. ஆதலால் அவ்வாறு
எடுத்துக்கொண்ட மல வைத்தியநாதன் காரியப்படச்
சேர்த்துத் திரட்டியது போல, அவனுடைய மருந்தாய்
அடங்கி அந்நோயின் வீரூன கன்மமும் தானும் ஒரு
சேர அழிந்து மலபாகம் முற்றிய முத்திக் காலத்திற்
காரணம் இருப்பிற் காரியந் தோற்றும் என்னும் சற்
காரியந் தவருது எல்லாம் ஒருசேரக் கழற்றிய பஞ்ச
கிருத்திய விடுதலையில் நடுப்பகவில் வெய்யிற் கடுமை
பற்றித் தோற்றுங் கானற்றோர் முகிற்படலத்தால் அக்
கிரணம் மறைந்தவழி இல்லையாய் அழிதல் போலவும்,
கனவிற் கண்ட பொருள் நனவு வந்துழி இடையே
அழிந்து போனது போலவும், சாலவித்தை சாமர்த்தி
யத்தாற் பல வேறு வகைப்படக் காட்டிய பொருள்கள்
யாவும் அச்சாலம் நீங்கியபோது இல்லையாய் அழிந்து

நீங்கியவரீறு போலவும், பித்திகை வடிவங் காண்பார்க்கு
அதன் கண் மறைந்த சித்திர வடிவம் போலவுங் காரண
ரூபத்திற் சிறிதுங் காணப்படாமையால் வெறும் பொய்
யெனக் கண்டு கழிக்கவேயெனக் கூறிய சிவஞான
தேவர் வாக்கின்படி, சிவனால் ஆகந்துகமாய் எடுத்துக்
கொடுக்கப்பட்ட இம்மாயாகாரண காரியப் பிரபஞ்சங்
கள் முழுவதுங் காட்சி விசேடத்தால் அழியும் பொரு
ளான மலதடத்த பொய்நிலையே யன்றி, சத்தாகிய
மெய்நிலைச் சொரூப வஸ்துவின் ஒன்றாகாமையாற்
பொது விதிகளாற் காரண வஸ்துவெனக் கூறப்பட்ட
தாயினும், நிலைப்படாது தோன்றி அழியும் பொரு
ளாகக் கொள்ளுவதே சிந்தாந்த சற்காரியமாகும்.
இனி அவ்வநாதி மலத்திற்கு எதிர்ப்படையாய்க் கொடு
பட்டது மாயை யென்பதை நிறுத்திய,

“மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதேல்
ஆயாதா மொன்றை யதுவதுவாய்—வீயாத [போற்
வன்னிதனைத் தன்னுள் மறைத்தொன்றாங் காட்டம்
தன்னைமல மன்றணைதல் தான்”

(சிவஞானபோதம் சூத். ச. வேண். ௩)

என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தால் காட்டத்துள் மறைந்
துழி அதுவதுவாய் நின்றும், தனக்குக் கெடுதலில்லாத
அக்கினியைப்போல அதுவதுவாய் நிற்கும் பளிங்கான
ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கும் இருளாகிய மல
மொன்றே அநாதியிலுள்ளதாக, அம்மல இருளைத்
துறக்கும் வைத்தியன் ஏற்றிய விளக்கொளியான இம்
மாயையில் முதற்றோன்றிய கலையினாற் பின்னரே அம்
மலவிருளை ஒதுக்கி அவ்வான்மாவின் ஞானம்...

வெளிவரச் செய்தலால், விளக்காய் உவமித்துக் கூறிய இம்மாயை அநாதியில் இல்லாது இடையிலே கொடுத்து அழிக்கும் காரியப் பொருளேயாம் என்பதை யாவரும் மிக எளிதில் அறியுமாறு பசுமரத்தாணியாக நாட்டப் பட்டது. இன்னும்

“ நெல்லினுக்குத் தவிடுமிக ளநாதி யாயு

நெல்லைவிட்டு நீங்கியவை நின்றநிலை நிகழ்த்தீர்

சொல்லியிடிற் றுகளற்ற வரிசியின் பாலில்லை

தொக்கிருந்து மற்றொருநெற் றோற்றி டாவாம்

மெல்லவியை விடுமறவே யிவைபோல வணுவை

மேவுமல முடல்கன்ம மநாதிவிட்டே நீங்கும்

நல்லசிவ முத்தியின்கட் பெத்தான் மாவை

நணுகிநிற்கு மாதலினு ஞசமுமின் றுமே ”

(சித். துத். கக. சேப். சு)

என்னுஞ் செய்யுளிற் கூறிய ‘ துகளற்ற ’ என்னும் விசேட அடைமொழி கொடுக்கும் இயல்பினைப் பெற்ற அரிசியினுள்ளே அம்முனைதவிடுமிகள் அடங்கிநின்றற்கு ஓர் இயைபின்மையின், அவ்வரிசியின் இல்லையென்பதே தேற்ற மாதலாலும், துகளற்ற அரிசியை உவமிக்கும் உரிமையால் துகள்படாது பரிசுத்த இயல்புடைய உயி ரோடு அநாதியே சகசமாய் நின்ற மலமும், அதனோடு கூடிய மாயை கன்மங்களுமான மும்மலங்களும், முத்தி நிலையில் விட்டொழியுமெனத் தேற்றங் கூறினமையாலும், அநாதியினும் உடனாகாது அந்நியமாய் இடையிற் பற்றியதேயாகத் துணியப்பட நின்றது. இனி அவ்வாறு முத்திநிலையில் விட்டழியும் அதனை அடையாத பெத்தான்மாக்களோடு செறிந்து நின்றலால், ஆசிரியர்

ஒருவாறு நித்தியமெனக் கூறிய திருவாக்கும் பிழை
படாது சமாதானமாதல் கண்டுகொள்க. இன்னும்

“ இருதிற் றனறிவுள திரண்டலா வான்மா ”

(சீவ. போத. சூத். ஏ)

எனவும், அநாதியே மலத்தின் நீங்குதல் முதல்வன்
வினையாதல் போல, அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதல்
உயிரின் வினையாகுமெனவும் “ ஆகந்துக மலங்களின்
நீக்குதற்குச் சகச மலமென விசேடிக்கப் பட்டது ”
எனவும், இன்னும் “ முதல்வன் சந்திதியில் நிற்பினும்
சோபான முறையின் அறிவிக்க அறியுந் தன்மைத்தாய
உயிர் அநாதியே அறிவித்தால் அறிய மாட்டாமையால்
அவ்வறிவை யிழந்து அறியாமையாய் அழுந்துவதே
அவ்வுயிர்க்குப் பந்தமாத லுணர்க ” எனவும், இன்னும்
“ அறியாமையைச் செய்தலாகிய கேவலத்தில் நிகழும்
இயல்பே மலத்திற்குத் தன்னியல்பு ; விபரீத உணர்
வைக் கொடுக்கும் சகலத்தின் நிகழும் இயல்பே பொது
இயல்பாகலான் அவ்வநாதி மலமாகிய ஆணவத்திற்கு
இருவகை இலக்கணமும் ஈண்டே பெறப்பட்டன ” என
வும், இன்னும் “ காட்டாய் நின்று விடயங்களை அறியும்
வண்ணம் உயிருக்கு அறிவை விளக்குதல் மாயையின்
செய்தி; அவ்வறிவைத் தடைசெய்து நிற்பல் மலத்தின்
செய்தி ; ஆகவே இவ்விரண்டும் ஒளியும் இருளும்போல
ஒன்றோடொன்று இகலி நிற்கும் ” எனவும், மேலும்
“ இம்மாயை கன்மங்கள் போல ஆதியன்றெனக் காலத்
தானும் வேற்றுமை கூறுவார் அன்றணைதல் என்றார் ”
எனவுங் கூறிய மெய்கண்ட சுருதிவாக்குகளானும் யாவ
ரும் சிரமேற் றரிக்கத்தக்க பெருந்தகைமை பெற்ற

சிவஞானமுனிந்திர குருசுவாமிகள் திருவாக்கினுற் கூறிய பல பிரமாணங்களாலும், இம்மாயை அநாதி காரண வஸ்துவின் ஒன்றாகாது, ஆதியும் அந்தமுமுடைய ஆகந்துக மலமெனவும், காரிய அழிபொருளாமெனவும் கண்டு கழித்துக்கொள்வதே சற்காரிய சித்தாந்தமாம்.

இன்னும் இவ்வாறு பல ஏதுப் பிரமாணங்களாலும் அநாதியல்லாது ஆதிகாரிய அழிபொருளாக நிச்சயிக்கப்பட்டு, இச்சீவர்களின் மலநோய் அசற்றும் வைத்திய பஞ்சகிருத்திய பரமசிவம் தன்சத்திவகையிற்றாக பரிக்கிரக சத்தியால் அம்மூல மலத்தினின்றும் காரியப்பட ஒளடத காரண பரிக்கிரக சத்தியாய் எடுத்துக்கொண்ட இவ்வசுத்த மாயையின் களங்கமறும் படி புடத்தினுற் சுத்திசெய்து மருந்தாகத் திரட்டி, தன்னைச் சிமிழில் அடைத்து வைத்தாற்போல, பராசத்தித் தானத்தில் சுத்த சடகாரண சிதாகாச குடிலா சிவசுத்தி பிரேரக ஆதாரசுத்தி தாபரமான ஆதி கூர்மச்சிலையின் ஆயிரஞ் சிரமுடைய அனந்தனுற் சுமக்கும் அசுத்தப்பிரபஞ்ச கமலபிருதிவி கந்தத்து இருந்து முளைபோற் கிளம்பி அப்புமுதற் கலையீருன நாளமாய் வளர்ந்த தத்துவம் இருபத்தொன்பதில், அப்பு நனைக்க, அக்கினி எரிக்க, வாயு அசைக்க, ஆகாயம் விருத்தி பண்ணும்படி சத்தம் முதற் கந்தம் ஈருன பஞ்ச தன்மாத் திரைகள் முளைகளாகவும், அமரேசன் முதற் சிகேதன் ஈருன புவனம் எழுபத்திரண்டும் அந்நாளத்தின் முட்ளாகவும், புத்திகுணங்களால் விளைந்தபாவம் ஐம்பதும் அந்நாள சூத்திர நூலாகவும், ஞான கன்ம இந்திரியங்கள் பத்தும் இரந்திரங்களாகவும், புத்தி குணம் பிரகிருதி

புருடனென்னும் நான்கினோடுஞ் சேர்ந்த தன்ம ஞான
 வைராக்கிய ஐசுவரிய சிங்கங்கள் நான்கும் கால்களாவும்,
 அதன்ம அஞ்ஞான அவைராக்கிய அநைசுவரிய சிங்கங்
 கள் நான்கும் அக்கால்களின் எதிர்ப்புறக் கால்களாவும்,
 கலை வித்தை அராகம் நியதியென்னுந் தத்துவங்கள்
 நான்கும் அந்நாளத்தின் முடிபாகவும், மாயாதத்துவம்
 அந்நாளத்தின் இதழ் விரியுஞ் சந்தியாகவும், அசுத்த
 காரியங்கள் அமைந்த அக்கமல முகையின் கீழ்ப்புறத்
 தின்மேற் சுத்த வித்தைமுதற் சிவதத்துவம் வரையில்
 அமைந்த அட்ட வித்தியேசரடும் அட்ட தளங்களாக
 வும், அகரம் முதல் கூசுரமீறான ஐம்பது வர்ணங்
 களும் பீசமாகவும், சுத்த வித்தியா புவன கலாசத்தி
 கள் அறுபத்து நான்கும் கேசரமாகவும், பீதநிறக் குடிலை
 கர்ணிகையாகவும், வாமை ஜியேட்டை இரௌத்திரி
 காளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூத
 தமனியான அட்டசத்திகளும் மனோன்மனியுமாகிய நவ
 சத்திகளும் கிழக்கு முதல்எண்டிக்கினும் நடுவினுமுள்ள
 கேசராக்கிரங்களாகவும், ஞானம் கிரியை இச்சை ஆதி
 யென்னும் நான்கு சத்திகளாலும் வியாபிக்கப்பட்ட சூரிய
 சோம அக்கினி சத்தி மண்டலங்களின் அதிபர்களான
 பிரம விட்டுணு ருத்திர ஈசுவரர் நால்வரும், இதழ்
 கேசரம் கர்ணிகை விதை ஆகிய நால்வகை வட்டங்களாக
 வும் அமையக்கூடிய காயின் அடியிலே பிருதுவிமுதற்
 பரையீறாக வியாபித்து நின்று, பிருதுவி முதல் மாயை
 யீறான தத்துவங்கள் முப்பத்தொன்றையும் பிரேரிக்கும்
 பரநாத அபரநாத பரவிந்து அபர விந்துகளின் காரண
 சமனை உன்மனா பரசிவ குண மூலமான மேற்புறம்

அமைந்த குடிலாசன கமலத்தின்மேல் ஞானக்கிரியா சத்தியிரண்டும் அருவ உருவமாய் சத்தி காரியப்படும்.

அவ்விரண்டும் பொருந்திய தம்பாகார பீடலிங்க வடிவாய் வீற்றிருக்கும் ஆதி மத்தியாந்த முப்பாகத் தும் சடப்பிரதான இச்சாக் கிரியா ஞான உருத்திர விட்டுணு பிரம பாகமாக ஆதிருத்திர பாகத்தில் அதீத கலையும், மத்திய விட்டுணு பாகத்திற் சாந்திகலையும் அந்தமான பிரம பாகத்தில் மற்றைய மூன்று கலைகளு மாகப் பஞ்சகலைகளையும் நியாசஞ் செய்து, இனி அதீத கலையிற் சிவசத்தி தத்துவம் இரண்டையும் சாந்திகலை யில் மற்றைய சுத்ததத்துவம் மூன்றையும் வித்தியாகலை யில் மாயை முதலான வித்தியா தத்துவம் ஏழையும் பிரதிட்டாகலையிற் பிரகிருதி அந்தக்கரண ஞான கன்ம இந்திரிய தன்மாத்திர பூதம் நான்கான தத்துவம் இருபத்து மூன்றும் நிவிர்த்தி கலையிற் பிருதிவி தத் துவம் ஒன்றுமாகத் தத்துவம் முப்பத்தாறும் அடங்கத் தத்துவ நியாசமும், பின் பரவிந்து அபரவிந்து அபர நாத கலைகளாகிய புவனம் பதினைந்தும், மனோன்மனி யாதி வாமையீரூன ஒன்பதும், சதாசிவன் முதல் அநந்தன் ஈரூன ஒன்பதுமாகிய புவனம் பதினெட்டு மாகிய புவனம் முப்பத்து மூன்றும் அதீத சாந்திகலை களினும், ஈசானம் முதல் வாமம் ஈரூன புவனம் இருபத் தேழும் வித்தியா கலையினும், சீகண்டர் முதல் அம ரேசர் ஈரூன ஐம்பத்தாறு புவனமும் பிரதிட்டா கலையி னும், பத்திரகாளி வீரபத்திரன் முதல் காலாக்கினி ஈரூன புவனங்கள் நூற்றெட்டும் நிவிர்த்தி கலையினு மாக இருநூற்று இருபத்து நான்கு புவனமும் அடங்கப்

புவன நியாசமும், அதீதையிற் பதினாறு, சாந்தியில்
மூன்று, பிரதிட்டையில் இருபத்து மூன்று, வித்தைத்
யில் ஏழு, நிவிர்த்தியில் ஒன்றுமாக ஐம்பது வர்ணங்
களும் அடங்க வர்ண நியாசமும், அதீதையில் ஒன்று,
சாந்தியிற் பதினொன்று, வித்தையில் இருபது, பிரதிட்
டையில் இருபத்தொன்று, நிவிர்த்தியில் இருபத்தெட்டு
மாக பதங்கள் எண்பத்தொன்றும் அடங்கப் பதநியாச
மும், சாந்தியதீதையிற் சிவ ஈசான அத்திர மந்திரம்
மூன்றும், சாந்தி கலையில் தற்புருட கவச மந்திரம்
இரண்டும், வித்தியா கலையில் சிகா அகோர மந்திரம்
இரண்டும், பிரதிட்டாகலையிற் சிரோ வாமதேவ
மந்திரம் இரண்டும், நிவிர்த்தி கலையில் சத்தியோசாத
இருதய மந்திரம் இரண்டுமாக மந்திரம் பதினொன்றும்
அடங்க மந்திரநியாசமும் செய்து அதன்மேல் தாணு
வடிவ குறியிடத்தே பரசிவ ஆவாகனஞ் செய்யும்படி
மலர் தாங்கிய அஞ்சலிக் கரத்தைப் பிரணவ ஸ்தான
மாகிய மூலாதாரத்தில் வைத்து மேலே கொணர்ந்து
அப்பிரணவ பஞ்சாக்கரத்து ஒன்றான அகராக்கர
கருத்தப் பிரமணை, அவ்விருதய ஸ்தானத்தின்
தியான முறையால் விடுத்து அதன்மேல் கண்ட
ஸ்தானத்தில் உகர கருத்தனை விட்டுணுவைத்
தியான முறையாற் கடந்து, மேல் தாலுத்தானத்தில்
மகர கருத்தனை உருத்திரனை விடுமுறை தியானத்
தாற் கழிந்து, அதன்மேற் புருவ நடுவில் விர்துஸ்தான
ஈசுவரனைத் தியானமுறையிற் கடந்து, நாதத்தான
பிரமரந்திரத்தில் சதாசிவனைத் தியான முறைப்படி
தாண்டி, அதன்மேல் துவனித்தான உன்மணி அந்தத்

திருக்கும் பரமசிவ சோகம்பாவனையினாலே சிவமும் தாமும் வேறறத் தியானத்தால் ஏகிபவித்துப் பின், அம்மலர்க் கரத்தைக் கீழிறக்கிப் புருவ நடுவிற் றங்கிக் கண்டத்துவணிபோல் ஒளியுள்ள சகள வடிவான பரசிவ தேஜஸை இருதய ஸ்தானத்தில் இருக்கும்படி அவ்வஞ்சலிக் கரத்தை அமைத்து, பூசாலட்சிய குறியான லிங்கத்திலே ஆவாகனஞ் செய்து, பகவானே ! இவ்வடிவில் எழுந்தருளி அடியேனுக்கு அருள்புரிய வேண்டுமெனத் தாபித்து, தம்முன் நின்று அருள்புரியுஞ்சம்பந்த சாந்நித்திய சந்நிதானமும், தேவரீர் திருவருள் சதாகாலம் நீங்காதிருத்தல் வேண்டுமென்னும் சந்நிரோதனமும், அப்பரம் பொருளின் இருதயாதி ஸ்தானங்களில் இருதயாதி மந்திரங்களைக் கவசமாகச் சுற்றுதலான அவகுண்டனமும் பகை விக்கினங்கள் நீக்கி பரம திருப்தி கொடுக்கும் முத்திரையும் பாத்திய ஆசமன அர்க்கிய புட்பம் ஆதிய பத்துச் சம்ஸ்காரங்களும் தவருது இயற்றித் தம்மனக் களங்கம் அறும்படி திருமஞ்ச னாபிடேகஞ் செய்து, தமது கன்ம முத்திறமுங் கழற்று வதாய தத்துவத்திரய ஆசமன பிராணாயாமங்கள் செய்து, தம்மறியாமையைக் கழற்றும் கிரியாசத்தியாகிய தூபமும், தம்மறிவை வளர்க்கும் ஞான சத்தியாகிய தீபமுமாகிய இரண்டானும் ஆராதித்து, பரபோதக் கழற்சியே திருப்தியும் முகவாசமுமாகத் தற்போதத்தை நசிக்கும் நைவேத்திய பஞ்சபூத சம்பந்த உபசாரங்களுட் சந்தனம் பத்திரம் புட்பம் பழம் அன்னம் பூபம் முதலிய பிருதிவி உபசாரங்களான நைவேத்தியங்களும், பால் தயிர் தீர்த்தம் பட்டு முதலிய ஆப்பியோபசாரங்

சுளும், பொன் இரத்தின பூஷணாதி தீப கர்ப்பூரம் முதலிய தைஜசோபசாரங்களும், தூப சாமர விசிறி முதலான வாய்வியோப சாரங்களும், கண்டநாத துவனி தோத்திராதி முதலான காயேயோப சாரங்களுமாக, அன்பினர் செய்யும் வழிபாட்டை அங்கீகரித்தருளு மாற்றாலும், அண்டபிண்ட புவன ஓளடத சிருட்டி செய்யும் பரமசிவத்தால் இக்கமலாசன மூர்த்திரியாச ஆவாகன அபிடேக நைவேத்திய உபசாராதி உபயோக வகைகளாற் பரிசுத்தமாக்கி, அம்மூலமல இருளை அழிக்கும் விளக்கெளடத பரிக்கிரக விபூதியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதும், அங்ஙனம் பிருதிவி உப சார நைவேத்தியங்கள் நிவேதிக்கப்பட்டனும் அப்பரம் பொருளுக்குப் பெற்றது அமையுமென்னும் நிறைவே நைவேத்தியமும், அந்நிறைவு குன்றாமையே முக வாசமுமாய், ஆராதனை முடிந்த பின்பு தாம் நித்தியா னந்தச் செல்வானுபவம் பெறும் பொருட்டு மூலமந்திர சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தைச் சங்கார முறைப்படி இலயாந்தமாக உச்சரித்து நீக்கி அவ்வுச்சரிப்பிற் கடந்த பிரபஞ்சாதீத சிவபஞ்சாக்கர தியானமே செப நிவேதனமாய் நிரப்புக.

அதிகார பஞ்சகிருத்திய காரியப்படத் தோன்றிய தற்போத ஞானக் கிரியைகளைச் சிவஞானக் கிரியை யின் உள்ளடக்குதலான நமஸ்காரமுஞ் செய்து, சிவசத்தி உபாதிகளைத் தரிசித்தலே செபமாக அவ்வு பாதிகளை நீக்கித் தனது அநாதி நிட்கள வியாபக தரி சனஞ் செய்வதே செப நிவேதனமும், அச்சிவ பஞ்ச கிருத்திய விடுதலையே அட்ட புட்பமும், அப்பஞ்ச கிருத்

திய அதீத சொரூப நின்மல பரசிவத்தின் அலைவற்
 றிருப்பதே ஆன்ம நிவேதனமுமாக்கிச் சக்லாவத்தை
 யின் முப்பத்தொரு தத்துவங்களையும் வேராகக் கண்டு
 கழித்து நீக்கிய சுத்தாவத்தையின் ஞானக்கிரியா சாத
 னங்களிற் காரியப்படுத்தி நின்ற நாதவடிவ பரசிவத்தை
 யும் சொரூப சிவஞானத்தாற் றரிசித்து அப்பரசிவா
 னுஞ்ஞையின் அப்பாற் சென்று, அநாதி மலரகித பா
 மானந்த அனுபவமே வடிவாகி ஆகிமத்தியாந்த ரகித
 ஆன்மாக்களின் அந்தரான்ம பரிபூரண வியாபகமாய்
 நிற்பினும், மாயாவாதி முதல் ஐக்கியவாத சைவர் ஈரூன
 மூந்துற்று அறுபத்து மூன்று சமயானுட்டான சீவ
 பேதங்கட்கும் அளவிடப்படாது அதீதமாய், அவரின்
 போக தத்துவ காரணவிந்து ஞானபதி ஞானக்கிரியை
 களுக்கும் அப்பாலாய், வாக்கு மனதீத கோசரமான
 பரமசிவத்தைச் சேர்ந்த அனுபவ நிலையை அறிந்து
 நிற்பதாய பராமுக அருக்கிய நிலை தவறாது நின்றலாம்
 ஞானபூசையும், இதன் முன்னரே கழித்து நீக்கிய
 ஞானக்கிரியைகளோடு கூடியியற்றும் கிரியாபூசையின்
 விதியின் ஒன்றாயமைந்த அந்தரியாக பூசையுமாகிய
 அற்புதானந்த அனுபவ சிவஞான பூசை செய்யும் பேற
 டைந்த சீவன் முத்தராற் பெறப்படும் சிவசாயுச்சியத்
 திற்கு ஏதுவாகிய சிவஞானத்தை எளிதிற் பெறற்கு
 ஏதுவாய துவசாரோகண முதற்றினம் சிவம் மலம்
 ஆன்மாவென்னும் முத்திறப்படும் வஸ்து நிச்சயம்.
 உணர்தலால் தன்னுருவ காரண பிரகிருதி நட்டமாம்.

இரண்டாந்தினம் ஆகாமிய கன்மமேறாது பிராரத்
 துவ கன்மம் புசித்துக் கழித்தலால் இருவினையொப்பும்,

மூன்றாந்தினம் இவ்விருவினை ஈட்டத்திற்குக்குக் காரணமான முக்குண நாசமும், நாலாந்தினம் அவ்வினைப் போகங்களைக் கவர்த்து ஞானக்கிரியைகளுக்கு ஊட்டும் அந்தக்கரண நாசமும், ஐந்தாந்தினம் பஞ்சப் புலன்களால் அபகரிக்கும் அவ்வினைப் பயன்களைப் பற்றிக்கரணங்களிற் செலுத்தும் பஞ்சேந்திரிய நட்டமும், ஆறாந்தினம் அவ்விடய பிரயோசனங்கள் யாதும் அவ்வுயிர்க்கு இன்மையால் காமக் குரோதாதி ஆறு பகைகளும் இல்லையாய் நீங்கலும், ஏழாந்தினம் இப்பிரபஞ்ச விடயாபேட்சையினாற் பயின்ற அணிமாவாதி அட்டசித்திகளை விருத்திபடச் செய்யும் சத்தகோடிமகாமந்திர நாசமும், எட்டாந்தினம் அவ்வாணவ தடத்த காரிய சுத்தா சுத்த கலை வித்தை ராகாதி வித்தியாதத்துவ நாசமாகிய அவ்வாணவ நட்டமும், ஒன்பதாந் தினமான திருக்காப்புநாள் இவ்வாணவ பாகம் பண்ணும் திருவருளாகிய திரோதாயியான மறைப்பு நீங்கி ஒளியாக அதனால் வந்த வாதனை நட்டமும், மற்றைப் பத்தாம் விழாப் பேரின்பா தீதமும், பதினேராம் விழாப் பதிபசுபாச நிருத்தமுமா மெனக் கூறப்பட்ட இவ்வுற்சவாரம்ப அனுஞ்ஞை அங்குரார்ப்பண மூலபிருதிவி அப்புவின காரணமானதுமாகிய அசுத்தமாயா பரிக்கிரக சத்தியின் பெருந்தகைமையை இத்துணைத்தென நாமா மதித்து உணரவல்லேம்! ஆதலால் இம்மாயையைப் பரமசிவம் இவ்வாறு பல புடசுத்திகளாற் பரிசுத்தமாக்கி எங்கள் மூலமலநோய்க்கு மருந்தாக அம்மலசத்திகள் இரண்டில் தடத்த நிலைக்குரிய அதோநியாமிகா சத்திகாரிய விளக்

காய்ப் பரிக்கிரகித்து, பஞ்ச கிருத்திய திரியின் ஒளியேற்றி அவ்விருளைத் துரந்து நித்தியானந்த ப்ரசுகம் ஊட்டும் கருவியான அசுத்தப் பிரபஞ்ச முதற்காரண மாயையெனப்பெயரிட்ட மலதடத்தகாரிய அழிபொருள் ஆதலாலும், இம்மல சொரூப ஆவாரக மறைத்தலும் அதோ நியாமிகா விளக்கலும், இவ்வுயிரோடு அத்துவித நிலையிற் கிடத்தலும் கெடுதலுமேயன்றி வேறுதனித்து நின்றலும் வியாபகமாதலும் கூடாமையாலும், இருளும் ஒளியும் நோயும் மருந்தும் ஓரிடத்திருத்தல் கூடாமையாலும், உயிருக்கு உளதான அவத்தைகளிற் கேவல சகலங்கள் ஓரிடத்திற் பேசப்படாமையினாலும், அம்மூல மலத்தின் தடத்த காரிய அழிபொருளேயாமெனவும், இன்னும் தனக்கெனச் சுதந்திர ஞானமின்றிய ஆன்மா சோபான முறையிலுணர்த்த உணரவேண்டுதலின், அதன் இடையிற் பற்றி அயர்ந்ததே அநாதிமல சுகிதனென்னுங் காரியப்பட்ட சீவ தடத்த நிலையான பசுத்துவமும், அப்பொய்நிலையிற் நேடுஞ் செயற்கையால் விளைந்த கன்மமும், அதனை நுகருவித்து அழித்து மலநோயைத் தீர்க்கும் மருந்தான இம்மாயையும், இந்திர சாலம் கனவு பேய்த்தேர் முதலிய உவமைகளோடு இயைத்துப் பேசிய பிரபஞ்சப் பொய்நிலையை விடுத்துத் தன்னியற்கைச் சொரூப மெய்நிலையை யடைந்தே முத்தி நித்தியானந்தம் பெறவேண்டுதலால், அநாதி நிச்சயமாகப் பேசப்பட்ட வஸ்து மூன்றின் சொரூப நிலைக்காரணமே நித்தியமாகுமன்றி, தடத்த நிலைக்காரியங்களெல்லாம் அழிபொருளாதலால் இம்மாயையும் தோன்றி அழியும் காரியப் பொருளாகக் கொள்வதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

அ. சிவஞான சாதன இலக்கணம்

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூப சிவத்தின் சர்வஞ்ஞதுவ சர்வஞான சர்வானுக்கிரக காருணிக சாம்பிராச்சிய குணமே சொரூப சிவசத்தியென்றும், சூரியனுங் கிரணமும் போல ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய், வேற்றுமையின்றி நிற்கும் அச்சிவகுண சத்தியே சிவஞானமெனவுஞ் சொல்லப்படும். அந்தச் சிவஞானம் சிவத்தோடு அபின்னமாய் ஒன்றுபடக் கிடந்த சொரூபநிலைப் பரஞான மெனவும், பின் அனந்தாதி வித்தியேசுரார்க்குச் சமட்டியாய் உபதேசித்து மலசுகித சீவர்கள் உணர்ந்து அதனையடையும் பொருட்டுக் கட்டளையாகச் செய்த வாக்கு மூலமாக, அணுசதாசிவர் பதின்மருக்கும் சிவபேதமாகவும், உருத்திரர் பதினெண்மருக்கும் உருத்திர பேதமாகவும் உபதேசித்த இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் அபரஞானமெனவும் படும். இவ்வாறு பிரித்துக் கூறப்பட்ட அபரஞான ஆகம சித்தாந்தங்களே குரு பரம்பரையாக இம்பூமியில் வந்து சுதந்திர ஞானமின்றிய நம்மவருக்கு உபதேசிக்கப் படுவனவாம்.

இன்னும் பரையாதி இச்சை ஞானங் கிரியையென்னும் பஞ்ச சத்திகளாயும், சத்தி விர்து மனோன்மனிமகேசுவரி உமை திரு வாணி என்னும் எழுவகைச் சத்திகளாயும், ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமை மூர்த்தியென்னும் அணுசதாசிவ ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஆரணி செனனி உரோதயித்திரியான மூவகைச் சத்திகளாயும், வாமை ஜியேட்டை ரௌத்திரி காளி கலவி

கரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூததமனி
என்னும் அட்ட சத்திகளாயும், இன்னும் இவைபோன்ற
அநேக சத்தி பேதங்களாகவும் விரிந்து தடத்த காரியப்
பட வந்தவைக ளெல்லாம் இச்சிவஞான சத்தியொன்றே
ஆகும்.

சீவர்களை அநாதியேபற்றிய மலசகிதமாகிய பெருங்
கடலினின்றங் கடப்பித்துத் தம்மைக் கொடுத்துத்
தாமாகச் செய்யும் சர்வசாமர்த்திய காருண்ணிய சகலா
னுக்கிரக சம்பிரதாயமுடைய இத்துணைப் பெரும்
பொருளாகிய சிவஞானச் சார்பினதாய அதனையே
அநாதி நித்தியானந்த செல்வமாக அனுபவிக்கும்
உரிமை சொந்தமாகவுடையதும் அசத்தையும் பற்றும்
இயற்கையால் அமைந்த சுதந்திர ஞானம் இன்மையால்
அநாதியே மலத்தினுள் மறைந்து தன்வியாபகம்
அணுப்படச் சுருங்கியும், அம்முதல் கெடாது சேற்
றின் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கம்போற் சிறுவியாபகத்
தோடு இருந்ததனால் கிஞ்சித் அறிவன் என்றுசொல்லப்
படுவதுமாய்ச் சடமாய்க் கிடந்த ஆன்மாக்களின் மலத்
தைக் கழற்றிச் சிவமாக்கி நித்திய செல்வத்தைக்
கொடுக்குங் கடமை தமக்கே யுடையவராகிய சிவம்,
அநாதி மலரகித நித்தியானந்த சிவசொருபராயினும்
சித்தென்னுஞ் சாதியொருமையால் தம்மோடு அத்து
விதமாய் ஒன்றுபடும் வியாபக வியாப்பிய சம்பந்தம்
உடைமையால் புத்திரராம் உரிமை பூண்ட அவ்வான்
மாக்கள்மேற் பற்றிய இச்சாபாசத்தால் தம்மோடு
அபின்னமாயிருந்த அருட்சத்தியின் ஒரு பிரிவில் தம்
முருவ காரண தாரக பிரணவத்தைத் தோற்றுவித்து,

அதன் மூலமாக இலய போக அதிகார அவத்தித
பரசிவன் சதாசிவன் மகேசனென, அருவ அருவருவ
உருவ சோபான முறைப்படி உருவ நாமமுடையராய்
மலசகித கன்ம தேட்ட சீவர்களாதலால் அம்மல
உடலையே அவருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்னும்
சற்காரியந் தவறாது, அம்மூலமலத்தின் ஓர் பிரிவில் தனு
கரண புவன போக காரணமாக மலகாரியமான மாயை
யைத் தன் பரிக்கிரக சத்தியின் ஒன்றாக வைத்து,
இன்ன கன்மச் சீவருக்கு இன்ன தனுவில் இன்ன
போக மூட்டுதல் வேண்டுமென்பதை உணருதலாகிய
சூக்கும பஞ்ச கிருத்தியத்தை முன்னமே செய்து பின்
தனுக்கரண புவனபோகங்களை ஆக்குதலாகிய தூல
பஞ்ச கிருத்தியத்தை இயற்றி, அகக்கரண புறக்கரண
பொறிபுலன் முதலியவை பொதிந்த பஞ்சபூதக்கடாகிய
உருவத்தினுள் அமைத்து, புறக்கரணங்களாகிய
மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் உள்ளமென்னும்
ஐவகைக் கரணங்களினும், அகர உகர மகர விர்து நாத
மென்னும் ஐந்தக்கராஞ் சேர்ந்த சமட்டியிற் பிரணவரூப
சிதாகாச சுத்தமாயா சபையிலே சதாசிவ மகேசுர
ருத்திர விட்டுணு பிரமா என்னும் ஐவகைக் கிருத்திய
கருத்தாக்களை, அவ்வக்கரங்கள் ஐந்தினும் நிறுத்தி,
இம்முத்திறத்து ஐந்தனோடும் அம்மல மூட சடமாய்க்
கிடந்த அவ்வான்மாவைச் செறியச் சேர்த்துக் கலக்கி,
அவ்வறிவைத் திறக்கும் அதிசூக்கும பஞ்சகிருத்தியம்
புரிதலான இம்மூவகைப் பஞ்ச கிருத்தியத்தாலன்றி
இவ்வான்மாக்கள் அறிதற் பயன் அடையாவெனவும்,
இவ்வாற்றியும் அறிவும் ஏகதேச அறிவேயாமெனவும்,

இதுவே “சோபான முறையில் அறிவிக்க அறியுந் தன்மைத்தாய உயிர் அநாதியே அறிவித்தால் அறியமாட்டாமையால், அம்மாட்டாமையால் அறியாமையில் அழுந்துவதே அவ்வுயிர்க்கு அநாதி பந்தமாதல் உணர்க” என்னும் சற்காரிய வசனத்தின் கருத்தாமெனவுங்கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு கருவி கரணங்களோடும் அறிவை விளக்குஞ் சகல நிலையிலே அநாதியே பற்றிய மூலமலமும் அதனால் விளைந்த கன்மமும் அம்மலத்தை ஒதுக்கி அறிவுசெயல்களைவிளக்கி அக்கன்மத்தை ஊட்டுவிக்கும் காரணமான மாயையும், அதன் காரியமான மாயேயமும், அதனைக் காரியப்படுத்தும் கர்த்தவ்விய திரோதானம் என்னும் ஐம்மல சகிதனும், போக உன்முகப்படுத்திய மூவகைப் பஞ்சகிருத்திய அருளையே கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளும் “பல்லுயிர்க்கு அருளைப் பூத்து” என்னும் வாக்கினால் இலகுவாக யாவரும் உணரும்படி விளக்கியருளினார். இனி இவர்தேடியகன்மம் அசித்து அழிதலேயன்றி மற்றொருவகையானும் அழியாதென்னும் சற்காரியமுறை தவறாது அதனைப் புசிப்பித்து நீக்கிய இருவினையொப்பிலே தன்சத்தி பதித்து அவரின் சிற்றறிவுச் சுயநிலையின் வியாபகமாகச் செய்து சிவமாந் தன்மைப்பெருஞ் செல்வம் கொடுத்தற்காகிய சாதனவழி ஒழுகும்படி எண்ணத்தகாதது செய்யத்தகாதது இது எனவும், எண்ணத்தக்கது செய்யத்தக்கது இது எனவும், அறிவிக்குங் கட்டளையாய் தம்முபதேச குருபரம்பரையாக இவர் வசிக்கும் புவனங்களில் வரச்செய்து அதனை

வாசித்து உணருதற்காக அவரின் சிற்றறிவை வளர்க்குஞ் சோபான முறைப்படி முன்னரே மூடியிருந்த அறிவைத் திறக்கும் அருள்முகை அலருதலாம். சீவர்களின் உடல் வளருதல்போல அறிவும் மெல்ல'மெல்ல வளர்ந்த ஐந்தாம் பருவத்தில் கல்விக்கழகத்தில் வைத்து முதல் எழுத்தின் வாய்பாடுகளும் அதன்மேற் சங்கரா முறைப்படி வைகரி வாக்காகப் பிறந்த அவ்வெழுத்தின் உருவங்களும் ஒரெழுத்து முதற் பல எழுத்தால் வரும் பதங்களும் அவை ஒன்றோடொன்று புணருதலும் அதன் மாத்திரையை அளவு படுத்துங் கணிதங்களும், அப்பதங்களின் உண்மைப்பொருளை எடுத்தற்காகிய நிகண்டு இலக்கணம் தருக்கமாகிய கருவி தூல்களுமான இவற்றை யெல்லாம் உணர்த்தி அறிவு விரியச் செய்து, அவ்வறிவினாலே அக்கட்டளைகளை புணர்ந்து அவற்றின் மெய்ப்பொருளாகிய சாதனங்களை அனுட்டித்து அவைகளின் பயனடைதல் காரணமாக முன்னமே தூலகிருத்தியமாகத் தோற்றுவித்த ஐம்பூத பஞ்சீகரண தூல பிருதுவியண்ட மத்தியியில் சுழுமுனா நாடியான மகாமேருவைச் சூழ்ந்த சத்த கடல் வளைந்த சத்ததீவின் உள்ளிடமாய் அமைந்த சம்புத்தீவின் நவவருடத்து ஒன்றான பாரத வருடத்திலும், நவகண்டமாகப் பிரித்து மிலேச்ச கண்டமாய் ஒதுக்கிய எட்டுப் பாகத்தையும் ஒழித்து எஞ்சிய ஆயிர யோசனை அளவினதாகிய குமரிகண்டமான இத்தேசத்திலே கிழங்கு காய் கனி முதலியவைகளும் நெல் முதலிய தானிய வகைகளுமாகிய உணாவஸ்துக்கள் ஷீலைதற்கான காலபோக மழை வருஷித்தலும் கங்கை பொன்னி

யமுனை நருமதாதி தீர்த்தங்களும் ஆயிரத்தெட்டுக்
கணக்கான சிவஸ்தலங்களும் அப்பெருமானுக்கு
அன்பராய் நால்வகைச் சத்திரிபாத முறையின் அவர்
அடித்தொண்டின் வழிநின்று அனுட்டிக்குஞ் சாதனங்
களுக்குத் தக்க பதமுத்தி உயிர்முத்தி பரமுத்திகளே
யும் பெற்றுள்ள மெய்யடியார்களும் நிறைந்துள்ள
விசேஷங்களைப் பெற்ற முக்கிய ஸ்தானமாகிய இவ்
விந்திய தேசத்திலே தேவ பாஷையாகிய சம்ஸ்கிருதம்
செந்தமிழ் என்னும் இருவகைப் பாஷைகளாலும்
உணரும்படி வேதாகம ஸ்மிருதி புராண கலைகள் காவி
யங்கள் சித்தாந்த நூல்களாதிமுதல் வழிபுடைநூலாகிய
சாத்திரங்களும், இவைகளின் உண்மைப் பொருளை
உணராது யானைகண்ட குருடர்போலக் கீழ்ச்சமயங்
களை அநுசரிக்கக் காட்டும் பூர்வபக்க நூல்களுமாகிய
இச்சாத்திரங்க ளெல்லாம் நிகழும்படி செய்தும், இம்
மத்தியதானப் பூமியின்கீழ்ச் சத்தபாதலங்களையும்
அவற்றிற் சில இடங்களில் அக்கட்டளையிற் றவறிய
சீவர்களைத் தண்டிக்கும் சிறைச்சாலையாகிய இருபத்
தெண்கோடி சூம்பிபாக நரகங்களையும் ஆக்கி வைத்தும்
இப்பூமியின் மேலுலகங்களில் அக்கட்டளையிற் கூறிய
பசு புண்ணியங்களை வழுவாது இயற்றினவர்க்குக்
கொடுக்கும் இன்ப பதமாகத் துறக்க உலகத்தையும்,
அதன் மேலுலகங்களிற் பசு புண்ணியத்தின் மேலான
தவநெய் பூண்டு ஒழுக்குமவருக்கு இன்ப பதங்களாகச்
சனலோக தவலோக சத்திய லோகாதிகளையும்,
இவற்றிற் கெல்லாம் மேலாகிய அண்ட ஓட்டின் எல்லை
யிற் சிவலோக பதத்தையும் ஆக்கி வைத்தும், ஆன்

உமாக்களின் கன்மங்களைச் சஞ்சித பிராரத்துவு முறை யாகப் புசிப்பித்து அழித்தே தாமாந் தன்மை தரல் வேண்டுமென்னும் பேரிச்சையோடும் அவற்றைவிட்டுப் பிரியாது உடனாய்வின்று காணுதல் காட்டுதலாகிய இவ்வுபகாரங்களைச் சதாகாலமும் நீக்காது உபகரித்து வருவதும் இச்சிவஞானம் ஒன்றேயாகும். இன்னும் இச்சிவஞான அபர தடத்தமாய்ப் பிரிந்த சிவ வாக்காகிய ஆகம சிவஞான உண்மை நிலையையுணர்ந்து அக்கட்டளையின் வழுவாது ஒழுகுவாராயின் அந்தச் சன்மத்திற்குள்ளே அக்கன்ம சேடம் நுகரப்பட்டு அழிய, உடனே அசத்தின் விலகிச் சத்தாந்தன்மைப் பெருஞ் செல்வத்தை நித்தியமாய் அனுபவிப்பார் என்க.

“ஒருப வத்தினைப் பூமியி னுத்தம குலத்து
மருவி மானத கருமங்கள் புரிந்து சன்மார்க்கத்,
திருவ மாநில நின்றதுதே சாரு நம்மருளற்
பொருவி லாதமுத் தியிற்புகு வாருஞ்சிற் சிலரே”

“ஒரு நம்மனுக் கிரகத்தி னுண்மையின்
நேருநற் கருமங்க ணிகழ்த்தி நாடொ ழும்”

“தொடர்தரு சித்தநற் சுத்தி வாழ்ந்து பின்
னடர்சமு சாரமிக் களுரென் றெண்ணியே
இடரறு விரத்திமிக் கிணையி லாக்கதி
படரிய விருப்பமென் மேற்ப ரந்தெழ ”

“தறைபுகழ் சாந்தியே தாந்தியே முதற்
கறையறு குணத்தொடு கரும மாற்றிடிற்
றுறைகொளப் பவத்தினை தூய மாமறை
அறைசிவ ஞானத்தை யடைகு வாரரோ ”

என்று சூதசங்கிதையின் முத்தி காண்டத்திற் கூறப் பட்டபடி, அவ்வருள் நிலையாகிய சாதன த்தைக் கைநழுவ

விட்டு உபகரித்து ஊட்டுவிக்கும் திருவருள் வசத்தையும் மறந்து பிராரத்துவம் புசிக்குந்தோறும் இவை நம்மாலாவன என்றெண்ணும் தற்போத குற்றமே ஆகாமியமாய், அது சஞ்சிதமாய் மறுசென்மத்திற்கு ஊழாய் நிரம்ப, இவ்வாறு எண்ணிலாத சன்மம் எடுத்து உழலுதலாகிய பிறவி யென்னுங் கண்ணியைக் கொண்டு நிகழும் பாலப் பருவத்திலே முன்னர்க் கூறியவாறு விளைந்த குற்றத்தால் அந்த ரௌரவாதி நரகங்களிற் கிடந்து நெடுங்காலம் நரகத் துன்பம் அனுபவித்து அந்நரக வாதனைக்குப் பற்றாது எஞ்சிய பாவங்களை அனுபவிக்கும்படி மீட்டும் சன்ன சாகரத்தின் இறங்கி முற்பவத் தொடர்பின் பழக்க வாசனையால் அதன்ம குணங்களை விசேடமாகப் பொருந்திய பலவகைப்பட்ட கீழ்ச்சாதிகளிற் பிறந்து ஒரு சிறிதும் இன்பமின்றித் துன்பமே எஞ்ஞான்றும் அனுபவிக்கும் தேசங்களில் வசித்தும், அந்நரக பாவசேடங் குறைந்த பருவத்தில் இன்ப துன்பமென்னும் இரண்டையும் கூடி அனுபவிக்கும் குணங்களையும் உடலையும் புலனத்தையும் பொருத்தி அந்நல்வினை தீவினைகளின் வசமாய் உலாவியும் இவ்வாறு உழன்றுதிரியுங் காலத்தில் அபுத்தி பூர்வமாகவும் புத்தி பூர்வமாகவும் செய்த தருமமாகிய நல்வினையின் அதிகபலத்தினால் லௌகிக வைதிக கரும யாகாதி தருமங்களின் வழிதவறாது ஒழுகிய வராய், அவற்றின் பயனாகிய சுவர்க்காதி இன்பங்களையே அனுபவித்து அப்போக முடிவில் பின்னரும் பூமியிற் சென்மித்து முற்செய்த தருமத்தால் வரும் சுகம் அனுபவித்த தொடர்பின் பழக்கத்தால் பின்னும் அத்தரு

ஊத்தையே அதிக பங்காகச் செய்து வருதலால் மனச்
 சுத்தியுண்டாக ஒருவாறு பாகம் அடைந்தவராய், சிவாஞ்
 றையின் கீழ்ப்படிதலே தமக்குக் கடமையான உறுதிப்
 பொருளாகுமென்னும் எண்ணம் சுத்தியடைந்த அம்
 மனதிலுண்டாக, அதன்மேல் அவர் செய்யுந்
 தருமங்கள் போககாரணமான காமிய தருமமாகாது
 மலத்தினின்றும் பிரிந்து தாமாந்தன்மை பெறுதற்
 குரிய உன்முகமான நிட்காமிய தருமமாய் வளர,
 அதனாலும் ஒருவாறு அறிவு விரியப் பெற்றவராய்,
 அவ்வேதாகம கட்டளைகளின் உண்மையைச் சிந்தித்து
 நோக்குமிடத்தில் ஓர் விசாரந் தோற்ற, அவ்வப் பிறவி
 களிற் கருப்பாசயப்பை யுறுத்துதலால் வருந் துயரமும்
 பூமியிற் சென்மித்த பின் அவ்வுடலுக்காய் அமைத்த
 ஊழின் அனுபவ எல்லைவரையும் அவ்வுலக வாழ்விற்
 படுந்துயரமும், அவ்வவ்வுடலினின்று அவ்வான்மாப்
 பிரியும் அந்திய காலத்து ஓர் ஏறும்பின் கண்ணளவு
 துவாரத்தினுள்ளே ஒரு பெரிய யானையைச் சொருகி
 யிழுத்தால் அவ்வியானை எவ்வளவு அவத்தைப்படுமோ
 அவ்வளவு துயரத்தை இவ்வுயிரும் அனுபவிக்கும்
 என்பதனையும் உணர்ந்தவராகி, இத்துயரங்களுக்
 கெல்லாம் ஏதுவான இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் அரு
 வருப்படைந்து சிவத்தியான பரர்களாய் வருகின்ற
 நிலை, பிஞ்சாயிருந்த காய் திரண்டு முற்றிய பருவ
 மாகவும், இருவினையொப்பு மலபரிபாக சத்திரிபாத
 உரிமையை அடையும் நிலையில் அவ்வருள் முளை பதிந்த
 நிலையே பிறவியென்னுங் காய் முதிர்ந்து பழமாதற்
 குரிய பருவமாகவும், இவ்வாறு உடனின்றி வெளிவந்த

உணர்வினால் அவ்வுயிர் கீழாலவத்தைப்படச் செல்லும் கன்மார்க்கிதம் இல்லாது மேலாலவத்தைப்பட நின்று கன்மங்களை நுகர்ந்து கழித்தலால் அச்சிவஞான முனையாக அவ்வுணர்வினால் தாம் தேடிய கன்ம வினைகளைத் தம்மோடு உடன்நின்று கூட்டுவிப்பவன் சிவனேயெனவும், தாம் புசிக்கும் பிராரத்துவங்கள் சிவசங்கற்ப மூலமே யெனவும் எண்ணுதலால் ஆகாமிய கன்மமேறாது தடைபட்டு நிற்க, சஞ்சித வினைகள் பிராரத்துவ முறையிற் புசித்துத் தொலைய மறுசெனனத்தின் வித்து இல்லையாய் அழிதலினால் இரு வினைக் கொழுந்து படருதற்குக் கொழுக்கொம்பு இல்லையாய்த் தவற, வினையொப்பு வருதலால் இவ்விந் திரியங்கள் நாமல்லவென்றும், நம்வயத்தன அல்ல வென்றும் தாமென எண்ணியிருந்த தற்போததைத் தமக்கு அன்னியமெனவுங் கண்டு தம்மையும் போதத் தையும் வேறாகப் பிரித்துணருதலே அதன் விடுதலையாகக் கண்ட தத்துவ தரிசன விடுதலையிலே இவ்விரு வினைக் கயிற்றின் வழி மாயாகாரிய தத்துவங்களைப் பிரேரித்து நின்ற சத்தித் தானமாகிய சிவ தத்துவங் கள் ஐந்தும், தம்செயலற்று நிற்க, அவற்றின் பிரேரகத் தால் இயங்கி நின்ற தத்துவம் முப்பதும் நீங்கி நிற்க, அவற்றின் காரணமான மாயையும் அழிய, இக்கன்ம மாயையாகிய இரண்டிற்கும் மூலமான அநாதி மலமும் தன் சத்தி கெட்டுப் பக்குவமாக, இவைகளைக் காரியப் படுத்தும் பஞ்ச கிருத்திய தலைமையாய் நின்ற சிவசத்தி யான திரோதாயிடும், இதுவரையினும் வினைப்போகங் களை யூட்டும்படி கருமறைப்பாய் நின்ற மலகுணத்தை

ஒழித்து உள்ளபடி பொருள்களைக் காட்டும் ஒளிக் குணமுடைய பூரண திருவருளாய் நிற்கும் நிலையிலே இவ்வான்மாக்களும்

“ஊசல் கயிற்றூற் ருய்தரையே யாத்துணை”

(சிவ. போ. துத். அ. பொழி.)

என்றருளியபடி, அத்திருவருளையே ஆதாரமாக நின்று அவன் அருளே நமக்கு நித்திய உபகாரமாதலின் நாமும் அவன் உடைமையென்னும் உறுதியோடு தானுந் தலைவனுமாகிய துவிதநிலையில் நின்று தான் சிவமாதற் குரிய உன்முகமாய் நிற்கும் அருளவத்தையிலே அதி சுத்தமடைகின்ற நின்மல சாக்கிராதி அவத்தைகளிற் பயின்ற தசகாரிய சுத்தராய் முத்தி பஞ்சாக்கர முறைப்படி, சதாகாலம் தவறாது நிலைநிற்கும்படி சிவனடியாரை வணங்கி அவரோடு கூடிச் சிவாலயங்கள் தோறுஞ் சென்று தரிசனஞ் செய்து வணங்கி, மனம் வாக்குக் காயங்களாகிய திரிகரணங்களாலும் அப்பெரு மானது திருவடித் தொண்டுகளையே இடைவிடாது செய்து வரும் சாதனம் முதிர்ந்துழி, அவ்வருள் முளை ஒவ்வோர் கலையாய் வளர்ந்து அவரைப்பற்றிய அநாதி மூலமல சத்திகள் அபர பக்கத்துச் சந்திரனுடைய கலைகள் நாடோறும் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்ந்து குறைதல் போல ஒவ்வோர் கலையாகத் தேய்ந்து கெட, பூர்வபக்கச் சந்திரனுடைய ஒற்றைக் கலையோடு மற்றைய கலைகள் முழுவதும் ஒவ்வொன்றாய் வளர்ந்து பூரணமாய் நிரம்பு வதுபோல வளர்ந்து அவ்வெற்றிடத்திலே ஒவ்வோர் கலையாகப் பதிந்து அம்மல சத்திகளினின்றும் நீங்கிய அவ்விடம் முழுதினும் தனது அருளைநிரப்பி இவ்வான்ம வியாபகத்தை மறைத்திருந்த மலசத்திகள் முழுவதையுங் கெடுத்து அவ்வான்ம வியாபகம் பின்னும்.

அம்மலத்தினுற் சுருங்காது அவ்வியாபகம் முழுவதிலும் தன்னையே நிரப்பி வேறு பிரியாது தன்னுள் அடக்கி,

“அவனே தானே யாகிய அந்நெறி

ஏக னாகி யிறைபணி நிற்க” (சிவ. போத. துத். ௧௦)

என்றபடி, இவ்வான்ம வியாபக சிவ வியாபகமாகிய இருவகை ஞானக் கிரியைகளும் இரண்டாதற்கும் ஒன்றாதற்கும் இடையே ஆன்மஞானந் தன்னுளடங்க, அவ்வான்ம ஞானத்தினுள் அநாதி மலம் அடங்கக் காட்டி, அச்சிவஞானக் கடலாகிய சிவத்தோடு கூடி அத்துவிதானந்த முத்திபைப் பயப்பதும் இச்சிவ ஞானமேயாம். இனி அநாதியே மலத்தின் மறைந்து மறியலிற் கிடந்த ஆன்மாக்களை அம்மலத்தினின்றும் விடுவித்துச் சயவியாபகத்தைக் கொடுத்து, பின்னும் அவ்வியாபகஞ் சுருங்காத வண்ணம் அகண்டமாகிய இச்சிவஞானம் தன்னுள்ளடக்கித் தானாய் நின்று பேரானந்தச் செல்வத்தையே நித்தியமாய் அனுபவிக்கும்படி நிறுத்தி வைக்குங் கருணையே அன்று முதல் இன்று வரையும் உடன் நின்று தொடர்ந்து திரிந்ததென்பதை நம் போலிய அறிவீனர் அறிந்து உய்யுமாறே

“கல்லகங் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனோர் தருவ தாகி வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கனையாய்ச் சூழப் பல்லுயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காய்த்திட். டன்பர் எல்லவர் தமக்கு முத்தி யிருங்கனி யுதவு மென்றும்”

(கந்த. வள்ளி திருமணப்படலம் ௨௫௮)

என்னுந் திருவிருத்தத்தைக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளின ரென்பதை இங்கே நாமெல்லாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்வோமாக.

கூ. முத்தி இலக்கணம்

“இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா”

(சிவ. போ. தூ. ஏ)

என்பதனால், அறிவைக் கெடுக்கும் மலமுமாகாது முற்றறிவினையுடைய சிவமுமாகாது அவ்விரண்டினை யும் அறிந்து பற்றும் இயற்கையோடு அதி சூக்கும் வியஞ்சக காரண காரிய தூல சித்தான வியாபக முடையதும், பஞ்சேந்திரியங்களின் ஒன்றாகிய கண்தனக்கென ஒளியின்றி உயிரின் வியஞ்சகத்தால் ஒளி பெறுவதாயினும், ஒளிக்குணமும் உடையதாயிருத்தல் போல, தனக்கென அறிவின்றிச் சிவ வியஞ்சக அறிவுடையதாயினும் ஞானக் கிரியைகளைத் தனக்கென உடைய அறிதல் அசைதலை யுடையதுமாகிய ஆன்மா அவ்வறிவு அசைதலால் மலத்தை யறிந்து பற்றி அசத்தாகக் கிடந்து, பின் காரண சூக்கும் வியஞ்சக காரியப்படச் சிவத்தை அறிந்துபற்றிச் சத்துப் பொருளாகி அவ்வசத்தினின்றும் கழன்று சத்தினுள்ளடங்கி அவ்வசத்தாகிய பாச விடுதலையான முத்தி நிலையை யடைந்து சிவமுந்தாமும் வேறற அத்துவித சாயுச்சிய நித்தியானந்த சிவமாந்தன்மை பெறுதலையே பரமுத்தி யென்று பெரியோர் கூறுவர்.

அதனைப் பெறும் பொருட்டு முன்னமே சிவ காருண்ணிய ரட்சக சிவபிரான் தம் வாக்கினுற் பிரித்து வெளிவரச் செய்த வேதாகமாத்ரி சாத்திரங்கள் தம் மறிவாகிய பசு போதத்தால் அளவையிட்டு அறிதற்கு அதீதமாகநின்ற அபரசிவஞானமாய் இருப்பினும் அவந்

றைத் தாமும் வாசித்துக் கேட்டுச் சிந்தித்து உணரு
தற்கு வேண்டப்பட்டதாகிய பிரதான ஆசிரிய உபதேசந்
தானும், பஞ்சலக்கண கணித தருக்காதி கருவிநூல்
களிற் பயின்று பல சாத்திர இலக்கியங்களையும் கசடறக்
கற்றுணர்ந்த சாமர்த்தியமடைந்த ஆசிரியராயுள்ளவர்
இடத்தே குருசீடமுறையிற் பெற்றுக்கொள்ளப்படினும்
அவர் இயற்கையான பசுபாச ஞானங்களேயன்றி மேற்
படப் பெறுதலும் கூடாது. இனி இவ்வித ஆசிரிய
சீவர்களில் அச்சிவம் அதிட்டிதமாய் நின்று பண்ணும்
உபதேசத்திற்றானும் அவ்வதிட்டானராயுள்ள சீவர்
களின் சுதந்திரவீன பசுஞானம் அளவேயன்றி மேற்
படப்பெறுதலுங் கூடாவாக, அச்சிவஞான அருட்சத்தி
யிற் பிரிந்த காரிய பராசத்தி அதிட்டான சிவதடத்த
பதிநிலையின் நீங்கிய சச்சிதானந்த சொரூப நிலைக்குரிய
சுதந்திர சிவஞானமாதலின், அச்சொரூபசிவம் தத்
துவஞான விசாரத்தால் மலபரிபாகமடைந்த சுத்
தான்ம சதைன்னியமே தன்சொரூப அதிட்டானமாகக்
கொண்டு

“ தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்த ”

(சீவ. போ. சூத். ௮)

என்றபடி, தன்மையிலும் முன்னிலையிலும் வெளிப்
பட்டு நின்று உபதேசித்தருளும்.

சிவஞான குரு உபதேச அருள்வழி நின்று
ஓதல் ஓதுவித்தல் கேட்பித்தல் கேட்டல் சிந்தித்த
லாதி ஞானபூசையால் அச்சிவஞான முளை அங்
குரித்த அளவில் அச்சிவஞான அநுபவ சீவன்முத்த
சிவனடியார் கூட்டத்திற் சென்று அவரை வணங்கி
அவரோடு பழகிய சிவாலாய சேவை சிவசின்ன

தாரணம் சிவலிங்கதரிசனம் சிவதிருப்பணி சிவ
சரித்திர பாராயணாதி சிவபுண்ணிய சாதன வலி
யினால் தம்மைப்பற்றிய அநாதி மலசத்திகள் வலி
குன்றி அழிதலினால் மலபாகமடைய, அம்மல மூடத்
தால் விளைந்த கன்மமும் அக்கன்மானுபவ காரணமாக
வந்த மாயையும் அம்மாயா காரியமும் அதனைப் பிரே
ரிக்கும் திரோதாயியுமாகிய ஐம்மலங்களினும் விடுபட்
டவராய், கொல்லாமை ஐம்பொறியடக்கல் பொறை
அருள் அறிவு வாய்மை தவம் அன்பு என்னும் அட்ட
புட்பங்களாற் சிவார்ச்சனை செய்து வழிபடுதலாகிய
சாதனத்தாலுஞ் ஸ்ரீ முத்தி பஞ்சாக்கர தியானத்தா
லும் அச்சிவஞானம் சிறிது சிறிதாகப் பெருக உணர்வு
விரியப் பெற்றவராய், தத்துவரூப மாயாகாரிய தத்து
வங்களையும் தம்மையும் பிரித்து வேறுகக் காணும்
காட்சியாகிய அத்தத்துவ தரிசன விடுதலையுடையராய்,
ஆன்மரூப நிலையை அடைந்த தெளிதலினால்
ஆன்மரூப சிவதரிசனம் நிர்விகற்பமாகக் கண்டபின்
சவிகற்ப தெளிவுக் காட்சியால் அவ்வான்ம சிவதரி
சனத்தில் தத்துவசுத்தி ஆன்மசுத்தியும், நிட்டை
கூடுதலாகிய சிவயோகத்தில் ஞானரு ஞேயங்களென்
னும் இருபிரிப்பு இன்றிய அத்துவிதமும் சிவ
போகத்தில் ஆனந்தாதீத சுகமுமாகிய இவற்றைச்
சோபான முறைப்படி அடைந்த சீவன் முத்தராயினோர்,
ஆணவமல சத்தி திருவடி தீட்சை செய்த சிவ
பிரானது ஞானசத்தியாலும் ஆகாமிய சஞ்சிதங்கள்
கிரியாசத்தியாலும் தகிக்கப்பட்டு, பிராரத்துவ சேடம்
ஒன்றுடன் அம்மல வுடலோடு நிற்கும் நிலையிலே

இடையிடையே ஏகதேச தற்போத உணர்வு தாக்கு
தலால் அச்சிவன்முத்தி சாதனம் தடுமாறாது
உறைத்து நிற்கும்பொருட்டு ஸ்ரீமுத்தி பஞ்சாக்கரத்தை
முறைதவறாது நிலைப்படும் சுத்த அறிவினாற்
கணித்து உச்சரித்துவரும் பெரும் பத்தியநிலையில்
நின்றாராயினும் அப்பக்குவ சீவன்முத்தருக்கும் அம்
மலவுடல் வாசனையினால் இங்குளி வாங்குங்கலம் அவ்
விங்குளி நாற்றம் மாறாததுபோல ஒரோவழி ஏக
தேசத்தில் விருப்பு வெறுப்புக்கள் அறிவற்றம் பார்த்து
வருவனவாம் எனவும், அதுவும் அவர் தேடிய வினை
யின் பிராரத்துவ நுகர்ச்சிக்காகக் கொடுத்த உடலும்,
அவ்வுடலிற் பொருந்திய கரணங்களின் வழியின்று
இயக்கும் பஞ்சகிருத்திய முறையினால் வந்த உணர்
வாகிய தற்போதமும் பிராரத்துவமுமாகிய மூன்றும்
பிரிபடாது வேறற நின்று நுகரும் நுகர்ச்சியிற்றானே
ஆகாமியத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டு நின்ற தற்
போதப் பழக்க வாசனையினால் “வேம்பு தின்ற புழு கரும்
பைத் தலைப்பட்டுழியும் நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்கு
மாறுபோல” அவ்வுடலுக்கு அமைந்தவினை நுகர்ந்து
முற்றுப்பெறும் எல்லைவரையில் அச்சிவயோக நிலையிற்
பெற்ற அனுபவ சுகத்தையும் மறந்து ஏகதேசத்தில்
முன்னிட்டு வருவதேயாமெனவும் உறுதியாயுணர்ந்த
மேய்கண்ட சிவாசாரியர் பத்தாஞ் சூத்திரத்தாற் சிவ
யோக நிலையையும், பதினோராஞ் சூத்திரத்தாற் சிவா
னந்தானுபவ நிலையையுங்கூறி, அதன் இறுதியில்

“கப்பின்று மீசன் கழல்”

(வேண். ௫)

என அபிநா விருத்தியுங்கூறி முடித்தாராயினும், ஏக தேசத்தின் அறிவற்றம் பார்த்து வருகின்ற அவ்வுயிர் உணர்வின் முனைப்பைத் தடுக்கும் சாதன காரணமாகப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமென ஒன்றுவைத்து அச்சூத்திரத்தில்,

“செம்மலர் நோன்றான் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே”

எனக் கூறிய பத்திய சாதனக் கட்டளைகளை நம்போலிய அறிவீன சீவர்கள் யாவரும் உணர்ந்து அனுசரித்து ஈடேறவும், தாம் அருமையாகப் பெற்ற சீவன்முத்த நிலை நழுவாது நிலைநிறுத்தும் சாதனமாகவுங் கொண்டு சமயகுரவர் முதலிய சீவன்முத்த சிவனடியார்கள் யாவரும் அனுசரித்து வந்தவாறுங் காணலாம்.

அவ்வாறாக, இச்சமய குரவர் நால்வரில் ஒருவரான திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பரமுத்தியடைந்த வாறு கூறும் இடத்தில்,

“போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றி யுடனாநர்”

(சேய். கஉருந).

என்னும் செய்யுளின் அருத்தம் தற்போதநிலை முற்றாய் விடுபட அச்சோதியினுட் புகுந்து அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடக் கலந்தாரென, ஒருவர் கூறியதை மற்றொருவர் மறுப்பாராய் அப்பிள்ளையார் மூன்றாம் வயதில் ‘அம்மேயப்பா’ என்று அலறியபோது தோணியப்ப சுவாமியும் அம்மையும் வந்து எதிர்நின்று பரஞான அபரஞானப் பாலைபூட்டி அழுகை மாற்றிய

அந்நேரமே அவரது பசுபோதம் நீங்கச் சிவபோதம் வந்து சேர்ந்தது. சோதியினுட் புகுந்து கலக்கும் அந்த நேரத்தில் நின்ற சிவபோதத்தையும் நீங்கியே அத்துவித பரமுத்தி அடைந்தாரென்று பொருள் பண்ண வேண்டுமெனக் கூறியதை ஆராய்ந்து தெளிய மிடத்து, இப்பிள்ளையார் நல்லூர்ப் பெருமண மென்னுஞ் சிவாலயத்தினுள்ளே தோன்றி விளங்கிய சோதியினுட் புகுந்து, சிவஞானமென்று பேசப்படும் திருவடி நீழலைச் சேர்ந்து நித்தியானந்தானுபவம் அடையுஞ் சமயத்திற் றம்முளே,

“இந்த இவ்வொழுக்கம் வந்து சூழ்ந்ததே”

(செய். கஉசஉ)

எனவும்,

“அலகின் மெய்ஞ்ஞானத்தெல்லையடைவுறுங் குறிப்பாலங்கண் உலகிலெம் மருங்கும்நீங்க வுடனணைந் தருளவேண்டி”

(செய். கஉசந)

எனவுங் காணப்படுகின்ற இவ்விரு செய்யுட்களாலும், அப்பிள்ளையாருக்குத் தற்போத வாசனை சிறிது நின்ற நிலையையும், சேக்கிழார் சுவாமிகள் ஓரிடத்து ஒருங்கு வைத்து உடம்பொடு புணர்த்திக் கூறி வெளிவரச் காட்டி இருத்தலாலும், அப்பர் சுவாமிகள் பரமு, யாகிய திருவடி நீழலை அடையுங் காலத்தில்

“நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி

அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்டவா சமர்ந்தி

(கே

எனக் கூறப்பட்டதனாலும், மாணிக்கவாசக ச

சரித்திரத்தில்

“மலமகல் பவரும் புவிமீதே மானுட வடிவந் தனையெய்திச்
சிலபக லெனினும் பயில்காலைச் சேர்தரு மலவா தனையென்றே”

(திருவாத. திருவம்பலச் சநுக்கம் செய். ௨௦)

எனக் கூறப்பட்டதனாலும், அப்பிள்ளையார் சீகாழிப்
பதியிற் சென்மித்த மானுட வடிவத்தின் மூன்றாம்
வயதில் ஞானப்பாலையுண்டு சிவபோதம் அடைந்தா
ராயினும், அம்மானுட வடிவம் நீங்கிச் சோதியினுட்
புகும் எல்லைவரையினும் அம்மல வாசனையானது முழு
வதும் அழியாது ஏகதேசத்தில் நின்றதெனவும், அச்
சோதியினுட் புகுந்து அம்மலவடிவம் நீங்கிச் சிவ
ஞான வடிவத்தைப் பெற்றபோதே பசுபோதம்
முற்றாய் விடுபட, சிவபோதம் முற்றாய் நிரம்பியதென
வும், பொருளமைந்து கிடத்தல் தெளிவாகின்றது.

இன்னும் இருதிறன் அறிவுடைய இவ்வான்மாவுக்கு
மலஞான சிவஞானமாகிய இவ்விரண்டுமேயன்றி வேறு
ஞானங்கள் வேதாகமங்களிற் பேசக் காணப்படாமை
யால் அவ்விரு போதங்களையும் நீங்கி முத்தியடைந்தா
ரெனப் பொருள்கொண்டு மறுத்தவரின் கொள்கை,
உயிர் கெட்டுச் சிவனடியில் ஒன்றாகுமெனக் கொள்ளும்
பரிணாமவாத சமயக்கொள்கை ஆகுமேயன்றிச் சற்
காரியம் ஆகாது. ஏனெனில், குணமில்லையாகவே குணி
யும் இல்லையாம் என்றபடி குணமாகிய அவ்விருவகை
ஞானங்களும் அழியக் குணியாகிய ஆன்மாவும் இல்லை
யாய் அழியுமாதலால் அவ்வான்மாக் கெட்டால் ஒன்ற்
மாட்டாதென்னும் அத்துவித பின்னமாய், சற்காரிய
முத்தியாகாது பிழைபடுமாதலால், அத்துவித சாபுச்சிய
நித்தியானந்தானுபவம் மலஞானத்தாற் பெறுதல்

கூடாமையானும், ஞாதுரு ஞேயமான இருபகுப்புணர்வு உள்ளவரையும் சுட்டுணர்வாகிய மலஞானமாதலால், அதனால் அவ்வனுபவச் செல்வம் பெறுதல் கூடாதாகலானும், அசத்தோடு கூடிய அசத்தாகக் கிடந்த அந்நிலையைவிட்டுச் சத்தோடுகூடிச் சத்தாந்தன்மை முற்றுப் பெற்றவிடம் அதுவாகலானும், அந்நிலையிற்றானே மல வடிவமும் அம்மல வாசனையாகிய தற்போதமும் முற்றாய் விடுபட, முன்னமே அம்மலவுடலோடு கின்று சிவஞானுபவ சிவன்முத்த நிலையை அடைந்தவராயினும், பரமுத்தியடையுங் காலம் அச்சிவஞான சொரூபமாயிருந்தே அவ்வனுபவம் நீக்கமின்றி நித்தியமாய் அடைய வேண்டுதலாலும்,

“போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றி யுடனான”

(சேய். கஉருஉ).

என்புழி அநாதிமல மூடமாகிய தற்போதச் சேட்டையையும் அதன் நிலைக்களமாகிய அம்மலவுடலையும் நீங்கியபோதே, அச்சிவ சோதியினுள்ளடங்கி அத்து விதமாய் ஒன்றுபடக் கிடந்த பேரானந்தானுபவ நிலையானார் எனப் பொருள் கொள்வதே சித்தாந்த சற்காரியமாக நிச்சயப் படுகின்றது.

ஆனால் கருவிகளைக் கொண்டுணரும் காட்சி அனுமானம் உரையெனப்பட்ட அளவை ஞானம் சுட்டுணர்வின் பேதமும், கேட்டற்கண் வருவது சாத்திர விந்து ஞானமும், சிந்தித்துத் தெளிதற்கண் வருவது பாவனையாகிய பேதஞானமும், மற்றொன்றையும் பாராது சிவத்தையே காண்பது அனுபவ முதிர்வாஞ் சிவஞானமுமாகலால், அச்சிவஞானப் பயனாகிய சற்காரியமுத்திரிலையை, அவ்வனுபவ சிவஞானத்தை யடைந்த

அவர் தாமே கண்டு அநுபவித்துக் கொள்ளுதலே யன்றி, “கண்டவர் விண்டிலரே விண்டவர் கண்டிலரே” என்றபடி, மற்றொருவர் மனத்தினால் மதித்து வாக்கினுற் சொல்லுதல் கூடாதாம். அது நிற்க.

சீவர்கள் மலசுகுத சுதந்திர உணர்வீனராதலால் அவரவர் கன்மானுசார முறைப்படி உணர்த்துபவ ராகிய சிவம் அவரவர்க்குத் தக்க அறிவைக் கொடுக்க, அவ்வறிவுளவிற ருங்கண்ட அளவையே முத்தியெனக் கருதி உலோகாயத் மாயாவாதி முதல் ஐக்கியவாத சைவர் ஈராகச் சொல்லிய சமயபேதங்களிற் றனித்தனி பிரகிருதி தூலதத்துவ வித்தியா தத்துவங்களாகிய முப்பத்தொரு தத்துவ பதங்களையும் அடைதலே முத்தி யெனவும், இம்மாயை கன்மங்கள் இரண்டனையும் நீங்கி ஆணவமலம் ஒன்றுடன் நிற்கும் விஞ்ஞானநிலை அடைந்தவரிற் பக்குவராய் இலயபோக அதிகார சிவ தத்துவ பதங்களில் அதிகார கருத்தராய் இருப்பதே முத்தியெனவும், இவ்வாறு பேசப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவ பதங்களின் மேலாயுள்ள தத்துவாதீத சித் தாந்த சைவத்தின் பெருந்தவமாகிய சரியை கிரியை யோகம் என்னுந் தவநெறி மூன்றினுக்கும் முத்தித் தானமாகிய சாலோக சாமீப சாரூப பதங்களைப் பெறுதலையே முத்தியெனவும், அச்சித்தாந்த சைவத் தின் மேலான ஞானநெறியினுற் பெறும் சாயுச்சிய முத்தியைக் கொள்ளுஞ் சித்தாந்த சைவபேதங்களில், வழிச்செல்வோர் போயணையும் மரபிழல் போல், முதல்வன் விகாரமின்றி நிற்பப் பரிபாகமடைந்த உயிர் ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவனடியிற் சேருமெனக்

கொள்ளும். ஈசுர அவிகாரவாதியும், உயிர்கெட்டுச் சிவனடியில் ஒன்றாகுமெனக் கொள்ளும் பரிணாமவாதியும், நித்திய மங்கள திவ்விய சரீரத்தைப் பெற்றிருக்குமெனக் கொள்ளும் உருவ சிவசமவாதியும், இன்னும் அருவ சிவசமவாதியும், மாயா காரிய கருவிகளான தத்துவங்களை யெல்லாங் கழற்றித் தான் அவற்றின் மேல் நின்றலாகிய ஆதிமுத்தனதலில், அனாதி முத்தனாகிய சிவனாகுமெனக் கொள்ளுஞ் சிவசமவாதியும், நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல உயிருஞ் சிவமுங்கூடி ஒரு பொருளாய் இருக்குமெனக் கொள்ளும் ஐக்கியவாதியுமாகிய இவர்கள் கொண்ட சாபுச்சிய முத்திரிலை யெல்லாம் மலம் நீங்காத பசுளுன சம்பந்தமாதலின் சற்காரிய முத்தி அல்லவாகிச் சிலசில ஏக தேசத்திற் பொருந்த உள்ளனவாம்.

அஃதாவது, இரும்பைக் காந்தந் தன்வசப்படுத்துதலில் விகாரமின்றி நின்றல்போல, உயிரைத் தன்வசப்படுத்துதலிற் சிவன் நிர்விகாரியாய் நிற்பன். ஆதலால், சென்றணையும் நிழல் போல நில்லாமைபற்றி, சிவன் நிர்விகாரியாய் நின்றற்குப் பிழையில்லை ; இனி அக்கினியானது இரும்பின் முதலைக் கெடாது அவ்விரும்பிற் பற்றிய கறையைக் கெடுப்பது போல, முதல்வனும் உயிரைத் தானுக்குதற்குத் தடையாயிருந்த மலத்தைக் கெடுத்து அவ்வுயிரை நிறுத்தித் தானுக்குதலால் அவ்வுயிர் முதல்கெடாது நின்று சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடுதலால், அவ்வுயிர் அழியாது ஒன்றுதற்கு இழுக்கில்லை. இனி நீரோடு சேர்ந்த உப்பின் சுவை முழுவதும் அந்நீற்றிறுனே

செறிந்து அந்நீரைத் தன்னோடு சமமாக்கி நிற்பது போல, அவ்வுயிரோடு சேர்ந்த இறைவனும் தனது வியாபகத்தை அவ்வுயிரிற் பதித்து, தன்னோடு சமமாக்கி நிற்பன். ஆதலால் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல் அல்லாமை பற்றிச் சிவசமமாதற்குப் பிழையில்லை; இனி இரதகுளிகை செம்பை உருக்கித் தன்னோடு சேர்த்துப் பொன்னாகச் செய்தும், அப்பொன்னைக் காட்டாது தன்னுள் அடக்கி வைக்குந் திறம்போல இறைவன் அவ்வுயிரைத் தானாக்கியும் அவ்வுயிர் இயல்பு சிறிதுந் தோற்றாது தன்னுளடக்கி நிற்பனாதலால், அப் பணைந்த உப்பேபோல ஒப்பச்செய்யினும் அச்சிவன் தானே பஞ்சகிருத்திய தலைவனாய் நின்றலிற் பிழையில்லை. இனி அவ்விறைவனும் பரமுத்தியில் உயிரோடு கலந்தவழிப் பிரித்தறியப்படாத ஆனந்த சொரூபனாய் நிற்பனாதலால் அவ்வுயிர்தானும் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கே உரித்தாக நின்றலிற் பிழையில்லை.

ஆகவே, ஆகம சித்தாந்தங்கள் பேசாமற் பேசி அந்தரங்க ரகசியமாய் வைத்திருந்த முத்தி சற்காரிய நிலை, அரன்திருவடியாகிய சிவஞானஞ் சார்ந்தபோது உயிரோடு சகசமாய் நின்ற ஆணவமலம் நசிய, உயிர் அம்மலத்தின் வேறாகப் பிரிந்து நின்றலே முத்தி யென்று சொல்லப்படும். அவ்வாறு அம்மலத்தின் வேறாக நின்ற உயிர் தன்னியற்கையிற் றனித்து நின்றல் கூடாமையால் சிவத்தோடு நிற்கப்பெறும். அவ்வாறு நிற்கவே அக்கினியானது இரும்பைத் தன்மயமாக்கினுந் போல முதல்வன் தான் அவ்வுயிரோடு சகசமான அத்துவிதக் கலப்பினாலே தனக்குரிய எண்குணங்

களையும், அவ்வுயிர் சிவானந்தமடையும் பொருட்டு விளங்கக் காட்டுவார். அதனாலே அவ்வுயிர் அரன் திருவடி நீழலாகிய சிவஞானக் கலப்பினால் அகண்ட ஞானாதி எண்குணங்களையும் அடைந்ததாயினும் அச் சிவஞானாதி எண்குணங்களும் பஞ்சகிருத்திய தலைமைகளுக்கு உரித்தாகாது சிவாநுபவம் ஒன்றினுக்கே உரித்தாக இருப்பனவாம். இதுவே சற்காரிய முத்தி நிலையாகும்.

“தாணுவின்றன் கழலணையத் தவிருமலந் தவிர்ந்தாந்
றன்சுத்தனா யிருக்கை முத்தி”

(சித். சூத். கக. சேய். ௫)

எனவும்,

“ஆத லானா மரனடியை யகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே”

(ஐடி எ)

எனவும்,

“தன் னுருவப் பரப்பையெலாங் கொடுபுகுந்து

பதிப்பனிவன் பாலே” (சித். சூத். க. சேய். கஉ)

எனவும்,

“உம்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக் குரியன்

உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே”

(ஐடி சூத். கக. சேய். க௦)

எனவுங் கூறப்பட்டுள்ள பிரமாணங்களைச் சிந்தித்தால் சதசத்தான சார்போதனாகிய சீவன் அசத்தோடு கூடும் வழித் தன் ஞானக்கிரியை சீவியாது சிவஞான மயமாகச் சூக்கும சித்தராகிய சிவத்தினுள் அடங்கித் தோற்றாது கிடந்து அழியாப் பெருஞ் செல்வ நித்தியானந்த அனு

பவம் பெறுதலே சித்தாந்த சற்காரிய முத்தியென் பதனைத் தெளிந்த அனுபவத்திற் காணலாம்.

இனி, தூலகாரியம் சூக்கும காரணத்து அடங்கு மென்னும் சற்காரிய முகத்தால் தூலசித்தாகிய உயிர் சூக்கும சிவத்தின் அடங்குமெனக் கூறிய வசனத்தால் சிவன் சீவனென்னும் பொருள் இரண்டாகாது ஒரு பொருளாகுமெனக் கொள்ளும் ஏகான்மவாத மாயா வாதங்களுக்கு அடுக்குமெனச் சந்தேகம் நிகழின், பொருள்வகையாற் சாதியொருமைபற்றி அறிதற் குண முடைய சித்தென்னும் பதத்தைத் தானும் பெற்றுக் கொண்ட 'இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா' ஆனதால், அவ்வுயிரின் வினையாகக் கூறிய அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதலான குற்றத்தின் காரணமாகாது, அவ்வுயிரின் தன்னியற்கை அறிதற்குணம் ஒன்றற்கே காரணமாக உள்ளது சூக்கும சித்தாகிய சிவமென்ப தனைச் சித்தென்னும் பொதுமையினின்ற சாதியொரு மையினாலும்,

“சிவன்சீவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றா மென்னிற்

சிவனருட்சித் திவனருளைச் சேருஞ்சித்து”

(சித். சூத். ௧௧. சேய். ௧௧)

என்பதனாலும், இன்னும் அச்சிவசூக்கும காரிய பிரேரக தூலமுமாதலினாற்றான், இவ்வுயிர் சிவத்தோடு பின்ன மாகாது அபின்ன அத்துவிதமாய் ஒன்றுபட்டு நித்தி யானந்த செல்வத்தை அனுபவிக்கப் பெற்றது ஆதலா லும், தூலம் சூக்குமத்து அடங்குமென்னும் சற்காரிய சமாதானத்தாற் றெளிவுபெறலாம். ஆகவே உயிர் சிவம் இரண்டும் ஒன்றெனக் கொள்ளும் ஏகான்ம மாயா

வாதங்கள் தீண்டாது பொருள் இரண்டே யென்பது பஸ்
நியாய முறைகளாற் பெறப்பட்டன. இவைகளேயன்றி
இதன்மேலுஞ் சிந்திக்குமிடத்து இவ்வுயிருக்காகக்
கூறிய இருதிறன் அறிவுள் இடையே தோன்றி மறை
யும் பொய்யாகிய பொது இயல்பான தடத்தநிலையில் மல
ஞானமும் எக்காலத்தும் அழியாத தன்னியற்கையின்
மெய்யாகிய சொரூபநிலையிற் சிவஞானமும் உடைமை
யால் அவ்வுயிர் தடத்தப் பொய்நிலையான மலத்தி
னின்றும் விடுதலைப்பட்டுச் சொரூப மெய்நிலையாகிய
சிவஞானத்தோடு வேறற ஒன்றுபடக் கிடந்த அம்
முத்திக்காலத்தும், அதன் முன்னர்ப் பெத்த நிலையாகிய
செல்காலத்தும், மற்றும் எதிர்காலத்தும், ஒரே படித்
தாய்த் தம்மேற் கருணைகொண்டு காணும் உபகாரம்
காட்டும் உபகாரங்களை நீக்கமறச்செய்து பிரியாது உடன்
நிற்பதை, அச்சிவஞானத்தால் உணர்ந்து,

“அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே”

(சிவ. போ. சூத். ௧௧)

என்றபடி நித்திய உபகார பரமசிவப்பொருளை அய
ராமையாகிய ஞானமும் அதனால் விளையும் அன்பும் அவ்
வன்பினுற் செலுத்தும் கிரியையும், முறையே ஒன்றுக்
கொன்று காரண காரியமாகச் செலுத்த அச்சிவத்தின்
இடையறாத இச்சை பெருக அவ்விச்சையே பேரா
னந்தமாக அனுபவிக்குமெனவும், அவ்வனுபவம் சர்க்
கரை கற்கண்டு தேன் பால் முப்பழங்கள் ஆகிய
இவைகளை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்த இரசத்தை
இவ்வாறென மதிப்பிட்டாலும், இம்முத்தி நிலையை
அவ்வனுபவ கருத்தனாலும் மதிக்கப்படாது. அருபா

ரூபமாகிய யாதாமின்றிய நின்மலாதீத பரமானந்த
சொரூபநிலையிற் பிறந்ததாதலால் அதனை அனுபவிக்கும்
ஆன்மாவும், அரூப ரூபமாகிய யாதாமின்றி நின்மல
மான அகண்ட சிவஞான சொரூபநிலையில் நின்றே அனு
பவிக்குமெனவும், அனுபவமென்ற சொல்லின் அருத்
தம் உட்கிடையிலே அச்சொரூப நிலையினும் அனு
பவித்தல் கிரியையின் செயலாக அறிதலின்றிக் கிரியை
யாகாமையால் ஞானக்கிரியை உடையனவெனவுந்
தெளியக் கிடக்கின்றன.

இனி, இஞ்ஞானக் கிரியைகள் சிவஞான
சொரூபமாக நில்லாது அனுபவம் பெறுமெனக்
கூறுவாராயின், புத்தர் கூறும் ஆலய விஞ்ஞானம்போலக்
குணம் சூனியமாகவே குணியுஞ் சூனியமாமென்றபடி,
அனுபவிப்பான் ஒரு வினைமுதல் இல்லையாய் ஒழியும்.
ஆகவே, இருபொருள் ஒன்றாகுமென்னும் பொருளடங்
கிய அத்துவிதமென்ற சொல் பிழைபடும். அவ்வத்துவித
மென்ற சொல்லின் இன்மை அன்மை மறுதலை யென்
னும் முப்பொருளின் ஒன்றாகிய இன்மைப் பொருளைக்
கொண்டு ஆன்மாக் கெட்டுச் சிவன் ஒன்றேயாய் நிற்கு
மெனப் பொருள் கொள்ளில் அனுபவமென்னும் சத்
தார்த்தம் பிரயோசனம் இல்லாது பிழைபடும். அவ்வனு
பவம் தனி முதலாகிய சிவத்துக்கெனக் கூறுவாராயின்,
தானே தன்னைப் பற்றுதலென்னும் குற்றமாகும்.
ஆதலால் இவ்வான்மா அனுபவிக்க வேண்டியதெனவே
சிவமும் உயிருமாகிய இருபொருளும் வேற்றுமையின்றி
அத்துவிதமாய் நிற்கும் அன்மைப் பொருள் கொள்ளல்
வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளவே, அவ்வுயிருக்குள்ள்

இருவகை ஞானங்களிற் சிவஞானமே அவ்வனுபவ நிலையில் நித்தியமாய் இருந்ததென்பது திட சித்தமாய்த் தெளியத் தக்கதாம். இனி அவ்வாறு உயிர் சிவம் ஞானமென்னும் ஞாதிரு ஞானம் ஞேயமாகிய மூன்றும் அவ்வனுபவ நிலையில் உளதாகக் காணப்படுதல் முத்தி சற்காரியம் ஆகாதென ஓர் ஆட்சேபம் உள தாயின் முன்னர்க் கூறியவாறே உயிர்கெட்டால் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடக் கலத்தல் கூடாது. அவ்வுயிர் கெடாத வழி உயிருஞ் சிவமு மென இருபொருளாய் நின்றலினால் ஒன்றுபடக் கலக்கு மாறு இல்லை. அவ்வுயிர் இல்லையாயின் ஆனந்தாநுபவம் இல்லை. அவ்வான்மபோதம் இருந்தால் அத்துவிதம் இல்லை. இவ்வாறு ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய மூன்றும் இல்லாது முத்தியின்பமும் இல்லையென்றாய் விடுமாத லால் பெத்தகாலத்திலே சிவம் உயிரோடு வேறறக் கலந்து இயக்கிநிற்பினும் அச்சிவந் தோன்றாது சிவ போதமே முன்னிட்டு இயங்குதல் போல, இம்முத்தி நிலைத் தூரியப்பேரூகியசிவயோக நிலையிலே இவ்வுயிரும் தற்போதஞ் சீவியாது சிவபோதத்தின் உள்ளடங்கித் தன்னைத்தோற்றாது சிவமே முன்னிட்டு இயக்க நிற்கும்.

“ அவனே தானே யாகிய அந்நெறி

ஏக ஞகி யிறைபணி நிற்க

மலமாயை தன்னோடு வல்வினை யின்றே ”

(சிவ. போ. சூத். ௧0)

என்றபடி அவ்வுயிர் நிலையாகிய தற்போதஞ் சீவியாது தன் செயலறச் சிவசெயலாய்ச் சிவஞானக் கிரியை யினுள் தன்ஞானக் கிரியைகள் உள்ளமைந்து

கிடத்தலின், அவ்வுயிர்க் குணமாகிய தற்போதம் நீங்கினமையால் குணியாகிய அவ்வான்மாவை இல்லையாய்க் காணலாம். அதனால் ஞாதிரு இல்லையாகவும், இனி ஞானமோ வெனின், அது அகண்ட சிவஞான மாதலால் தானெனவும் அவனெனவும், அது பவம் எனவும் கண்டித்து வேறுபிரித்துச் சுட்டியுணராதது அகண்டமாகக் காணுதலினாலே தன்னருளாற் பாவிப்பது பரமெனவும்,

“ தானுங் காண்கில னின்னமுந் தன்பெருந் தலைமை ”

(கந்த. சூரன் அமைச்சியநீபடலம் ௧௨௮)

எனவும்,

“ தம்பெருமை தானறியாத் தம்மிறைவர் தமக்கிரங்கி ”

எனவும்,

“ தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன் காண்சாழலோ ”

(திருவாசகம் திருச்சாழல் ௧௧)

எனவுங் கூறியவாற்றால், அச்சிவஞானம் தானெனவும், சிவமெனவுஞ் சுட்டியுணராமையின் இருந்தும் இல்லையாகவும், ஞேயமோ எனின், கடலின் நீரிற் போய்ச் சேர்ந்த ஆற்றுநீர் அவ்விருநீராக வேறுகப் பிரிக்கப் படாமைபோல, ஞாதிரு எனவும், ஞேயம் எனவும் வேறு பிரிக்கப் படாது அத்துவிதமாய் ஒன்றுபட்டு ஆனந்த பரவசத்தில் அழுந்தி நின்றலினால், தன்னறிவின் வேறல்லவனாய், அப்பணைந்த உப்பேபோலத் தன்னோடு விரவிக் கலந்து நின்றலின், அவ்வுயிர் சிவமேயாம் என்பதனால், ஞாதிரு எனவும் ஞேயம் எனவும் பிரிபடாமையின் இருந்தும் இல்லையாகவும் சமாதானங் காணலாம்.

இன்னும் தாயுமான சுவாமிகள்,

“ ஞாதிரு ஞான ஞேயங்கள்

அற்றவர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே ”

(சிவன்சேயல் அ)

எனக் கூறிய செய்யுளின் சமாதான சற்காரிய சித்
தாந்தப் பொருளினாலும், இன்னும் இவை போன்ற
பல ஏதுப் பிரமாணங்களாலும் ஞாதிரு ஞேயங்கள்
அற்ற இடமே ஆனந்தானுபவமெனப் பொருளமைந்து
கிடந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவையன்றித் தற்பதம்
துவம்பதம் அசிபதம் என்னும் வேதாந்த மகாவாக்கி
யத்தின் சற்காரியத்தின்படியும் வேறாயிருந்த சிவன்
பிரமபாவனை பண்ணுமிடத்து இருபொருளும் வேறற
அத்துவிதமாய் ஒரே பிரமமாகி, மதுவுண்ட வண்டு
போலத் தன்னினைவு இறந்துநின்ற அநுபவநிலையில்,
தன்னைத் தோற்றாது தானே பிரமமாய் நின்றவினால்
முன்னமே பேசிய ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய
மூன்றுமற நின்றதே வேதாந்த சித்தாந்த சமாச
நன்னிலையாகிய சற்காரிய முத்தியாகும் என்பதை,

“ பண்டைமறை களுமதுநா னானே னென்று

பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே”

(சித். சூத். கூ. சேய். ஏ)

என்பதனாற் றெளிவுபெறக் காணலாம்.

“ நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்று

நசித்திலதே லொன்றாவ தில்லை—நசித்துமலம்

அப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்

கப்பின்றா மீசன் கழல் ”

(சிவ. போ. சூத். கக. வேண். டு)

என்னும் பிரமாணத்தாற் பேசிய அதிநுட்ப ரகசியம்

பொருளாகிய சைவசித்தாந்த சற்காரிய முத்திநிலையை
இத்துணைத்தென அளவையிட்டு யாமா கூற் வல்லமை
உடையேம்? அனுபவத்திற் கண்டு கொள்க.

பரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்ற நென்றும்
பராநான மிவனென்றும் பராபரன்ற நென்றும்
அரன்றருஞ்சீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று
மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்ற னாயே
இரங்கியவா ரணம் யாமை மீனண்டஞ் சினையை
யியல்பினோடும் பரிசித்து நினைந்தும் பார்த்தும்
பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும்
பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்தும் தானே.

(சித். சூத். ௧௨. செய்ய. ௭).

ஒன்றிரண்டாய் நின்றொன்றி லோர்மையதா மொன்றாக
நின்றிரண்டா மென்னிலுயிர் நேராகுந்—துன்றிருந்தார்
தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா யானாகி
ஒங்கியவா ரெவ்வா றுரை.

(வினுவேண்பா ௧௦).

க௦. முடிப்புரை

சீவர்களாகிய நாமெல்லோரும் அநாதியே பற்றிய மல மூடத்தால் நித்தியானந்த சுகத்தை யூட்டும் சிவ ஞானத்தை மறந்து கன்மதேட்டம் உடையராய்ப் பிறவிச் சாகர மத்தியிற் கிடந்து உழலுதலால், அக் கடலைக் கடந்து கரையேறி நித்தியானந்தம் பெற விரும்புவோமாயின், அம்மலத்தினின்றுங் கழன்று பரிசுத்தமடையும் பொருட்டு தேவன் கை ஒளடதமாக எங்களுக்குத் தந்த இம்மானுட தேகம் உள்ளபோதே இவ்வுடலின் அமைத்த கரணங்களினால் வருவித்த அறிவினால் உணரும்படி தன்னோடு அபின்னமாயிருந்த சிவஞானத்தைப் பிரித்து, அபரஞான வேதாகமங்களாக உபதேசித்த கட்டளை முறையைக் கொண்டு உதய காலத்தில் விழித்தெழுந்தவுடன் அவசிய கருமாதிரி நித்தியகால வருண அனுட்டான சம்ஸ்காராதிகளும், அவற்றாற் பாகமடைந்த பக்குவ மேல்நிலையிலே சிவ சம்பந்த சைவப் பிரவேச தீட்சா முறைப்படி ஒழுகும் சமய சம்ஸ்காராதிகளுமாகிய கிரியானுட்டானங்களை ஆகமவிதி தவறாது விசுவாசத்தோடு அனுட்டித்து வரவும், அப்பலத்தினால் மலபாகமடைந்த பக்குவத் தால் நல்லறிவு பெற்றுச் சிவனடியாரைத் தேடி அவர் அடித்தொண்டு பூண்டு அவரோடு பழகிய சாதன வளர்ச்சியால் சிவஞான முனையுடைய சற்பாத்திர ராகவும், பதார்த்த நிச்சய சற்காரிய நிலைகளை வகை படப் பிரித்துக் காட்டிய இச்சற்காரிய சைவ சித்தாந்த சங்கிரகத்திற் கூறிய உண்மைப் பொருள்களை நன்றாய்

வாசித்துக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் திரிபதார்த்த நிச்சய
சற்காரிய முத்தி நிலையைத் தெளிவாயுணர்ந்து எங்கள்
சொந்தமாகிய நித்தியானந்தப் பெருஞ் செல்வத்தை
அதுபவிக்கவும் அருளுமாறு பரம கருணாநிதியைப்
போற்றுவேமாக. இச்சங்கிரகத்தை வாசிப்பவர்
கேட்பவர் சிந்திப்பவர் யாவராயினும், அனுபவ சிவ
ஞான சற்காரிய முத்திநிலையைச் சேரும் வழிச்
செல்லுவார்; இதற்கு யாதும் சந்தேகம் இல்லை. இந்
நிலையடைந்த சிவனடியார்களும் அவர் அடித்தொண்டு
பூண்டவருமாகிய பெரியோர்கள் யாவரும் அழியாச்
செல்வ நிலையராய் வாழக்கடவர்.

கந்த புராணம்

“ஏதந் தீர்சுடர் தன்னையு மெண்ணுமைம்
பூதந் தன்னையும் போதிதன் றன்னையும்
பேதஞ் செய்வர் பிறப்பொழித் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ் சேர்வதே.”

சிவஞான சித்தியார்

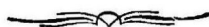
“மந்திரத்தான் மருந்துகளால் வாய்த்தவியோ கத்தான்
மணியிரத குளிகையினான் மற்று மற்றுந்
தந்திரத்தே சொன்னமுறை செய்ய வேத
சகலகலை ஞானங்க டிரிகால ஞானம்
அந்தமிலா வணிமாதி ஞானங்க ளெல்லா
மடைந்திடுமா சானருளா லடிசேர் ஞானம்
வந்திடுமற் றென்றாலும் வாரா தாகு
மற்றவையு மவனருளான் மருவு மன்றே.”

வாழ்த்து

அன்புடையார் மிகவுவப்ப வெளியனேற்
கிதையுளத்தி னறித்தோன் வாழி
நன்குடைய மறைப்பொருளு மாகமத்தி
னலப்பொருளு நயக்க வீந்த
இன்புடைய குரவொழிற் சந்தான
வாரியர்க ளென்றும் வாழி
என்புடைதூற் குதவினர்கற் பவர்கேட்போர்
யாவருமிங் கினிது வாழி.

திருவாரு மாயக்கைப் பதியிலுறை
யைங்கராளுர் சிறந்து வாழ்க
மருவாரு மவனடியர் மலமகன்று
சிவனடியின் மன்னி வாழ்க
உருவாருந் திருநீறு மைந்தெழுத்துங்
கண்டிகையு முகந்து வாழ்க
கருவாரு முயிர்களெல்லாங் கடைத்தேறி
யானந்தக் களிப்பின் வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

அரும்பொருளகராதி

பொருள்	பக்கம்
அகங்காரம்	௭௫
அக்கரங்கள்	௧௬, ௧௭
அசுத்தமாயைஇலக்கணம்	அ௯
அசுத்தமாயை	௨௪, ௧௨, ௧௩
அடிமை	௫
அட்ட புஷ்பம்	௧௩௯
அட்ட மூர்த்தம்	௩௬, ௮௮
அணுசதாசிவ சத்திபேதங்	
கள் உபாங்கங்கள்	௮௬
அணுபேதங்களின் மூப்	
பது கருவிகள்	௮௭
அண்டங்களின் விரிவு	௫௯
அது நான்	௭௦
அதோநியாமிகா சத்தி	௧௧௧
அத்துவிதம்	௨௦, ௬௬, ௬௭, ௭௦, ௮௨, ௧௩௯
அத்துவிதம் அன்மை	
இன்மை மறுதலை	௧௫௧
அத்துவித பின்னம்	௧௪௩
அத்துவிதமுத்தி	௧௩௯, ௧௪௨, ௧௪௬, ௧௫௧
அநந்தேசுரர்	௨௯, ௩௩, ௩௯, ௭௫, ௧௩௩, ௧௧௫
அநாதி பதார்த்தங்கள்	௧௨, ௨௦, ௮௬, ௧௦௭
அந்தக்கரணங்கள்	௯௪
அந்தர்யாக பூசை	௧௨௧
அபாசிவஞானம்	௧௨௫, ௧௩௭, ௧௪௧
அபர முத்தர்	௨௯, ௪௫
அபின்ன அத்துவிதம்	௧௪௯

சை. ௧௧

பொருள்	பக்கம்
அபின்ன சத்தி	௨௪, ௩௫, ௧௩௯
அபுத்தி பூர்வம்	௧௩௨
அப்பர்சுவாமிகள்முத்தி	௧௪௩
அப்புவின குணம்	௧௫
அருட்சத்தி	௪௪
அருளவத்தை	௧௧, ௧௩௫
அருள்பெண்ணுரு	௪௦
அருளுருவம்	௪௦, ௪௭
அவாந்தர அநாதி	௧௦௨, ௧௦௫
அவாந்தர சர்வசங்காரம்	௩௭, ௧௦௪
அவையடக்கம்	௩
ஆகந்துக மலம்	௧௦௭, ௧௧௪
ஆகந்துக பரிக்கிரகசத்தி	௧௧௧
ஆகாயத்தின் குணம்	௫, ௧௫
ஆணவம்	௬௪, ௬௫, ௭௫, ௭௭, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௧௪
ஆணவத்தின் கொடுமை	௭௮
ஆணவம்நீங்கும்வழி	௭௯, ௧௩௯
ஆணவமும் மாயையும் ஒப்	
பிடப்படுதல்	௧௧௪
ஆதி சத்தி	௪௯
ஆதி முத்தர்	௪௪
ஆதி கூர்ம சிலை	௧௧௫
ஆலயம்	௪௭, ௧௪௧
ஆறத்துவா	௮, ௮௧
ஆன்ம அறிவுவளரும் முறை	
(மனிதரில்)	௧௨௯
ஆன்மாக்கள்	௧௬, ௫௯
ஆன்மா சத், அசத்	௬௭, ௬௮

பொருள்	பக்கம்
ஆன்ம சத்தம்	கக, கூக
ஆன்ம சொருபம்	கூ0, கூஎ, எஉ, அக, அசு
ஆன்ம தடத்த நிலை	கூ0
ஆன்மா அரசகுமாரன்	எக
ஆன்ம இலக்கணம்	டுக
ஆன்ம குற்றம்	கூ, அக
ஆன்மா தூலசித்	கூடு, கூசு
ஆன்ம தரிசனம்	கூசு
ஆன்மா (புறச்சமயக் கொள் கைகள்)	கூ0, கூக, கூஉ
இந்தியாவின் மகிமை	கஉக
இருவினை யொப்பு உஅ, எஉ, கூஉ, கஉஉ, கஉசு	
உட்கருவி	உஎ
உபதேசம் தன்மை முன் நிலை	சகூ, கஉஅ
உபாங்கங்கள்	அசு
உமாதேவியார்	நஉ, நந
உருத்திர மூர்த்தி	உந, உடு
உருத்திர பேதம்	அசு
உருத்திரர் (பிரமம்)	கக0
உன்மன	நஎ, அசு, அஎ
எண்குண விளக்கம்	கசஅ
ஏகநடன நிலை	கக, கூஉ
ஐம்பத்தாறு சமயங்கள்	கூடு
ஐம்மலம் விடுதலை	கநக
கண்ணொளி	எ0
கயிலாயம்	ந0, நக, சக
கலாதி நீங்கும் முறை	க0உ
கலை அ, கஎ, நக, சக, டு0, டுந	
கலை நியாசம்	ககஎ
கன்ம இலக்கணம்	அக
கன்மம்	டு, கூ, கூ, கஉந
கன்ம ஒழிவு	எஉ, அஉ, அச
கன்ம சமத்துவம்	கக

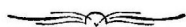
பொருள்	பக்கம்
கன்மேந்திரியம்	எசு
காரணம் மூன்று	அடு
காலவரையறை - மனிதர் முதல்	க0க
கிஞ்சித் அறிவன்	கஉசு
கிரியையாளர்	சஎ
குடாகாயம்	கூஉ
குணத்தத்துவம்	கூசு
குணங்கள் (மானுடரில் 358)	கூஅ
குணநிலையர்	நக
கீழாலவத்தை	கநசு
சகலநிலை	கூ, கஎ
சகலர்	கஎ
சகலாவத்தையில் ஆன்ம நிவேதன பூசை முதலி யன	கஉ க
சங்கற்ப மாத்திரை உடு, நஅ, க0அ	
சங்காரம்	நசு
சஞ்சிதம்	எ
சஞ்சிதம் கெடுதல்	கநக
சதசத்	ககூ, கூக
சதாசிவன்	டு0, டுக, டுஉ
சதுட்டய சாதனம்	
சத்திவிபாதம்	கநந
சத்தி பேதங்கள்	உ0, கஉடு
சப்தகோடி மகாமந்திரம்	டு0
சமட்டி	சக
சமட்டிப் பிரணவம்	கஎ
சமன	நடு, அசு, அஎ
சம்பு பக்கம்	டுந
சரியை	சஎ
சர்வ சங்காரம் உஎ, கூஉ, க0அ	
	க0க
சவிகற்ப வியட்டி	க0
சனன மரண வேதனை	கநந

பொருள்	கக்கம்	பொருள்	பக்கம்
சாயுச்சிய முத்தி	கஅ	ஞானசத்தி	எ
சிதாகாசம்	உச	ஞான சாத்திரங்கள்	கந௦
சித்தாந்த முத்தி	கசுடு, கசஅ, கடுந	ஞான பூசை	கநஅ
சிவ உணர்வு	கநச	ஞானேந்திரியம்	எசு
சிவசத்	கக, கக	தசகாரியம்	க௦உ
சிவசத்தி	கஉரு	தடத்தம்	க, கடு சச, அக
சிவஞான சாதன இலக்கணம்	கஉரு	தத்துவ தரிசனம்	நக
சிவம்	டுக	தத்துவ தூஷணம்	க௦௦
சிவனுருவங்கள்	சந, சஅ	தத்துவங்கள் விரிவு	கடு, கக, கஎ
சிவதரிசனம்	கநக	தத்துவ ரூபம்	க௦௦, க௦க
சிவ புண்ணியம்	எஉ	தம்பாகாரட்டிலங்கம் கலைகக	
சாதனங்கள்	கநக	தற்போதம்	கசச, கடுந
சிவலோகம்	கந௦	தன்மாதன்ம பேதங்கள்	கக
சிவனடியார்	கநடு	தன்மாத்திரை	எசு, கடு
சிவாலயம்	கநடு	தாரகப் பிரம்மம்	அசு
சீகண்ட உருத்திரர்	உக, ந௦	திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி	
	நச, நஅ, அஅ	முத்தி	கசக
சீவன்முத்தர்	சஎ, கநக	திருோதாயி	டு, கடு, கநச
சுத்தத்தத்துவங்களின் ரூபம்		தினசங்காரம்	க௦௦
முதலியன	க௦௦, க௦க	துகளற்ற அரிசி விளக்கம்	ககந
சுத்த நிலை	கக	துணைக்காரணம்	அக
சுத்தப் பிரபஞ்சம்	க௦	துலை யொத்தல்	க
சுத்தபுவன சிருட்டி	நடு	துவசாரோகண முதற் பதி	
சுத்த வித்தை	டு௦	ஹ்ரு விழா	கஉஉ
சுத்தாவஸ்தை	ஞானபூசை	தூலசித்து கஎ, கக, நுக, க௦,	கநக
	கஉக	தேயுவின குணம்	டு, கடு
சூக்கும கிருத்தியம்	எ, சக	நடனம்	நஅ
சூக்கும சித்	கஎ, நுக	நரகங்கள்	கந௦
சூதசங்கிதை சாதனங்கள்	கநக	நவசக்திகள்	கநக
சொரூபநிலை	க, சச, அக, கடு௦	நாடிகள்	அஎ
சோகம்பாவனை	ககக	நாதசிவம்	சந
ஞாதுரு ஞான ஞேயம்	கடுஉ, கடுந, கடுச	நீ அதுவாயை	எ௦
ஞானம் ஐவகை	அசு	நிட்காமிய தருமம்	கநந
		நிமித்த காரணம்	உச

பொருள்	பக்கம்
நிமித்தோபாதானம்	உந
நிருவிகற்ப சமட்டி	க0
பசுஞானம் சடு, கநௌ, கசக,	கசந, கசக
பசுபதி	நக
பசுபோதம்	கசந
பஞ்சகலை	நௌ, ககள, ககஅ
பஞ்சகிருத்தியம் டு, கஉ, கடு,	உக, டுக, சக, கஉௌ
பஞ்சகிருத்திய பதி அக, க0க	
பஞ்சசத்தி	கடு, சக, டுஉ, அக, கஉடு
பஞ்ச சாதாக்கியம்	டுடு
பஞ்சபூதத் தோற்றம்	கடு
,, கர்த்தா அக, அௌ	
,, சொரூபம்	க00
,, பழிப்பு	கக, க00
பஞ்சப் பிரமம்	டுக
பஞ்சாக்கரம்	கௌ
பஞ்சாக்கரம் கர்த்தா, தியா	
னம்	ககஅ
பதம்	அக, கக
பதமுத்தி	உக, சௌ
பதார்த்த நிச்சயம்	டு
பதி இலக்கணம்	உந
பத்தவஸ்தை	ௌ
பத்தியக் கட்டளை	கசக
பரசமய முத்திகள் கசடு, கசக	
பரசாயுச்சியம் ந0, நக, சௌ,	கஉ
பரசிவ ஆவாகனம்	ககஅ
பாபிராகிருதி	உச
பாமுத்தர்	சச
பாமுத்தி	கநக, கசச
பாரசத்தி	டுஉ
பரிக்கிரக சத்தி	க, கச, அஅ, அக, க0௪, கஉௌ

பொருள்	பக்கம்
பரிக்கிரக விபூதி	கஉ
பரிணமவாதிகொள்கை	கசந
பரை	சக, டுக
பாவம்	டுக
பிரணவார்த்தம்	டுச, டுடு
பிரணவ பஞ்சாக்கரம்	ககள
பிரபஞ்சங்கள்	உக, நடு, அடு
பிரமம்	உடு, நடு, கக, கஉ, க௪
பிரமா	உடு, உக, டுச
பிரளயாகலர்	கஅ, நக
பிரவாக அநாதி	க, கச, கஅ, உக, அக, க0ௌ
பிராகிருதி	உச
பிராரப்தம்	ௌ
,, ஒழிவு	கடு
பிருதிவி குணம்	டு, கடு
பின்ன சடசத்தி	உச, நடு, அக
புண்ணிய லோகம்	கந0
புத்தர்கூறும் முத்தி	கடுக
புத்தி	ௌ, அக
புத்தி பூர்வம்	கநஉ
புவனம்	க0, கக
புறக்கருவி	ௌ
புறச்சமயங்கள்	ௌ
பூதம்	ௌ
பூர்வபக்க நூல்கள்	கந0
மகேசுவரன்	டு0, டுஉ
மலபரிபாகம்	கக, கக0, ககக, க௪
மல இலக்கணம்	ௌ, ககந
மலம்	க0க, க0ௌ, கஉஅ
மலசொரூப நிலை	அக, ககஉ
மலதடத்த நிலை	க0
மலதடத்த பொய்நிலை	ககஉ

பொருள்	பக்கம்	பொருள்	பக்கம்
மலதடத்த காரிய அழி		மூலமலம்	எ, எஎ, கஉந
பொருள்	கஉச	மேலாலவஸ்தை	கநச
மலரகிதர்	சக	மோகினி	கஉ
மாணிக்கவாசக சுவாமி		யாதனா சரீரம்	கூக
முத்தி	கசந	வன்னம்	ருக, கூச
மான்	கஉ	வஸ்து	கூக
மாமாயை இலக்கணம்	அரு	வாக்கு	அக
மாமாயை ரு, கச, அச, அஅ		வாதனாமலம்	கச௦
மாயேயம்	ச, க௦	வாபு குணம்	ரு, கூரு
மாயை	கக, ககஉ	விசுவரூபம்	நஅ, அஅ
முகமனாரை	உரு, கக௦	விஞ்ஞானகலர்	கஎ, கஅ
முக்குணம்	எரு	வித்தியா தத்துவம்	கஎ, அஎ,
முடிப்புரை	கருசு		கந, க௦உ.
முத்தி	கஎ, அந	வித்தியா தேகம்	ருக
முத்தி இலக்கணம்	கநஎ	விந்து	கஉ, ருக
முத்தன் பிரிவுகள்	சச, சக	விந்து ஞானம்	கசரு
முத்தி பஞ்சாக்கரம்	கநரு,	வியஞ்சகம்	கக, உசு, ருக,
	கநக, கச௦		சுசு, அக, க௦உ, கநசு
முத்தி	கரு௦	வியாச சூத்திரம்	உச
மூவகைக் கன்மம்	அக	வியாபகம்	கநசு
மூலகன்மம்	எ, அந, க௦ந	வேதாந்த மகாவாக்கியம்	கருச
மூலப்பிரகிருதி	கச	வைப்புச் சரக்கு	க௦

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சபாபதி நாவலரவர்கள் பாடிய
சிதம்பர சபாநாத புராணத்துள்ள சந்தான குரவர் முத்தலிய
சைவ சித்தாந்த பரமாசாரியர் வணக்கம் :—

திருநந்தி தேவர்

திருக்கயிலை மலையிலருட் கல்லால
நிழலிருந்து தேவ தேவன்
பெருக்கமுடை யாகமத்துட் பிறங்குரெள
ரவத்தெழுந்த பீடார் ஞானஞ்
சுருக்கமறப் போதிக்க மலைவுதீர்ந்
தருளிமுதற் குருவாய்த் தோமில்
அருட்குரியர்க் கதனையளித் தருணந்தி
பெருமானுக் கடிமை செய்வாம்.

மெய்கண்ட சீவாசாரியர்

மைகண்டர் வகுத்துரைத்த சிவஞான
போதமெனும் வடநூல் தன்னைக்
கைகண்டு தமிழுலக முய்யமொழி
பெயர்த்தருளிக் கலைநூல் காட்டும்
பொய்கண்ட வுளத்தினர்கா னாதபுனி
தாத்துவிதப் பொலிவு காட்டும்
மெய்கண்ட தேவனடி யகந்தழீஇப்
பணிந்தேத்தி வினையை வெல்வாம்.

அருணந்தி சீவாசாரியர்

தவமாருந் திருத்துறையூர்ச் சார்ந்தருளிப் பொய்யினைமெய்த்
தவமாகக் கொண்டெழில்முப் புறத்தினருஞ் சாய்ந்திரியச்
சிவஞான போதநூல் தமிழுலகந் தெளிந்துய்யச்
சிவஞான சித்தியருள் தேசிகனைப் பணிகுவாம்.

மறைஞானசம்பந்த சீவாசாரியர்

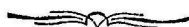
முரண்ட் ரும்புறச் சமயதூல் முழுப்பொயென் றகற்றி
அரண்ட ருஞ்சிவ ஞானதூல் கேட்டினி தாய்ந்து
தெருண்டு பிட்டைசேர் கடந்தையூர்ச் சம்பந்த தேவன்
இரண்டு பாதமும் முடிக்கணிந் திடுக்கண்வே ரறுப்பாம்.

உமாபதி சீவாசாரியர்

முட்டு மார்க்கமாங் களைகளை யருளிஞல் முரணிக்
கட்ட ருட்புடை தூல்சிவந் திகழ்தரக் கண்டு
பிட்டை மேவிவீற் றிருந்தரு ளுமாபதி பிமலன்
மட்ட ருவடிக் கமலமென் மனத்தட மலரும்.

தீரவிட மாபாடியகாரர்

சூறியமுனி யருளியமெய் வரத்தினு
லவதரித்துக் கோதில் ஞானத்
துறைசைநமச் சிவாயகுரு வருட்கடலும்
வடமொழிதென் மொழிப்பேர்த் தூய
பிறைகடலு முண்டுபுனி தாத்துவித
சித்தாந்தம் நிலவப் பூமேல்
மறைமொழிமெய்ச் சிவஞான பாடியஞ்செந்
தமிழ்வகுத்த யோகி வாழி.

விற்பனைக்குரிய சைவ நூல்கள்

	ரூ.	அ.	பை.
திராவிடப் பிரகாசிகை		3	8 0
பிரபஞ்ச விசாரம்		1	8 0
ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம் (விரிவானது)	1	0	0
„ (சுருக்கம்)	0	8	0
„ பிரபந்தம்	2	4	0
• சிவகீதை (சிரந்தமூலமும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும்)		1	0 0
சைவ போதம் (சிவபுராணக் கதைகள்)		0	5 0
சைவசித்தாந்தச் சுருக்கம்		0	7 0
திருவருட்பயன் விளக்கவுரை		0	7 0
கந்தபுராண விளக்கம்	...	0	11 0
மகோற்சவ சந்திரிகை	...	0	5 0
சைவப் பிரகாசிகை		0	7 0
அப்பர் தேவாரச் சிறப்பு		0	2 0
சைவக்கிரியை விளக்கம்	...	0	5 0
கந்தரலங்கார தத்துவார்த்த வுரை	...	0	10 0
பதி பசு பாச விளக்கம்		0	2 6
சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் (செய்புள்)	0	8	0
பரூளை விநாயகர் பள்ளு		0	5 0
சிவஞானபோதச்சிற்றுவரை (இலேசான பழைய வுரை)		0	8 0
• சிவபூசை விளக்கம்		1	8 0
அநுஷ்டான விதி		0	1 0
அமாவாசைத் தருப்பண விதி		0	1 0
கிடைக்கும் இடம்:—			

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை,

20, காரணேசுரர் கோயில் தெரு,

மயிலாப்பூர், சென்னை.